

မိုးမိုး-အင်းလျား

ညီမလေးကအချစ်ကို
ကိုးကွယ်သတဲ့လား

M. & Garmash

◆ အပိုင်း(၁) ◆

၁။

ခရေပွင့်လေးတစ်ပွင့် မြေပေါ်သို့ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျလာသည်။

၂။

သည်လိုပျော်ပွဲခွင်ပွဲရက်မျိုးကို ကျောင်းသူတိုင်း စိတ်စောစွာ မျှော်ကြမည်ပင်။
စုတို့လို ကျောင်းမှထွက်ခဲ့စိ ကျောင်းသူဟောင်းတွေအနေဖြင့်လည်း
နှုတ်ဆက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲလိုသေးသည်။

"ဆွဲကြီးလေးက သေးသေးမျှင်မျှင်လေးဆိုတော့ ရိုင်းမယ် မထင်ပါဘူး
အိုင်ရင်းရေနော်"

စုက ဆွဲကြီးချိတ်ကို နောက်ကျောဘက်သို့ ရွှေ့ရှင်း မျက်နှာကို ပါးနီသွတ်နေသော
အိုင်ရင်းကို မေးသည်။ ဆွဲကြီးလေးက တက်ယှက်သို့ သေးသေးမျှင်မျှင်လေး။
ပြီးခဲ့သည့် ခုမွေးနေ့ကမှ ဖေဖေကပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်ရာတွင်
ရွှေမဝတ်လိုသဖြင့် တခါမှ ထုတ်မဆွဲခဲ့။ ယနေ့မှ အမှတ်တရ ဆွဲဖြစ်သည်။
ယနေ့အဖို့ အထူးခြားဆုံးဖြစ်နေရန် လိုအပ်သည်။ အလှပဆုံးလည်း
ဖြစ်စေချင်သေးသည်။

"ကောင်းသားပဲ ခင်သီရာ၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ လောကကလေး
သေးသေးတခုထည့်လိုက်ရင် ပိုပြည့်စုံသွားမယ် ကိုယ်ထင်တယ်လေ"

အိုင်ရင်းစကားပြောပုံက သိပ်ပြီး မြန်မာမဆန်တတ်ပေ။ သို့သော် သူ့ကို
အပြစ်ဆိုစရာတော့မရှိ။ အိုင်ရင်းသည် အနောက်တိုင်းသွေး
လေးပုံတပုံခန့်ပါသူဖြစ်သည်။ သူ့အဖေကတော့
မြန်မာအမျိုးသားစစ်စစ်တယောက်ပင်။ သူ့အမေက ဥရောပသွေး တဝက်ပါသည်။

"တို့ကို ခင်သီရာဆိုတဲ့ နာမည်ကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့ အိုင်ရင်းရယ်၊ စုလို့ ခေါ်နော်၊
ဪ ...လောကကလည်း တို့မှာမရှိဘူး။ ဒီတိုင်းပဲ ဆွဲရမှာပဲ"

"ဆော့ရီး စု၊ ယူက မာသာကြီးပေးတဲ့နာမည်မကြိုက်ဘူးဆိုတာ တို့မေသွားတယ်။
ဒီအတိုင်းလည်း လှပါတယ်။ ယူအသားက အဝါရောင်ပဲ၊ ရွှေနဲ့ လိုက်တယ်"

"ကျေးဇူးပဲ အိုင်ရင်း၊ တို့ကလေ တို့နာမည်ကို ပရင်မရိုက်စို့၊ မက်ဂနီလီးယားတို့
ပန်းလှလှနာမည်လေးတွေ ပေးစေချင်တာ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ အေပရယ်တို့
ဒီဇင်ဘာတို့ပေါ့ကွာ"

"အို ...ဒါဆို ဒေစီတို့ ရီစီတို့ မေတို့ ဇွန်တို့ မှည့်ရင်လည်း ရတာပေါ့"

"အဲဒီနာမည်ကြီးတွေက ရိုးလွန်းလို့၊ ထားပါတော့လေ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင်

မြန်မာနာမည် စုစုလှိုင်လို့ ပြောင်းရမယ်တဲ့၊ ဖေဖေက ပြောပြီးသား"

"အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ"

"တို့က အင်္ဂါသမီးလေ၊ ပြီးတော့ စုဆိုတာ ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်"

"ယူက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တယ်"

"ဟုတ်မှာပဲ"

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ခွာလိုက်သည်။ အိုင်ရင်းသည် အဝတ်အစားလဲပြီးသား အဆင်သင့်ဖြစ်လေသည်။ စုကတော့ ယခုမှ အင်္ကျီလဲရသည်။ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ ချိတ်လုံချည်ကို ရွေးထားသည်။ အင်္ကျီကလည်း အဝါနုရောင်လက်ရှည်လေးပင်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို ဖကြိုးဝါဝါနှင့် နောက်မှာ စုစည်းထားပြီးဖြစ်သည်။ အိုင်ရင်းသည် စုကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည်။

အိုင်ရင်း၏အင်္ကျီသည် အင်္ဂလန်မှ သူ့အဘွားပို့လိုက်သော ရှားရှားပါးပါးပိုးစဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်စိုစိုနှင့် ရောင်စုံအပွင့်လေးများ ဖောက်ထားသဖြင့် ညပွဲနှင့် လိုက်ဖက်လေသည်။ လည်ပင်းဟိုက်ဟိုက် ချုပ်ထားသဖြင့် ပန်းနုရောင် ရင်ညွန့်လေးသည် ထင်းနေသည်။ ပတ္တမြားဆွဲပြားလေးကို လည်ပင်းမှာ ကပ်ပြီး ဆွဲထားသည်။ လုံချည်ကလည်း မသိမသာ ပြုံးပြက်လျက်ရှိသော အစိမ်းရောင်လေးဖြစ်၏။

"စု ဒီအဝတ်အစားတွေ ရွေးထားတာမြင်တော့ ကိုယ်အံ့ဩမိတာ အမှန်ပဲ၊ အခု ယူဝတ်လိုက်တော့ သိပ်ကိုလှသွားတာပဲ၊ ရိုးရိုးလေးနဲ့ လှတယ်။ ကိုယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ်တို့ကျောင်းသူတွေတယောက်မှ ယူလိုဝတ်စားလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီညတော့ ယူ အထူးခြားဆုံးဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ"

"အရောင်က သိပ်နုနေတော့ ပေါ်မှ ပေါ်ပါ့မလားလို့ ကိုယ်က စိုးရိမ်နေတာ"

"အားလုံးမြို့လိုက်တော့ အဝါရောင်လေးက တောက်သွားတယ်၊ တကယ်ပဲ ယူဟာ ပန်းလေးတပွင့်လိုပါပဲကွယ်"

"ဒီလိုဆိုလည်း သွားကြစို့၊ စောစောရောက်နှင့်ရင် ပိုကောင်းမယ်"

စုတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲက ထွက်လာသည်ကို ဖေဖေက လှမ်းမြင်သည်။ ဖေဖေသည် သမီးဖြစ်သူကို တမင်စောင့်ကြည့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဖေဖေရင်ထဲမှာ စုအတွက် အမြဲတမ်း ပူပန်ကြောင့်ကြဖြစ်နေတတ်သည်မှာ သိသာလှသည်။

"ဟေ သမီးက သိပ်လှပါလား၊ ဒီလိုမှပေါ့။ အို သမီးအိုင်ရင်းကလည်း လှလိုက်တာ"

"စင်သီရုကို ချီးကျူးချင်တာနဲ့ အိုင်ရင်းကို အားနာလို့ပြောတာလား အန်ကယ်"

ဖေဖေက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ တကယ်တော့လည်း ဖေဖေအာရုံထဲမှာ သမီးတယောက်တည်းသာ ကွက်မြင်ခဲ့တာကို ဝန်ခံရပေမည်။

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တကယ့်ကိုလှလို့ ပြောတာပါ"

"ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်၊ သမီးတို့ သွားတော့မယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ။ ကိုအေးမောင် လိုက်ပို့လိမ့်မယ်နော်"

အိုင်ရင်းက စုမျက်နှာကို ကြည့်သည်။

"နေ့ပါစေ ဖေဖေ၊ သမီးတို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားသေးတာ ဆိုတော့ လမ်းလျှောက်သွားတော့မယ်။ သူတို့က လမ်းထိပ်ကအိမ်မှာ စောင့်နေကြမှာ"

ဖေဖေ မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ကြွနွေးဆည်လိုက်သည်။ သည်လိုနေ့မျိုးမှာ သူတို့လေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်ကြမည်ဆိုတာ နားလည်လိုက်၏။ သို့သော် ပန်းကလေးတပွင့်လို လှသော သမီးငယ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ဖုံးကွယ်၍မရ။

"အပြန်ကျရင်တော့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်"

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွားကြ၏။ စု၏ ဖုန်းပွင့်စပန်းကလေးသဏ္ဌာန်သည့် ဖေဖေမျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ စုကို မည်မျှကြာကြာ သူ့မျက်စိအောက်မှာ လုံခြုံစွာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပါမည်လဲ၊ စုသည် သူ့အမေလို့ လှည့်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အမေလိုပင် အနုအလှကြိုက်သည်။ ပန်းကြိုက်သည်။ ကဗျာချစ်သည်။ ဂီတမှာ သာယာတတ်သည်။ ပြီးတော့ စုသည် စိတ်ကူးလည်း ယဉ်တတ်သည်။ သည်လိုမိန်းကလေးသည့် အချစ်ကိုလည်း ယုံစားကိုးကွယ်တတ်သည်မဟုတ်လား။

"ယူအဖေက အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းတယ်ကွာ၊ တကယ်ဆို တို့အရွယ်က အနောက်နိုင်ငံမှာသာဆို ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ ဒိတ်လုပ်လို့ရပြီ။ ဒီလိုညမျိုးဆိုလည်း ကပွဲမှာ ကောင်းကောင်းတွဲကလို့ရမှာပဲ"

လမ်းထိပ်သို့လျှောက်လာရင်း အိုင်ရင်းက မကျေမနပ်ဆိုသည်။ အိုင်ရင်းသည် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်တောက်ပပြီး နှာတံပေါ်သည်။ အရပ်ကလည်းမြင့်သဖြင့် ကပြားရပ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် ဆိပ်များ နက်မှောင်တာ၊ မျက်လုံးများ နက်တာကတော့ မြန်မာမိန်းကလေး ပီသပေသည်။

"သိပ်လည်း ဘိမဆန်ချင်ပါနဲ့ အိုင်ရင်းရယ်၊ မင်းမှာ ကပြားသွေးက နည်းနည်းလေးပါ"

သူတပါးကို ဝေဖန်ခဲသော စုက ပြီးပြီး ပြောသည်။ စုကသာ မည်မျှမြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားပြင်ဆင်စေကာမူ မျက်လုံးများ ညိုမှောင်ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းထူပြီး သေသပ်ပုံက အနောက်တိုင်းဆန်သည်။ ပြီးလျှင်လည်း ပါးချိုင့်ကလေးများက ပေါ်လာတတ်သည်။ ရှားရှားပါးပါးမြင်ရတတ်သော စု၏အပြုံးများကို

ကောင်လေးတွေက နှစ်သက်တတ်တာ အိုင်ရင်းက သတိရသည်။

"သဘောကိုပြောတာပါကွာ၊ ဒါနဲ့ မာထားရဦးမယ်၊ မစ်ကီတို့ မောင်မောင်တို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စကားပြောပါနော်"

"အေးပါ"

ဆင်းဒဝစ်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ အိုင်ရင်းသည် လမ်း၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်ကို မျက်လုံးကစားပြီး ကြည့်သည်။ အအေးဆိုင်မှကောင်လေးနှစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။ အိုင်ရင်းက စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် စုကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

ကောင်လေးနှစ်ယောက်လုံး တောင်တီရှည်များကို ဝတ်ထားကြသည်။ အကောင်းစားရှပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ထားသော်လည်း သေသပ်ခြင်းမရှိဟု စုစိတ်က ထင်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သာသနာပြုကျောင်းမှာနေသည်ဆိုပြီး ဘိုဆန်ဆန် အတင်းဝတ်စားထားသည်ကို စုက မကြိုက်ပေ။ တကယ်အနောက်တိုင်းဆန်မည်ဆိုလျှင် လူကြီးလူကောင်းပီသပြီး ယဉ်ကျေးရမည်ဟု စုက ယုံကြည်သည်။

"ဟေး... အိုင်ရင်း၊ တို့စောင့်နေတာ ကြာပြီလေ၊ မင်းတို့အလှပြင်တာ သိပ်ကြာတာပဲ"

မစ်ကီက အနားရောက်ရောက်ချင်း ပြော၏။ မစ်ကီနှင့် မျက်မှန်းတန်းပြီးသားဖြစ်သဖြင့် အိုင်ရင်း မာထားသည့်ကို သတိရကာ အလိုက်သင့်ပြီးပြန်သည်။ မောင်မောင်ကိုတော့ အနီးကပ် သည်တခါပဲ တွေ့ဖူးသည်။ အိုင်ရင်း၏ဓမ္မနေရာမှာ တခါက ဝေးဝေးက မြင်ဖူးသည်။ ကပ်ကရီနေတတ်သော်လည်း အေးဆေးပုံရသည်။ မောင်မောင်သည် စုကို တချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလှဲသွားသည်။ နောက်ထပ်မကြည့်တော့။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံး အိုင်ရင်းကိုကြည့်ကာ စကားပြောကြသည်။ စုနည်းနည်းတော့ အနေရအထိုင်ရ ခက်လာသည်။

"ဟေ့မောင်မောင် သူ့ကိုသိတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စင်သီရာ၊ အဲ သူကတော့ စုလို့ခေါ်မှ ကြိုက်တယ်"

မောင်မောင်သည် စုဘက်သို့ ဒုတိယအကြိမ် လှည့်ကြည့်သည်။ သည်တော့လည်း မောင်မောင်အကြည့်သည် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းရှိလှသည်ကို သတိထားမိသည်။ မောင်မောင်သည် စုကို လက်ကမ်းပေးသည်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဟူသောစကားကိုလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပြောသည်။ စုက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စု၏အပြုံးသည် စကားတလုံးထက်ပို၍ တန်ဖိုးရှိကြောင်း စုကိုယ်စု ယုံကြည်သည်။

"ကဲ သွားကြစို့"

မစ်ကီကပြောကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားလေသည်။ အိုင်ရင်းက မစ်ကီဘေးမှ ကပ်လိုက်သွားတော့ စုသည် အလိုလို မောင်မောင်နှင့် တွဲပြီးသွားဖြစ်နေလေသည်။ အိုင်ရင်း၏စကားသံဖြင့် တလမ်းလုံး ဆူညံနေသည်။ ကျောင်းရှေ့ရောက်မှပင် အိုင်ရင်းအသံ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

"ကဲသွားမယ်၊ ကိုယ်တို့ဆိုင်ကို လာအားပေးဧေးနော်၊ ပွဲသိမ်းရင်တော့ ဒီနားက စောင့်နေ၊ ကြားလား၊ ယူတိုနှစ်ယောက်လုံးကို ပြောတာနော်"

"စိတ်ချ"

အိုင်ရင်းက ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်လုံးကို မှာနေသော်လည်း စု၏မျက်လုံးများကား သူတို့ဆီ မရောက်ပေ၊ ရောင်စုံမီးလုံးတွေ ထွန်းညှိထားသော စကားပင်အောက်မှာ ရပ်နေသူတယောက်ကိုသာ အထိတ်တလန့် ကြည့်နေမိသည်။

"သွားမယ်နော် စု၊ တော်ကြာ ဆိုင်ကို လာခဲ့မယ်"

မောင်မောင့်အသံကြားမှ ကပျာကယာ ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

အိုင်ရင်းနှင့်အတူ ကျောင်းရှေ့မြက်ခင်းပြင်ကို ဝင်လာသည်အထိ စု၏မျက်လုံးများက စကားပင်အောက်သို့ ရောက်နေမြဲ။

'အိုသူ ...သူ၊ ဟုတ်ပါတယ်လေသူပါပဲ'

ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် အရိပ်အရောင်ကို မြင်ရတော့ မောင်မောင်တို့နှင့်အတူ တွဲလာမိတာ မှားပြီလားဟု ပူပန်သွားမိသည်။ 'အို...ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူနဲ့ငါ့နဲ့က ဘာမှ မပတ်သက်တာ'ဟု တွေးပြီး စိတ်ကို ဖြေရလေသည်။ သို့သော် ကြောက်စိတ်က မပြယ်သေး။

"ယူ မောင်မောင့်ကို သဘောမကျဘူးလား ဟင်"

အိုင်ရင်းက မေးသည်ကို ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကျပါတယ်"

"ဟဲဟဲ ...ကိုယ်ထင်သားပဲ၊ သူက အေးပါတယ်၊ ယူနဲ့လိုက်တယ်၊ သူ့အဖေကလည်း အရာရှိတယောက်ပဲ၊ အဆင့်အတန်းမနိမ့်ပါဘူး"

"အို ...ကိုယ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး အိုင်ရင်းရယ်"

"ဟော စောစောကပြောတော့ ယူ သဘောကျတယ်ဆို"

"ဪ ...ခင်မင်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ"

သူတို့နှစ်ယောက် အအေးဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်ကာနီးမှာ စုသည် နောက်သို့တချက် ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့မှ နောင်တရသွားသည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ပိုမိုပြင်းထန်လာလေသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်နှင့်နေသော မြမြနွယ်တို့၊ ပမ်မလာတို့အုပ်စုက စကားတွေ ဆူဆူညီညီပြောကြသည်။ စုကတော့ တာဝန်ကျရာနေရာမှာ ထိုင်ရသည်အထိ ရင်ခုန်နေဆဲပင်၊ မကြာမီ သူ ရောက်လာတော့မည့်ဟု တွေးမိကာ ဇောချွေးများ ပြန်လာသည်။ သူ အေးအေးဆေးဆေးမှ လာပါ့မလားဟု ပူပန်လိုက်မိလေသည်။

ပြဿနာဖြစ်နေပြီကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

"ယူတို့ သိပ်လွန်လွန်းပြီထင်တယ်"

အိုင်ရင်း၏အသံတစာစာကို ကြားရသည်။

"ဟေ့ တို့က နေ့တိုင်းလာအားပေးနေတဲ့လူတွေ၊ မင်းလူတွေက ဒီနေ့မှ လာတာ၊ ဒါတို့ထိုင်နေကျနေရာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ယူတို့က အရင်ရောက်တာပဲ၊ ယူတို့ကို ဖယ်ခိုင်းလို့မဖြစ်ဘူး"

"တာလဲ၊ တို့ကို နှင်နေတာလား"

"နှင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တရားမျှတအောင် ပြောရတာ၊ တခြားနေရာမှာ ထိုင်လည်း ရတာပဲ"

"တို့က ဒီနေရာပဲ ထိုင်ချင်တယ်"

စု မနေနိုင်တော့၊ ယူတို့စားပွဲကို လျှောက်လာရသည်။ အခြေအနေသည် တင်းမာလျက်ရှိလေပြီ။ မစ်ကီနှင့်မောင်မောင်က စောစောကပင် ရောက်နှင့်ပြီး စားပွဲတလွှားမှာ ထိုင်နေသည်။ ဒါကို နောက်မှဝင်လာသည့် ကိုလူဆိုးက နေရာဖယ်ခိုင်းနေသည်။ စကားပင်ရိပ်မှ ကိုလူဆိုးသည် သည့်အတွက်ကို တမင်စောင့်နေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ယူသည် ပြဿနာကို ဆောင်ယူခဲ့တော့မည်ဆိုတာ စုစိတ်ထဲက အလိုလို သိနေခဲ့သည်။

စု ရွောက်လာသည့်အချိန်မှာပင် မစ်ကီသည် နေရာမှ ထပြီး ဖြစ်နေသည်။ ယူနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ အိုင်ရင်း၏မျက်နှာသည်လည်း နှိမ့်နိုးလျက်ရှိပြီး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ မောင်မောင်ကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် အေးဆေးစွာ ထိုင်လျက်။

"မစ်ကီရယ် ...ယူတို့နဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ တခြားစားပွဲမှာ ထိုင်ရအောင်"

အိုင်ရင်းက ရန်ပွဲကို မဖြစ်စေချင်သည့်အတွက် မစ်ကီလက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သည်။ သို့သော် မစ်ကီက နေရာမှမရွေ့။ အလျှော့ပေးရမည်ကို ရှက်နေဟန်တူလေသည်။ တခြားမိန်းကလေးများကလည်း ယူတို့ကို ကြည့်နေကြသည်။

"ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် မစ်ကီ"

အိုင်ရင်းက ထပ်ပြောသည်။

စုသည် မဝံ့မရဲနှင့်ပင် ယူတို့ကြားသို့ ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ စု လျှောက်လာနေသည်ကို သူ စောစောကပင် မြင်ပြီးသား။ စုကိုမြင်တည်းက မထီတရိပ်နေသော ယူအမှုအရာတွေ အနည်းငယ်ပြေသွားတာ စု သတိထားမိသည်။ ယူသည် ပုဆိုးကို ကုပ်ကိုင်၍ ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်များသည် ပွရှောင်းနေသည်။ မျက်လုံးများသည် နီနေ၏။ စုက ယူကို တောင်းပန်သည့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်မိပြန်သည်။ ယူပြန်ကြည့်မှုက မထီတရိပ်နှင့် မခံချင်စရာကောင်းလှသော်လည်း

အောင့်အီးနေလိုက်ရလေသည်။

"ဟိုလေသူသူ ...ဒီဘက်စားပွဲမှာ ထိုင်ပါလားဟင်"

အိုင်ရင်းက စုကို အံ့ဩစွာကြည့်သည်။ မောင်မောင့်မျက်နှာသည် ချက်ချင်း တင်းမာသွား၏။ နေရာမှ ထရပ်လေသည်။ သူကတော့ မခံချင်စရာကောင်းလောက်အောက်ပင် စုကို ပြုံးထွေထွေဖြင့် ကြည့်လေသည်။

"ဟေး မင်းနဲ့အတူတူ ထိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်"

စု၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖြင့် နီမြန်းသွား၏။

"မလိုဘူး၊ မင်း ဒီမှာပဲ ထိုင်"

မောင်မောင်က ပြော၏။

သူက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ တဖက်စားပွဲသို့ လျှောက်သွား၏။ စုကိုလည်း လာလေဟုသော အမူအရာဖြင့် ခေါ်သည်။

"စွ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်မောင်ရယ်၊ ပျော်ပွဲခွင့်ပွဲမှာ ရန်ပွဲမဖြစ်ပါရစေနဲ့၊ ဟိုမှာ တိချာတို့လည်း လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဒီမှာပဲ ထိုင်ပါတော့နော်"

စုသည် သူ့စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာမိလေသည်။

သည်တုန်းကတည်းက စုဘဝကို သူခြယ်လှယ်ခဲ့တာ စု မမေ့နိုင်ခဲ့။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၂) ◆

ကြီးကြီးမေသည် အပျိုကြီးပီပီ စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်၏။ နေရာတကာ ဇောကြောင်သည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း မကုန်သင့်တာ မကုန်ရအောင်၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ကြီးကြီးမေကပင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ မေမေမရှိကတည်းက သားအမိလေးယောက်နှင့် မနိုင်မနင်းဖြစ်ခဲ့ရသော ဖေဖေကို ကြီးကြီးမေက ကူညီဖွေးမရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် တဦးတည်းသော သမီးမိန်းကလေးဖြစ်သည့် ခုအတွက် ကြီးကြီးမေပင် တိုးတိုးဖော်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ရသည်။

"သမီးစွ... သမီးတို့ကို သာသနာပြုကျောင်းမှာထားတာ ဘိဆန်ဖို့မဟုတ်ဘူးနော်။ သမီးတို့ ပညာဗဟုသုတရှိအောင်၊ ခေတ်မီအောင် ထားတာ။ မြန်မာမှုကိုတော့ မမေ့လေနဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့တတွေ သူတို့ဘာသာတရားကို ရှေ့တန်းတင်သလိုပဲ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာတရားကို ယုံကြည်ကြည် ဆည်းကပ်ရမယ်"

ကြီးကြီးမေ၏ဆုံးမစကားများအောက်မှာလည်း ယဉ်ပါးခဲ့ရသည်။ စု အနေအထိုင် သိမ်မွေ့တာကို အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ချင်း ခြံချင်း ကပ်နေသော အိုင်ရင်းနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သော်လည်း နေပုံထိုင်ပုံအပြုအမူက ကွဲပြားသည်။ အိုင်ရင်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွက်သွက်လက်လက် နေတတ်သည်။ စုက အေးအေးဆေးဆေး နွေးနွေးကွေးကွေး လှုပ်ရှားတတ်သည်။ အိုင်ရင်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ စုက သိုသိုသိပ်သိပ်ရှိလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စုရင်ထဲက ဝေဒနာကို ဘေးလူက တော်ရုံဖြင့် မသိနိုင်။

ဘာပဲပြောပြော စုကို ဖေဖေကလည်း အသည်းခိုက်အောင် ချစ်သည်။ ကြီးကြီးမေကလည်း ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်သည်။ အကိုတွေကလည်း တဦးတည်းသော ညီမလေးကို ဦးစားပေးကြသည်။ စုဘဝမှာ မေမေမရှိတာကလွဲလို့ အားလုံးလိုလို ပြည့်စုံခဲ့သည်ပင်။ ဖေဖေက အရာရှိကြီးတဦးဖြစ်ကာ အကိုနှစ်ယောက်ကလည်း အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့်မို့ စီးပွားရေးအရလည်း ပူဝရာမရှိပေ။ ကြီးကြီးမေကလည်း အခါအားလျော်စွာ အရောင်အဝယ်လေး လုပ်ကာ ဇယားစေ့စေ့ စီမံခန့်ခွဲတတ်သည်ဆိုတော့ စုတို့အိမ်မှာ သာသာယာယာရှိလှသည်။ စုဘဝသည် အေးအေးချမ်းချမ်းပင်ရှိနေခဲ့သည်။

စုဘဝသက်တမ်းတလျှောက်မှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာတွေ သောကတွေနှင့် ပြည့်နှက်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှမထင်ခဲ့။ ထင်နိုင်စရာအကြောင်းလည်းမရှိ။ စုဘဝသည် လေပြည့်လေညင်းမှာသာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေခဲ့သည်။ မှန်တိုင်းကြားသို့ ရောက်ရလိမ့်မည်ဟုလည်း မမျှော်မှန်းခဲ့တာ အမှန်ပင်။

သွန့်သော မတွေ့ရဘူးဆိုလျှင် စုဘဝသည် တမျိုးတဖုံဖြစ်လိမ့်မည်။ တခုတော့ ဆိုစရာရှိ၏။ စု၏စိတ်သည် နူးညံ့လွန်းကာ မဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးထဲမှာ အကောင်အထည်ဖော်ချင်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း စုသည်

အစိုးမိုးခံလူသားတယောက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပေလော မပြောတတ်။

ကဗျာလင်္ကာမှာ မွေ့လျော်ခြင်းသည် အပြစ်လား၊ ဘဝအကြောင်းကို မသိခင်ကပင် သာယာလှပသည့်လောကကြီးအကြောင်းကို ကဗျာတွေ ဖွဲ့နေခဲ့မိသည်။ ကျော့ခွိုင်စွာအုပ်စွဲကြားမှာ နှစ်မြှုပ်နေရမည့်ကာလ၌ စိုက် လောကအကြောင်းကို ရေးသီနိုင်ဖို့ ကာရန်တွေ ရှာရသည်နှင့် မောနေသည်။

"ဟေး စု၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ အမယ် ကိုယ်လာမှ စာရွက်ကို ဖုံးပစ်တယ်။ ပြစမ်း ပြစမ်း ... ဘာလဲ ပြပြ၊ မပြရင် ကိုယ်စိတ်ဆိုးမှာနော်"

အိုင်ရင်းသည် စုကို အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်တတ်မြဲပင်။

"နေစမ်းပါ အိုင်ရင်းရယ်၊ မင်း ဘာမှ နားလည်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး"

တကယ်တော့ အိုင်ရင်းသည် သူ့ထက် လောကအကြောင်းကို နားလည်သူဖြစ်ကြောင်း စု နောက်မှ သိရလေသည်။

စုက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို လုံးခြေပြီး အံဆွဲထဲသို့ ထည့်ကာ ပိတ်ချလိုက်သည်။

"ကိုယ်က ဘာလို့ နားမလည်ရမှာလဲ၊ ယူ ရည်းစားစာရေးနေတာ မဟုတ်လား၊ ကြီးကြီးမေနဲ့ တိုင်ပြောရမယ်"

"အမလေး အိုင်ရင်းရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ရည်စားတယောက်မှမရှိတာ မင်း အသိဆုံးပါ"

အိုင်ရင်းသည် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ စုကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

"ခုချိန်ထိ ရည်စားမရှိတာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ထားမလို့ ကြံစည်နေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

စုက လွင်လွင်လေးပြီးသည်။ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု ခွက်ဝင်သွားသည်။

"ကိုယ် ရည်းစားထားရင် မင်း အရင်ဆုံး သိရမှာပဲ"

"မသိရင်လည်း သိအောင်လုပ်မှာပဲ၊ ဒါဖြင့် စောစောကစာ ဘာစာလဲ။ ဪ ... ဟုတ်ပြီ။ ယူကိုပေးတဲ့ ရည်းစားစာဖြစ်ရမယ်"

"တို့ကို ဘယ်သူက ရည်းစားစာပေးမှာလဲ အိုင်ရင်းရယ်"

"အိ ... ယူကိုကြိုက်နေတဲ့ကောင်လေးတွေ အများကြီးပဲဟာ၊ ကိုယ့်မှာ အဲဒီလောက်များရင် ခေါင်းခေါက်ရွေးပစ်လိုက်မယ်"

အိုင်ရင်းသည် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းပြောရင်း ရယ်မောနေ၏။ အိုင်ရင်းသည် အမြဲတမ်း ရယ်မောနေနိုင်သူဖြစ်သည်။

"မစ်ကီက မင်းကိုကြိုက်နေတာမဟုတ်လား"

အိုင်ရင်းသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်မင်တာပဲ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း မစ်ကီကို မကြိုက်ဘူး"

စုသည် အိုင်ရင်းကို မျက်ခုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိလေသည်။
မစ်ကီနှင့်အိုင်ရင်းတို့တွဲတာ ကျောင်းသူအားလုံးအသိပင်။ စု အံ့သြသည်က
သူတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားမဟုတ်ကြချဲ့မဟုတ်။ အိုင်ရင်းက မစ်ကီကို
မကြိုက်ဘူးဆိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"မင်း မစ်ကီကို သဘောမကျဘူးလား"

"ဟင်အင်း၊ မင်းပြောသလို ခင်မင်တာပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့ကိုကြိုက်ရင်
ကိုယ်မှားမှာပေါ့။ သူက စာလည်းမတော်ဘူး၊ ကိုယ်သိတယ်၊ ပြီးတော့
တခြားအားကစားတို့ ဘာတို့ ဘာမှတော်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ပြီးတော့ ..."

"ပြီးတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ"

စုက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးသည်။

"ပြီးတော့ သူ့မိဘတွေက ဆင်းရဲတယ်"

စုက ဒုတိယအကြိမ် အံ့သြမိပြန်လေသည်။

ပေါ့ပေါ့ဆဆနေတတ်သည်ထင်သော အိုင်ရင်းက
ရည်းစားလောင်းတယောက်အတွက်ပင် သည်မျှ အကွက်စေ့စေ့
တွေးတောသည်ကိုကြည့်ကာ များစွာအံ့သြရသည်။

"မင်းက တော်တော်ဝုဏ်မက်တာကိုး"

စုက သူမတို့ပြီးသောဝတ္ထုတပုဒ်ထဲမှ စကားလုံးတလုံးကို ပထမဆုံး
အသုံးပြုလိုက်မိလေသည်။ အိုင်ရင်းက နားမလည်သလို စုကို ကြည့်နေသည်။
ပြီးတော့မှ စဉ်းစဉ်းစားစားပြောသည်။

"ဘာလဲ ကိုယ်က လူကိုမကြည့်ဘူး၊ ချမ်းသာတာကို ကြည့်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား။
ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အရည်အချင်းတခုခုတော့
ရှိရမယ်လေကွာ၊ အဲဒါကို ပြောတာ"

စုက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းသည်။ အိုင်ရင်း မှားနေပြီဟု စုထင်သည်။

"ဒါကတော့ အိုင်ရင်းရယ်၊ အရည်အချင်းတခုခုဆိုတာ ရှိချင်မှလဲရှိနိုင်မှာပေါ့"

"အို ဘာအရည်အချင်းမှမရှိရင် ဘယ်နေရာမှာ သွားသုံးမလဲ။ ဒါ ထားပါတော့၊
ခုနက ဘာစာလဲဟင်"

"ကဗျာတပုဒ်ပါကွယ်"

စုက အိုင်ရင်း နားမလည်သည့်ဘာသာရပ်တခုလို ခပ်အေးအေး ပြောသည်။

"ဘာရယ် ... ကဗျာ ဟုတ်လား"

စုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ယူကို ကောင်လေးတွေက ကဗျာစပ်ပေးတာလား"

စုက ခေါင်းခါပြသည်။

"ဒါဖြင့် စာအုပ်ထဲက ကူးထားတာလား၊ ကိုယ့်ကိုပြစမ်းပါ။ ကိုယ်လည်း ကဗျာဖတ်တတ်ပါတယ်။ ရှယ်လီတို့ အိုမာခရမ်တို့ကဗျာတွေ ကိုယ် ဖတ်ဖူးသားပဲ"

"မဟုတ်ဘူး။ ဒီကဗျာက မင်း ဖတ်တတ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တို့ရေးထားတာ"

အိုင်ရင်းက စုကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်သည်။

"ဘုရားသခင် ယူက ကဗျာရေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာအကြောင်းလဲဟင်၊ အင်္ဂလိပ်လိုရေးတာလား မြန်မာလိုရေးတာလား"

စုက အိုင်ရင်းကို ကလေးလေးတယောက်လို သဘောထားကာ ကြည့်သည်။

"မြန်မာလိုရေးတာပါ။ ဗေဒါပန်းလေးအကြောင်းပဲ"

"ဗေဒါပန်းဆိုတာ ဘာပန်းလဲ၊ ကိုယ် တခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

အိုင်ရင်းက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည်။

"မြို့ပေါ်မှာ ဘယ်ရှိမလဲ၊ တောမှာ ရေအိုင်တွေ ချောင်းတွေမှာ ရှိတာ၊ ကိုယ်လည်း သေသေချာချာတော့ အနီးကပ်မြင်ဖူးပါဘူး"

အိုင်ရင်းက ရယ်သည်။

"ကတ်သီးကတ်သပ်ကွာ၊ မြင်ဖူးတဲ့နှင်းဆီပန်းတို့ ဒေစီပန်းတို့အကြောင်းတွေ ရေးပါလား၊ မမြင်ဖူးတာကိုမှ ရေးရတယ်လို့"

စုသည် အိုင်ရင်းကို စိတ်မရှည်စွာ ကြည့်သည်။

"ဒါကြောင့် မင်း နားမလည်ပါဘူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ ဗေဒါပန်းကို ကိုယ် သေသေချာချာ မမြင်ဖူးပေမယ့် ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ သူဟာ အညတရ အပယ်ခံပန်းလေးပဲ၊ သနားစရာကောင်းတယ်။ ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်"

သည်တခါတော့ အိုင်ရင်းသည် တကယ်ပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်တူလေသည်။

"ယူ အဲဒါတွေ သိပ်ရေးမနေနဲ့ဦး၊ စာမေးပွဲနီးပြီလေ၊ ကိုယ်က စာကျက်ရအောင် လာတာ"

စုနှင့်အိုင်ရင်းသည် ကျောင်းစာအုပ်တွေဆွဲကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

အိုင်ရင်းက စာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကျက်နေဆဲ စုမျှက်လုံးထဲမှာတော့ သနားစရာ ဗေဒါပန်းလေးအကြောင်းကို တွေးနေသည်။ လူဆိုးလူတေလေး၊ သူ့အကြောင်းကိုလည်း ခေါင်းထဲမှ အတင်းဖယ်ထုတ်နေရလေသည်။ ပြီးတော့ ရှိသေးသည်။ ကိုကိုဦး။

သူ့ကို အားလုံးက လူဆိုးဟု သတ်မှတ်ထားတာ စ သိသည်။ သူကကော ဘာကြောင့်
သည်လောကုတ္တံဆိုးနေတာလဲ။ သူသည် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း
သေးကွေးပန်လှလှသည်။ ဆံပင်ကလည်း အမြဲတမ်း ပွဲရှောင်းနေတတ်သည်။
သူ့အဝတ်အစားကလည်း ဘယ်တော့မျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိ။ တခုတော့ရှိသည်။
သူသည် သီချင်းဆိုကောင်းသူဖြစ်သည်။ လမ်းထိပ်မှ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင် တီးနေတတ်သော ဂစ်တာအုပ်စုတွင် သူသည်
ပင်တိုင်အဆိုတော်ဖြစ်သည်။

သူနှင့် စတွေ့ရသည်ကလည်း စိတ်ညစ်စရာကောင်းသည်။ ပြီးတော့
သူနှင့်ဆုံရခြင်းသည် ကိုကိုဦးကြောင့်ဟုလည်း ဆိုနိုင်လေသည်။

ထို့နေ့က ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ရန်အတွက် အရဲစွန့်ပြီး ထွက်ခဲ့ရသည်။ စသည် ဖေဖေ၊
ကြီးကြီးမေ၊ ဒရိုင်ဘာ ကိုအေးမောင် စသည်တို့မပါဘဲ အိမ်က တယောက်တည်း
ထွက်ရလေမရှိ။ အကိုနှစ်ယောက်က အိမ်မှာမရှိ။ ရှိသည့် ကိုတိုးကလည်း
သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်သူ သွားလာနေတတ်သူဖြစ်သည်။ စုမှာ
အိမ်သားတွေကလွဲလျှင် အိုင်ရင်းကိုသာ အဖော်ပြုစရာရှိသည်။ သို့သော်
အိုင်ရင်းကို အစစအရာရာ ဖွင့်ဟပြောချင်စိတ်မရှိလှပေ။ တချို့သောကိစ္စတွေမှာ
အိုင်ရင်းနှင့်စသည် ပေါင်းစည်း၍ရတတ်သည်မဟုတ်ပေ။

ကိုကိုဦးနှင့်စုတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို မည်သူမျှမသိ။ သိလျှင်လည်း မည်သူမျှ
နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ တကယ်ဆို စုကိုယ်တိုင်ကလည်း
ကိုကိုဦးအကြောင်းကို သေသေချာချာမသိ။ သိရန်လည်း မလိုပေ။ ကိုကိုဦးသည်
စုချစ်သော စာရေးဆရာတယောက်သာဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုဦး၏စကားလုံးအနှုအလှလေးတွေ စုရင်မှာ ခွဲငြိခဲ့တာကြာပြီ။ စာပေမှာ
မေ့လျော်တတ်သည့်အချိန်မှစ၍ ကိုကိုဦးသည် စုအာရုံကို ခိုးမူးခဲ့၏။ ကိုကိုဦး၏
အဖွဲ့အနွဲ့လေးတွေက ညက်ညော၏။ ကိုကိုဦး၏ဝတ္ထုထဲမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားကြသော
ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေသည် ငယ်သည်၊ လှသည်၊ စိတ်နှလုံး
နူးညံ့ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့သည် ဆင်းရဲကြသည်။ ဘဝကို ဖြစ်သလို
ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ ဗေဒါလို လွင့်မွေ့ကြသည်။ သူတို့ဘဝကို ဆယ်ယူသူမရှိ။ စု
သူတို့ကို သနားသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုဦးကိုလည်း သနားသည်။ ကိုကိုဦးသည်
စာရေးဆရာဘဝမှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ ရပ်တည်နေရရှာမည်။

ပထမဆုံး ကိုကိုဦးဆီ စာရေးပြီး ပြန်စာစောင့်ရသည့်မှာ ရင်မောလှသည်။
ကိုကိုဦးက စာရေးဆရာတယောက်ဆိုတော့ သူ့ဆီ မိတ်ဆက်စာရေးသူတွေ
အများကြီးနေမှာ။ ပြီးတော့ ကိုကိုဦးမှာ စာတွေရေးနေရသည့်နှင့်ပင်
အားလပ်နိုင်သည်မဟုတ်။ သူ့စာတွေအရ ကိုကိုဦးသည် ပြည့်စုံသူတယောက်လည်း
မဟုတ်ရှာ၍ ဘဝအခက်အခဲများနှင့်လည်း ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ရရှာပေမည်။

သို့သော် ကိုကိုဦးဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်စာကို ရခဲ့လေတော့
ပျော်လိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။ ကိုကိုဦး ပြန်သောစာသည် ဝတ္ထုထဲက
စကားလုံးများလှပင် နှိုးလှနေသည်။ လက်ရေးတွေကလည်း
လှပသည့်မဟုတ်သည့်တိုင် ခွဲမက်စရာ။ ကိုကိုဦးစာများသည် စုတို့အိမ်ကို
တိုက်ရိုက်ရောက်ခဲ့သည့်တော့မဟုတ်ပေ။ ကြီးကြီးမေက
ဘယ်ကလာသည့်စာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစွာဖောက်မြဲ။ သည်တော့ အိမ်လိပ်စာကိုလည်း
မပေးရဲ။ အိုင်ရင်းကိုလည်း သည်ကိစ္စမှာ အားမကိုးရဲလေတော့ သူ့လိုပင် စာပေကို

စိတ်ဝင်စားတတ်သည့် မြဲမြံနွယ်လိပ်စာကို ပေးရသည်။

မြဲမြံနွယ်က လမ်းထိပ်က အိမ်ပြင်ပြင်ကြီးမှာနေသည်။ စုတို့ အိုင်ရင်းတို့နှင့် အဖွဲ့ကျလှသည်မဟုတ်သော်လည်း မြဲမြံနွယ်က အားတော့ကိုးရသည်။ စကားကြွယ်သော်လည်း အတင်းပြောတတ်သူတော့မဟုတ်ချေ။ မြဲမြံနွယ်တို့အိမ်က လွတ်လပ်သည်။ သူ့မေမေက ကြီးကြီးမေလို လာသမျှစာတွေ ဖောက်ဖတ်လေ့မရှိ။ စုနာမည်ကို အရင်းအတိုင်းမရေးရဘဲ ကလောင်နာမည်ဆန်ဆန် ခရေဟု ပေးခဲ့သည်။ ခရေပန်းဆိုတာ ပင်မြင့်ကနေ မြေပေါ်ကို ဆင်းသက်ခစားတတ်သည်မဟုတ်လား။ ကိုကိုဦး ကြိုက်လိမ့်မည်ထင်သည်။

စာအနုအလှကလေးတွေ အပြန်အလှန်ရေးကြလို့အပြီးမှာ ကိုကိုဦးက စုကို တွေ့ချင်သည်ဟု ဆိုလာသည်။ စုရင်မှာ ခုန်ရပြန်သည်။ စုဘဝသည် ပန်းအိုးထဲက ပန်းကလေးတပွင့်လို အချုပ်အနှောင်အောက်မှာ နေရသည်ဆိုတာ ကိုကိုဦးသိအောင် ပြောပြရသည်။ ကိုကိုဦးကတော့ အလျှော့ပေးလိုဟန်မရှိပေ။ စုကို တခါလောက် မြင်ဖူးရရင်တော်ပါပြီတဲ့။

မြဲမြံနွယ်နှင့် တိုးတိုးတိုင်ပင်တော့ မြဲမြံနွယ်က ငြင်းသည်။

"မြက စုကို အားနာလို့မပြောတာ၊ ခုတောင် စာတွေ ခဏခဏလာလို့ မေမေက မေးနေပြီ၊ မြက စုနာမည်ကို မပြောပါဘူး၊ တခြားသူငယ်ချင်းတယောက်ရဲ့ စာတွေပါလို့ ပြောရတာပေါ့။ ဒီတော့ မေမေက ဒီအခွယ်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်တာ မကြိုက်ဘူးတဲ့"

မြဲမြံနွယ်တို့အိမ်မှာ တွေ့ကြဖို့အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရလေသည်။

"စု သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ် မြရယ်"

စုက ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။ မြကိုယ်တိုင်ကလည်း အတွေ့အကြုံရင်ကျက်သေးသူမဟုတ်လေတော့ စုကို တကယ်ပင် သနားသွားသည်။ စုသည် မိခင်မေတ္တာနှင့်ကင်းလွတ်ကာ ဖခင်နှင့်ကြီးတော်တို့၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုအောက်မှာ နေရရှာသည့် သနားစရာကောင်းလေးအဖြစ် မြင်သည်။ စုကို သူ ကူညီချင်သည်။

"ကျောင်းကအပြန် တွေ့ကြရင်ကော..."

မြက စဉ်းစားလိုရသည့်အချက်ကို ပြောသည်။

"ဖေဖေကလေ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုတာကိုတော့ တရက်လေးမှ အလွတ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး မြရဲ့၊ တခြားအချိန်မှာဆိုလဲ အိုင်ရင်းတို့အိမ်နဲ့ မြတို့အိမ်ပဲ လာလို့ရတာ"

တကယ်တော့ သူတို့သည့် မိဘ၏အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မိန်းကလေးများဆိုတာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မေ့ထားကြသည်။ လွတ်လပ်မှုကို မရလေလေ လိုချင်လေလေ။ ပြီးတော့ သူစိမ်းတယောက်၏ ကြင်နာမှုကိုလည်း မက်မောတန်ဖိုးထားမိသည်။ ရင်ခုန်စရာလေးတွေကို ခံစားချင်ကြသည်။

"မြတို့အိမ်လာမယ်ဆိုပြီး တနေရာရာမှာ ချိန်းပါလားကွာ"

စုမျက်လုံးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။

"ဒီလိုတော့လည်း စု ကြောက်တယ် မြရယ်"

"အိုး ဒီလိုလုပ်လေ၊ မြလည်း ဘေးက လိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ မြတို့တွေ
စကော့ဈေးသွားမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ထွက်မယ်၊ ဈေးကို ခဏဝင်၊ သူ
ချိန်းတဲ့နေရာကို သွား၊ ပြီးတော့ ပြန်လာ"

စု စဉ်းစားသည်။ မြမြနွယ်ပေးသော အကြံဉာဏ်သည်
လောလောဆယ်အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ပြီး ကြီးမေသည်
စုတယောက်တည်းကိုတော့ ဈေးသို့လွှတ်မည်မဟုတ်ပေ။

"စု အိမ်ကို ပြောကြည့်ဦးမယ်"

စု ဘဝမှာ လိမ်ညာခြင်းအလုပ်ကို စတင်ခဲ့ရသည်။

"ကြီးကြီးမေရယ်၊ စု ဖဲပြားလှလှလေးတခု ဝယ်ချင်လို့ မြမြနွယ်နဲ့ ဈေးကို
လိုက်သွားမယ်နော်၊ နေ့လည် သူက လာခေါ်မယ်ကွ"

လိမ်ညာရခြင်းသည့် မည်မျှခက်ခဲကြောင်း စု နားလည်ရတော့သည်။ မည်မျှပင်
ဟန်ဆောင်အားတင်းစေကာမူ စုရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်မှာ
ကြီးကြီးမေများ ကြားသွားမလားဟုပင် စိုးရိမ်ရတော့သည်။

"သမီးတို့ချည်းပဲလား၊ အိုင်ရင်းကော ပါသလား"

အိုင်ရင်းက သွက်လက်ချက်ချာပြီး မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသည့်ဆိုကာ ကြီးကြီးမေက
အိုင်ရင်းကို စိတ်ချလေသည်။ စုကိုတော့ ရှိုးလွန်း အလွန်းသည်ဆိုကာ
ဘယ်နေရာမှ စိတ်မချ။ ထို့ကြောင့် အိုင်ရင်းက ခေတ်ဆန်ဆန်နေတတ်သည်ကို
ကြီးကြီးမေက မကြိုက်သော်လည်း စုအတွက်တော့ အဖော်ကောင်းအဖြစ်
သတ်မှတ်သည်။

"အိုင်ရင်းမရှိဘူး ကြီးကြီးမေ၊ သူ့မာမိကြီးနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ်"

အိုင်ရင်းမသိအောင် မည်မျှကြံဆောင်ခဲ့ရသည်ကို ကြီးကြီးမေ မသိပေ။

"သမီးဖေဖေကလဲ ကားယူသွားတယ်"

"ကားမလိုပါဘူး ကြီးကြီးမေရဲ့၊ ဒီကနေ လမ်းလျှောက်သွားပြီး မီးရထား
ခိုးတံတားကြီး ကျော်လိုက်ရင် အနီးကလေးပဲဟာ"

"အေးလေ၊ သွားချင်လဲ သွား၊ သိပ်မကြာနဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီးမေ၊ ဟုတ်ကဲ့"

မြမြနွယ်ရောက်လာတော့ အခြေအနေကောင်းသည့်အကြောင်း မျက်ရိပ်ပြရသည်။
သမီးမိန်းကလေးကို ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ မည်မျှ ခက်ခဲကြောင်း

ကြီးကြီးမေခမ္မာမှာ မသိနိုင်ရှာသေး။ စုကတော့ ကြက်မကြီး၏ဝမ်းဗိုက်အောက်မှ ထွက်ပြုရန်ကြိုးစားနေသော ကြက်သားပေါက်မလေးလို့ သူ့မ မရောက်ဖူးသေးသောလမ်းကို အားယူလျှောက်လှမ်းရန် ကြိုးစားခဲ့လေပြီ။

အဆင်အပြင် အခြယ်အသကင်းခဲ့သော မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါင်ဒါ ပါးပါးလိမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖျော့ဖျော့ ဆိုးသည်။ ကျောင်းဝတ်စုံကိုသာ အဝတ်များသဖြင့် အဝတ်အစားလည်း များများစားစား ရွေးချယ်စရာမရှိ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ထင်ရသော ပန်းနုရောင်လိုချည်နှင့် ဇာပန်းနုလေးကို ဝတ်သည်။ ကိုကိုဦးက စာရေးဆရာဆိုတော့ အရောင်နုလှလှလေးတွေ ကြိုက်လိမ့်မည်ထင်သည်။ အပြာနုလေးဆိုလျှင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမည်ထင်သော်လည်း အပြာနုရောင် အကျီကောင်းကောင်းမရှိသဖြင့် မဝတ်ခဲ့ရပေ။ ပြီးတော့ မြဲမြံနွယ်ကလည်း ဘေးက ပါလာသည်ဆိုတော့ သိပ်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ရမည်မဟုတ်ပေ။

"သိပ်မကြာစေနဲ့နော် စု"

အိမ်ကအထွက်မှာ ကြီးကြီးမေက ထပ်မာလိုက်သေးသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းကို သွက်သွက်ညှိတိုကာ အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်လာသူများလို ဝမ်းပန်းတသာ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့လျှင် မည်သို့သော စကားမျိုးတွေကို ပြောရပါမည်လဲ။ ကိုကိုဦးသည် ဝတ္ထုထဲက သူ့ဇာတ်ကောင်တွေလိုပင် မြတ်နိုးစရာ၊ သနားစရာ၊ ခင်မင်စရာ ကောင်းလေမည်လား။

အတွေးများဖြင့် လျှောက်လာဆဲ ဝါးခနဲ ဟားတိုက်ရယ်မောသံများကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရသည်။ လမ်းထိပ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသော လူငယ်တစ်ဦးကြောင့် အပြင်ထွက်ခဲ့လှသော စုခြေလှမ်းများပင် မှားသွားရလေသည်။ မြဲမြံနွယ်က စုလက်ကိုဆွဲကာ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လျှောက်လာဆဲ သူတို့ဆီမှ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။

"မင်းတို့လမ်းထဲမှာ ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးတွေရှိတာ ခုမှ သိရတယ်ကွာ"

အသံတသံက ထိုးဖောက်ထွက်လာသည်။ မိန်းကလေးကျောင်းမှာသာ နေလာခဲ့ရပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ကင်းဝေးသော စုမှာ ယောက်ျားလေးတွေ သည်မျှအတင့်ရပြီး အားမနာပါးမနာပြောတတ်သည်ကို ယခုမှပင် နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရကာ များစွာ အံ့ဩတုန်လှုပ်မိလေသည်။

"ဟား ...ဒါကတော့ မင်း ကုသိုလ်ထူးလို့ မြင်ရတာပဲ၊ ဒီဘက်က တို့တောင် သိပ်မမြင်ဖူးသေးတဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းလေးပဲကွ"

နောက်တယောက်က ထောက်လိုက်တော့ စောစောက ပြောနေသူသည် အုပ်စုထဲမှ ထိုးထွက်လာသည်။

"ကျော်ကျော် နင်တို့တရားလွန်တယ်၊ တလမ်းထဲနေကြသူအချင်းချင်း ဒီလောက်နောက်ရသလား"

မြဲမြံနွယ်က သူတို့ထဲမှ တယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် စု

အားတက်သွားသည်။

"တို့က ဘာပြောလို့လဲ၊ လှလို့ လှတယ်ပြောတာ နင်တို့တောင် ဂုဏ်ရှိသေးတယ်"

မြမြနွယ်က မျက်စောင်းထိုးပြီး ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လာသည်။

စုကတော့ ခြေလှမ်းတွေလည်း ယိုင်ချင်နေပြီ။ ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ရမှာမို့သာ မဟုတ်လျှင်တော့ သည်နေရာမှပင် ပြန်လှည့်မိမည်မှာ သေချာလေသည်။

စုတို့နှစ်ယောက်နောက်မှာ ကောင်လေးနှစ်ယောက်လိုက်လာပြီကို သိရတော့ စု လက်ဖျား ခြေဖျားများပါ အေးလာသည်။

"ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ၊ ဒီက အသိမိတ်ဆွေ ဖွဲ့ချင်လို့ပါ"

"မလိုပါဘူး"

မြမြနွယ်က ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လိုက်သော်လည်း နောက်ကလူက တွဲနေပျက်မသွား၊ 'အို ဘယ်လိုပါလိမ့်' စုက မဝံ့မရဲနှင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ အသည်းနှလုံးများပင် အေးစက်သွားလေသလားဟု ထင်မိတော့သည်။

သူ့အကြည့်က စူးရှလှသည်။ သူ့အသွင်က တစွတ်ထိုးဆန်လှသည်။

ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနိုင်လှသော သူ့အမူအရာသည် တဖက်လူ မခံချင်စဖွယ်၊ သို့သော် သူသည် မတုန်မဆုတ် နောက်က လိုက်လာခဲ့လေပြီ။ သူ့ပုံက မိုးမြေဆိုးအောင် လိုက်တော့မည်ပုံ။ ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်။ ကြီးကြီးမေ့ကို လိမ့်ညာပြီး ထွက်လာမိသည့်အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေးမိသည်။

နှစ်ယောက်လိုက်လာသည်ဆိုသော်လည်း ဘေးလူက နောက်နားမှာ လျှို့ဝှက်နေသည်။ သူ့ခြေလှမ်းကတော့ မြန်လှသည်။ သားရဲကိုမြင်သော စွန့်ငှက်နှယ်တည်း။

"ဟေ့ ဒီမှာ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ဟင်"

အပြူအမူက ကလေးကချေနိုင်လှသော်လည်း အသံကတော့ မာကျောသည်။

စုတို့နှစ်ယောက်လုံးက လှည့်မကြည့်။ မြမြနွယ်က အဖက်မတန်သလို မာန်အပြည့်နှင့် လျှောက်လာနိုင်သော်လည်း စုကတော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံကို ဖုံးကွယ်၍မရ။ သည်ကတည်းက စုရဲ့အားနည်းချက်ကို သူ သိခဲ့မှာပါပဲ။

"ဒီကမေးနေတာ လူကို အဖက်မတန်လို့လားဟင်"

မြမြနွယ်က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

"ဒီမှာ နင်တို့ ဒီလောက်တောင် နှောင့်ယှက်ရရင် တော်ရောပေါ့၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီး မဟုတ်ဘူးလား"

သည်လိုပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားတာ စု သိလိုက်သည်။ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် စုတို့ကို ရန်မူရင်အခက်ပဲဟု ပူပန်သွားမိလေသည်။

"နာမည်သိချင်လို့မေးတာ၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီးမဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင်းစိုင်းတာက မင်းတို့ "

သူသည် စုဘေးကို ကပ်ကာ လျှောက်လာလေသည်။ ပြီးတော့ စုမျက်နှာကို
သေသေချာချာကြည့်သည်။ ခရီးလမ်းကလည်း ရှည်လျားပါတ်။
မြန်မြန်ရောက်ပါစေတော့ ကိုကိုဦးရယ်။ တံတားရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ မချိန်းမိဘဲ
ဒီဘက်လမ်းထိပ်မှာ လာကြိုနေဖို့မှာထားရင် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိသည်။

"လမ်းမှာတွေ့တဲ့လူတိုင်းကို နာမည်လိုက်မေးတိုင်း ဖြေရအောင် တို့ကို
ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေ အောက်မေ့လို့လဲ"

မြမြနွယ်က မလျှော့၊ အင်းလေ စုထက်စာလျှင်တော့ မိန်းကလေးတိုင်း
အတွေ့အကြုံရှိမှာပဲ။

"ဟေ့ နာမည်မေးတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှ ထင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ သိချင်လို့
မေးတာ"

"သိချင်ရင် ကျော်ကျော်တို့ကို မေးကြည့်"

"မတွန့်တိရမယ်ဟာ တွန့်တိုနေလိုက်တာ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါ၊ မင်နာမည်
ဘယ်သူလဲဟင်"

သူသည် မြမြနွယ်နှင့် စကားနိုင်မလှတော့ဘဲ စုဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလေသည်။

"အို"

စုကတော့ ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသော သူ့ကိုကြည့်ကာ မျက်နှာမှာ နီမြန်းလာသည်။
သူသည် စုကို သနားသွားပုံရသည်။ ဟင်နီ တချက်ရယ်သည်။ တံတားပေါ်
ကျော်ဖြတ်ချင်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့ ပြန်မသွားကြသေး။ စု ရင်ဝှေ့
တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ရတော့မည်။ သို့သော် စုတို့ဘေးမှာ
သူတို့ပါလာသည်။ ကိုကိုဦးက ဘယ်လိုများ ထင်လေမလဲ။

"ဒီမှာ နာမည်သိရရင် သူတို့ ပြန်မှာလားဟင်"

မြမြနွယ်က စုကို အံ့ဩစွာကြည့်သည်။

"အို စုရယ်၊ လိုက်ချင်သလောက် လိုက်ခဲ့စမ်းပါစေ၊ ဟိုဘက်ရောက်ရင် ကိုကိုဦးနဲ့
တွေ့ရတော့မှာပဲ"

??????????

"ဘယ်ကကောင်မှ မဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှင်တို့လို တေလေဂျပိုး လမ်းတကာမှာ
လေလွင့်နေတဲ့ လမ်းသရဲမဟုတ်ဘူးရှင်၊ လူကြီးလူကောင်း သိပြီလား"

သူ့မျက်နှာ နီမြန်းသွားပြန်သည်။

"ဪ တို့ကို လမ်းသရဲလို့ပြောတယ် ဟုတ်လား၊ မင်တို့သိကြမယ်"

သူ ကြိမ်းဝါးသည်ကို စု ကြောက်လှသည်။

တံတားထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မြမြနွယ်သည် အပြေးအလွှားပင်

ဆင်းချသွားသည်။ စု နောက်က ပြေးဆင်းခဲ့ရသည်။ တံတားထိပ်မှာ လူတယောက် ရပ်နေသည်။ တိုက်ပုံအကျိုးခိုးရောင်းကို ဝတ်ထားသည်။ အိုသူ ကိုကိုဦးပါပဲ။ ကိုကိုဦးက စုတို့ဆင်းလာသည်ကို သေသေချာချာစောင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ စုကို ရွေးပြီး ပြုံးပြသည်။ ကိုကိုဦးသည် စုကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးပြီးသားဖြစ်ပေသည်။

စုကတော့ ကိုကိုဦးကို ယခုမှပင်မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ တိုက်ပုံအကျိုးနှင့် လိုက်ပြီး သေသေသပ်သပ် ခန့်ခန့်ညားညားရှိသည်။ အရွယ်က လူလတ်ပိုင်းလောက်ဆိုတော့ စုထက် အသက်၁၀နှစ်လောက် ကြီးမှာပါပဲ။ အင်းလေ စာရေးဆရာဆိုတော့လည်း ဒီအသက်အရွယ်ရှိပြီပေါ့။ စုသည် အပြေးအလွှားတွေးရင်း ကိုကိုဦးနားသို့ ရောက်သွားသည်။ နောက်မှာ သူတို့ပါလာ၍ စုမျက်နှာမှာ အမ်းနေသည်။ ဘာပြောရမည်မသိ။

"လက်စသတ်တော့ အိမ်တွင်းပုန်းတွေက ဒီမှာလာပြီး ကြောင်သူတော်နဲ့ ချိန်းထားတာကိုး၊ ဟား ဟား ဟား"

စုမျက်နှာ ထူအမ်းပြီး ကိုကိုဦးကိုပင် မကြည့်ရဲအောင်ဖြစ်သွားလေသည်။ မြဲမြဲနွယ်ကတော့ အကိုကြိုက်ထားသည်။ သူတို့သည် ခပ်ကြောင်ကြောင်ရပ်နေကြသော စုတို့ကို ကျော်လွှားပြီး လှေကားပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေသည်။ စုက စိတ်မော့စွာဖြင့် သက်ပြင်းကို ချမိရတော့သည်။

"ခရေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

ကိုကိုဦးဆီက အသံထွက်လာတော့ စုက ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

"သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲဟင်"

ကိုကိုဦးက သူတို့နောက်ကျောကို မေးငေါ့ပြကာ မေးသည်။

"အို အလကား လမ်းသရဲတွေပါ၊ မြဲတို့ကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေလို့"

မြဲမြဲနွယ်က ဝင်ပြောလိုက်၏။ ကိုကိုဦးက ပြုံးသည်။ ကိုကိုဦးသည် လူကြီးဆန်လှသည်။ စု ကျေနပ်သွား၏။

"သူကလေ စုသူငယ်ချင်း မြဲမြဲနွယ်တဲ့၊ စု လိပ်စာပေးထားတာ သူ့အိမ်ပဲ၊ အခုလည်း စု အိမ်က ထွက်လို့မလွယ်လို့ အဖော်ခေါ် ခဲ့တာ"

"ဟုတ်လား၊ လာလေ တခုခု စားကြရအောင်"

"သိပ်တော့ ကြာလို့မဖြစ်ဘူး ကိုကိုဦး"

စုက စာထဲမှာ ခေါ်သည့်အတိုင်း ခေါ်လိုက်ပြီးမှ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

"မကြာပါဘူး၊ ခဏပဲလေ၊ ခဏလေးတော့ စကားပြောပါရစေ ခရေရယ်"

"ဟိုလမ်းသရဲတွေနဲ့တော့ မတွေ့အောင်ရှောင်မှ ဖြစ်မယ်နော်"

မြဲမြဲနွယ်က ပြောပြီး ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေသည်။

စုရင်ထဲမှာ ကြွက်ခိုက်တွေ ပြယ်စပြုပြီး ကိုကိုဦးကို အားကိုးခိုက်တွေ
ဝင်လာသည်။ ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ရသည့်နေ့သည် စုဘဝမှာ ဖေဖေမပါဘဲ ကိုယ်ဘာသာ
စပြီး ရင်ဆိုင်ရန်ကန့်တွဲနေပါပဲ။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၃) ◆

စုရဲ့ဘဝမှာ ဖေဖေမပါဘဲ ရပ်တည်၍ရလိမ့်မည်ဟု အမြဲထင်ခဲ့သည်။

ဖေဖေသည် စုကို သားများထက် ဂရုစိုက်မှန်း မေမေ့ကိုယ်စား အရိပ်တကြည့်ကြည့်ထားနေတတ်မှန်းတော့ စုသိသည်ပင်။ သို့သော် စု၏ရင်မှာ ပြင်ပလောကပတ်ဝန်းကျင်သည် စိုးမိုးစပြုပြီ။ ဖေဖေရဲ့အရိပ်အောက်မှာ အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံတာ အေးချမ်းသာယာတာကိုတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ သို့သော် ပုံသေကားကျနေရသည်ထက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာလေးတွေ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရတာလေးတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

ယခုဆိုလျှင် စုရဲ့ ပျင်းစရာ ညည်းငွေစရာကောင်းလှတဲ့ဘဝမှာ ကိုကိုဦးဟာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တချစ်ခံခဲ့ပြီ။ ကိုကိုဦးကို တည့်ငြိမ်အေးဆေးသည့်အသွင်ဖြင့် မြင်ရတော့ စု ပို၍လည်း အားတက်မိသည်။ ကိုကိုဦးသည် စုဘဝကို ရင်ခုန်ခြင်းနှင့်အတူ အချစ်၏အဖွင့်အသက်မွှားဖြင့်လည်း လွှမ်းမိုးရစေသိုင်းထားလိမ့်မည်ဟု စုယုံကြည်သည်။ ကိုကိုဦးသည် စုကို ပူလောင်ပင်ပန်းအောင် လုပ်လိမ့်မည်ဟုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့မိပေ။

ငပန်းတွေ ငုံ့စပြုသည့်နေ့ဦးမှာ စုကို စာမေးပွဲဖြေခဲ့ရသည်။ စာမေးပွဲဖြေရသည့် နောက်ဆုံးရက်သည့် စုအတွက် ရင်အုန်ဆိုးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည်နေ့ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ရမည်။ ကိုကိုဦးနှင့် စုသည် စာချင်း ဆက်သွယ်ကြရသည်ကသာများ၍ လူချင်းတွေ့ဖို့ မလွယ်ကူခဲ့ကြ။ မြဲမြံနယ်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တရက်တွေ့ပြီး နောက်တခါ စာအုပ်တိုက်မှာ တခါတွေ့သည်။ စာအုပ်ဝယ်ချင်သည်ဟု အကြောင်းပြပြီး ကိုအေးမောင်ကို ကားဖြင့် လိုက်ပို့ခိုင်းရသည့်ဆိုတော့ ကြာကြာလည်း မနေခဲ့ရ။ ပြီးတော့ စာရေးဆရာတွေ ပုံနှိပ်တိုက်အလုပ်သမားတွေ ယောက်ျားသားတွေချည်း ပြည့်နှက်နေသောနေရာမို့ စုမှာ မျက်နှာမမော့ရဲအောင် ရှက်သွေးဖြာလေသည်။

စုကို စာရေးဆရာတယောက်နောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲလိုက်နေတဲ့ မြီးကောင်ပေါက် စာရူးပေရူးမလေးလို့များ ထင်လေမလား။ ကိုကိုဦးကတော့ သည်လို အသားယူတတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်။ သို့သော် ကိုကိုဦးက 'နောက်တခါ တယောက်တည်း လာခဲ့ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရမယ့်နေရာ ရှိပါတယ်'ဆိုတော့ မရိုးသားဟု မထင်ရက်သော်လည်း သွားရမှာ ဝန်လေးမိလေသည်။

စာမေးပွဲပြီးတဲ့နောက်ဆုံးရက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမည်ဟု အိုင်ရင်းက စီစဉ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုရာမှာ ယောက်ျားလေးတွေလည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။ မစ်ကီနှင့်မောင်မောင် ပါမည်ကမလဲ၊ ပမ်မလာတို့ မြဲမြံနယ်တို့လည်း ပါသည်။ ဖေဖေကို အိုင်ရင်းက ခွင့်ပန်တော့ ဖေဖေကလည်း အထူးအခွင့်အရေးအနေဖြင့် ခွင့်ပြုလေသည်။

စုက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမည့်အရေးထက် ကိုကိုဦးကို တွေ့ချင်သည့်စိတ်က လွန်ကဲနေသည်။ ယခုတလော ကိုကိုဦး၏စာတွေထဲမှာ စကားလုံးတွေ ပိုမိုနူးညံ့ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာ တွေးတောစရာတွေ

ပြည့်နက်နေတာကို သတိထားမိလေသည်။ ရိုးရိုးတန်းတန်းမိတ်ဆက်စာမှသည် အချစ်၏သင်္ကေတတွေဖြင့် အရောင်ပြောင်း၍လဲခဲ့ပြီ။ ထိုအခါ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ချင်သည့်ဆန္ဒတွေဖြင့် စု ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်၍လာသည်။ အခွင့်အရေးကို စောင့်စားချောင်းမြောင်းရခြင်းဖြင့် စိတ်မော့၍နေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း စုက မြဲမြနွယ်ကိုပင် အပူကပ်ရသည်။

မြဲမြနွယ်ကို အားနာ၍ ကိုကိုဦးကို စာကျဲကျဲ ရေးခိုင်းခဲ့သည်။

"ကိုယ့်တို့လေ စာချင်းလဲ သိပ်မဆက်သွယ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတခါတော့ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ် မြရယ်၊ နောက်ဆို ကိုယ်တွေ့ဖို့ မကြိုးစားတော့ပါဘူး၊ တကယ်ပါ"

စုဘက်က စာတွေ ရေးရေးပို့နေခဲ့သည်ကိုတော့ မြဲမြနွယ်မသိ၊ ပြီးတော့ စုက သူသည် ကိုကိုဦးကို ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ချစ်သူများအဖြစ် ဆက်ဆံပါမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။ ယခုတော့ သာမန်မိတ်ဆွေတွေပါပဲ။ ကိုကိုဦးကလည်း စုကို အခွင့်အရေးယူမည်မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ ဘာပဲပြောပြော ငယ်ရွယ်သူအချင်းချင်းမို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတော့ မေးမနေပေ။ စုကို ကူညီမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့က အဆင်မပြေပါ့မလားဟု စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် စု စာမေးပွဲပွင့် ကောင်းစွာ မဖြေနိုင်။ စု စာကောင်းကောင်း မကျွက်နိုင်တာလဲ ကြာခဲ့ပြီ။ မည်သို့ဆိုစေ စာမေးပွဲပြီးသွားတော့ စုမှာ ပျော်လိုက်ရသည်ဖြစ်ခြင်း။

မစ်ကီတို့လူသိုက်က ကာလ်တန်ရုံရှေ့မှာ စောင့်နေကြသည်။

မြဲမြနွယ်က စတင်အရေးဆိုသည်။

"ဒီကားက တို့ ကြည့်ပြီးသားကြီး၊ မြန်မာကားလည်း မကြည့်ရတာကြာပြီ။ မြန်မာကား ကြည့်ချင်တယ်ကွာ"

စုကလွဲ၍ ကျန်လူအားလုံးက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုကြသည်။

"ဒီလိုလုပ်လေ၊ ခုပဲ ရုံထဲ ဝင်ရတော့မှာ၊ မင်းတို့ ဒီရုံမှာကြည့်၊ တို့ ဟိုဘက်ရုံမှာကြည့်မယ်။ အထွက်ကျတော့ ဒီနေရာမှာ ပြန်ဆိုကြမယ်"

"အို ... ဒီလိုဆို ဘယ်ပျော်စရာကောင်းတော့မလဲ၊ အားလုံး စုစုဝေးဝေးမှ ကောင်းမှာ"

အိုင်ရင်းက ငြင်းဆိုသည်။

"ဟုတ်သားပဲ"

ကျန်လူများက ထောက်ခံသည်။

"ကြည့်ပြီးသားကားကြီးတော့ နှစ်ခါ ပြန်မကြည့်ပါစေနဲ့၊ ရုပ်ရှင်ပြီးရင် အားလုံး စုပြီးထမင်းစားကြမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ပျော်ကြတာပေါ့။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာလည်း စကားပြောလို့ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ"

အိုင်ရင်းကလည်း သူ့အကြိုက်မင်းသား ရောခံဟတ်စင်ပါသောကားကို
သိပ်ကြည့်ချင်နေသည်ဆိုတော့ အခြားရုံမှာကြည့်ဖို့လည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့။

"ဒီလိုဆိုလဲ ပြီးရော၊ ဘယ်သူကပဲ အရင်ပြီးပြီး ဒီရုံရှေ့မှာ ဆုံကြမယ်နော်"

"အေးပါ"

မြမြနွယ်က စုလက်ကိုဆွဲကာ ချက်ချင်းလမ်းခွဲဖို့ပြင်သည်။

"စုတို့နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကိုယ် လိုက်ခဲ့မယ်"

မောင်မောင်က ပြောသည်။

"ကောင်းသားပဲ"

အိုင်ရင်းက ထောက်ခံသည်။

"နေပါစေကာ၊ တို့နှစ်ယောက်တည်းက အရေးမကြီးဘူး။ မောင်မောင်ပါလာတာ
တို့နှစ်ယ့်တို့လို့ကြီးတယောက်ယောက်မြင်သွားရင်
နှစ်ယောက်တည်းတွဲကြည့်တယ်ထင်လို့ နောက် လာရမှာမဟုတ်တော့ဘူး"

မြမြနွယ်က ပြောပြောဆိုဆို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာလာသည်။ ရုပ်ရှင်ပြချိန်နီးပြီမို့
ဤကြာလည်း ဆွေးနွေးမနိုင်ကြတော့။ ရုံရှေ့မှာ ကိုကိုဦး စောင့်နေတာ
မြင်ရတော့မှ ရင်ထဲမှာ အေးသွားသည်။ ကိုကိုဦးက
လက်မှတ်သုံးစောင်ဝယ်ပြီးသား၊ လူကြီးတယောက်ယောက်မြင်သွားမှာစိုး၍
ကိုကိုဦးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ အသာလေး ဝင်လိုက်သွားသည်။

အချစ်အတွက် စွန့်စားခန်းများကိုတော့ မည်သူကမျှ မသင်ဘဲ အလိုလို
တတ်သိကျွမ်းကျင်ခဲ့လေပြီ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ တမင်ချိန်းတွေ ကြတာ ဘာအတွက်လဲဆိုတာ စု သေသေချာချာ
မသိခဲ့တာအမှန်ပင်။ စုစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ချင်တာ တခုတည်းကိုပဲ
သိခဲ့သည်။

ကိုကိုဦးက စုရဲ့ လက်ကလေးတဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ကိုင်ထားတော့ စုရင်ထဲမှာ
နွေးထွေးနေသည်။ ကိုကိုဦးဟာ စုကို ချစ်မြတ်နိုးတာကလဲလို့
ဘာအခွင့်အရေးမှမယူပါဘူးဟုလည်း ယုံကြည်မြဲ ယုံကြည်နေသည်။
ရုပ်ရှင်အပြီးမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နေကြရသည်အထိ စု
ရင်တွေမှာ ခုန်နေဆဲ။

* * *

ကျောင်းမှ ထွက်လာပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

မြမြနွယ်၏မေမေက တားဆီးချက်အရ စာချင်းလည်း ဆက်သွယ်၍မရတော့။
ဖေဖေကလည်း သူ မပါဘဲ စုကို ဘယ်မှမလွှတ်ဘဲ ဖေဖေမပါလျှင်လည်း
ကြီးကြီးမေက ပါလာသည်သာ။ စုမှာ ကိုကိုဦးနှင့် မည်သို့ဆက်သွယ်ရမည်ကို

မသိနိုင်တော့ပေ။ ကျောင်းစာကို အကြောင်းပြပြီး စာလည်း
ခိုးရေး၍မလွယ်တော့။ ရှိပြီးသား ကိုကိုဦး၏စာတွေကိုပင် နှမြောလျက်နှင့်
ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေရသည်။ ကြီးကြီးမေကိုလည်း ကြောက်ရသည်။
အိုင်ရင်း၏ရန်ကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ ခဲရာခဲဆစ်
စာလေးတစောင်ရေးပြီးပြန်တော့လည်း အပြင်မထွက်ရ၍ မည်သို့ထည့်ရမည်
မသိပြန်။ နောက်တော့ ကြီးကြီးမေ မြင်သွားမှာစိုးသည်နှင့်
ဆုတ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

နွေရက်များသည် ပျင်းစရာကောင်းလှ၏။

ဖေဖေကတော့ စာအုပ်များကိုတော့ ကြိုက်သလောက် ဖတ်ခွင့်ပေးထား၍
တော်တော့သည်။ စု ဖတ်မိသမျှမှာလည်း ကိုကိုဦး၏ဝတ္ထုများသာ
ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကိုကိုဦးက စုနာမည်ကို မဖော်ဘဲ စုမှန်းသိအောင်
ရည်ညွှန်းရေးထားတာတွေ ဖတ်ရုံတော့ ကိုကိုဦးကို အလွမ်းပြေပြန်သည်။
ပြီးတော့ စာထဲမှာ ကိုကိုဦးက စုကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း ပါသည်။
စု ပျော်ရသည်။ ရင်လည်းခုန်ရသည်။ ကိုကိုဦးဟာ စုရဲ့ရင်ကို
စတင်လှုပ်ရှားစေသူပါပဲ။

အိုင်ရင်း၏မွေးနေ့က ပျော်စရာကောင်းလေသည်။ အိုင်ရင်း၏မေမေက
အနောက်တိုင်းဓလေ့ကို ခင်တွယ်သူဆိုတော့ မွေးနေ့ကို
တခမ်းတနားလုပ်ပေးသည်။ သူတို့ခြံသည် စုတို့ခြံထက်လည်း ပိုကျယ်သည်။
ပွင့်တူရွက်တူပင်တွေအောက်မှာ ရောင်စုံမီးလုံးလေးတွေ ထွန်းပြီး သူငယ်ချင်းတစု
ပျော်ကြသည်။ အိုင်ရင်း၏မာမိကိုယ်တိုင်ဖုတ်ပေးသော
ဘတ်သီဒေးကိုတကလည်း တကယ်စား၍ကောင်းသည်။ မစ်ကီ၊
မောင်မောင်တို့နှင့်အတူ တခြားယောက်ျားလေးများလည်း ပါလာသည်။ ပြီးတော့
ဖိတ်ကြားမထားသည့်ဧည့်သည်တယောက်လည်း ရောက်လာသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ အိုင်ရင်းရော မြဲမြဲနွယ်ပါ အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေမိကြသည်။
ကိုလူဆိုး။ သူက တလမ်းတည်းနေ ကျော်ကျော်တို့နှင့်အတူ
ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တခါတော့ သူ့အသွင်က
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သည်။ သူများတကာလို ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားဘဲ
ပုဆိုးနှင့်တိုက်ပုံကို သေသေသပ်သပ်ဝတ်ထားသည်။ ဆီပင်ကိုလည်း အကျအန
ဖြစ်သင်ထားသည်။

အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ တို့သူငယ်ချင်း နေမင်းတဲ့၊ စိန်သူန်းကပဲ၊
မင်း သူတို့ကို သိမှာပါကွာ၊ သူက အိုင်ရင်း၊ သူက ပင်မလာ၊ မြဲမြဲနွယ်၊ စင်သီရာ"

"စင်သီရာမဟုတ်ပါဘူး၊ စုပါ"

သူက ကွန်လိုက်တော့ အားလုံးက ပြီးလိုက်သည်။ အိုင်ရင်းက အိမ်ရှင်ဆိုတော့
ရိုင်းရာကျမည့်စိုး၍ ဖော်ရှေ့ဟန်ပြရသည်။ စုစိတ်ထဲမှာတော့ မစ်ကီတို့
မောင်မောင်တို့နှင့် ပြဿနာဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်မိလေသည်။ သို့သော် မကြာမီမှာပင်
ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းလည်း ပြေလည်သွားကြသည်။
ငယ်ရွယ်သူတို့သဘာဝဖြင့် အာသာတပြေပျောက်ကာ ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုသာ
ရှာဖွေကြလေသည်။

"နေမင်းက သီချင်းဆိုကောင်းတယ်၊ သူ့ကို သီချင်းဆိုခိုင်း"

ကျော်ကျော်က အကြံပေးသည်။

"နာမည်က နေမင်းဆိုတော့ တော်တော်ပူပြင်းမှာပဲနော်"

မြမြနွယ်ကပြောတော့ သူ ရယ်သည်။

"အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်စရာအကြောင်းရှိလို့ ချတာဗျ"

"ကွဲပါလေ၊ အားလုံး သင်ပုန်းချေလိုက်ပါ။ မစ်ကီက ဂစ်တာတီး၊ နေမင်းက သီချင်းဆို"

မွေးနေ့မင်္ဂလာသီချင်း၊ ခေတ်စားနေသော ပရက်စလေ၊ ကလစ်ရစ်ချတ်၊ ကော်နီဖရန်စစ်တို့၏သီချင်းများ။ မစ်ကီကလည်း ဂစ်တာအတီး ကောင်းသည်။ နေမင်းကလည်း အဆိုကောင်းသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သော အိုင်ရင်း၏မာမိက သဘောအကျကြီးကျ၍နေလေသည်။ နောက်ထပ် မုန့်တွေ လိမ္မော်ရည်တွေ တဝကြီး ချကျွေးသည်။

"မောင်မောင်လဲ သီချင်းဆိုကောင်းတာပဲ၊ မောင်မောင် တပုဒ်ဆိုကွာ"

စကားနည်းသော မောင်မောင်က ငြိမ်နေဆဲ၊ စွက မောင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သည်ပုံမှာ နေမင်းက စုကိုမနှောင့်ယှက်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ အပျော်ကျူးနေသော်လည်း မောင်မောင်နှင့် စုတို့ မျက်လုံးချင်း မကြာခဏဆိုမိကြတာ မည်သူမျှ မသိ။

"ဆိုပါ ... ဆိုပါ... မောင်မောင်ဆိုပါ"

မိန်းကလေးများကပါ တောင်းဆိုကြသည်။

"ငါ အင်္ဂလိပ်သီချင်း မဆိုတတ်ဘူး"

"အို မြန်မာသီချင်းပဲဆိုပါ၊ မြန်မာသီချင်းလည်း နားထောင်ကောင်းတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ မာမီလည်း နားထောင်ချင်တယ်"

သင်္ကြားလုံးတွေ လာချပေးသော မာမီကပါ တောင်းဆိုတော့ မောင်မောင်က ရှက်ရှက်နှင့် သီချင်းဆိုဖို့ပြင်ရသည်။

"မေ့ပါနိုင်သီချင်းကို မင်းတီးတတ်ရဲ့လား"

မောင်မောင်က မစ်ကီကို မေးသည်။

နေမင်း မသိမသာ နှာခေါင်း ရှုံ့သည်။

"ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းကလည်း အထင်သေးလိုက်တာ၊ မြမန်းဂီရီဆိုရင်တောင် ရသေးတယ်"

မစ်ကီကပြောတော့ အားလုံးရယ်ကြသည်။

"ကဲ ခပြီ"

အစပထမတော့ မောင်မောင်အသံသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထွက်မလာချေ။ နောက် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရလာတော့မှ တညီတညွှင်မြဲမြဲနှင့် လေးလေးပင်ပင် ထွက်လာသည်။ စောစောကလို ဆူဆူညီညီ လိုက်ဆိုသံတွေမပါဘဲ အားလုံး စိုးစိုးစိုက်စိုက်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ကြသည်။

သီချင်းသံ ဆုံးသွားတော့ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မောင်မောင် ချွေးစို့နေသည်။

"လူကလေးက သီချင်းဆိုတာ တကယ်ကောင်းတာပဲကွယ်၊ အဆိုတော်လုပ်ရင် ကောင်မလေးတွေ အသည်းစွဲမှာ"

အိုင်ရင်း၏မာမိက ချီးကျူးသည်။

မောင်မောင်သည် စုကို လှမ်းကြည့်သည်။ စုကလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မျှမရှိဘဲ မောင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်မိလျက်သားဖြစ်နေသည်။

နေမင်း တဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေလေသည်။

* * *

ဦးငွေစုရာကောင်းသော နွေရက်များ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။ မိုးသက်မိုးငွေတို့နှင့်အတူ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်မည့်ရက်ကို ရောက်လာလေသည်။ စုတို့သူငယ်ချင်းအားလုံး စာမေးပွဲအောင်ကြသည်။ အိုင်ရင်းက အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့်အောင်သော်လည်း စုကတော့ အောင်သည်ဆိုရုံမျှသာ။ မရှုံးသည်မှာ ကံကောင်းဟုပင် ဆိုရပေမည်။ အိုင်ရင်းတယောက် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ စာကို ကျက်နေခဲ့သည့်အချိန်မှာ စုက လေလွင့်နေသော သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းကျောင်းနေရသည်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

ဖေဖေက စုကို ဆေးတက္ကသိုလ်တက်စေချင်သည်။ သို့သော် စု အခြေအနေက ဆေးတက္ကသိုလ်နှင့် ဝေးခဲ့ပြီ။

ကိုကိုသည် မနှစ်က ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာပါသည်။ ကိုကိုသည် အိမ်မကပ်၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့် လျှောက်လည်နေတတ်သော်လည်း စာမေးပွဲနီးလျှင်တော့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး စာကျက်တတ်သည်။ ကြီးကြီးမေကဆိုလျှင် ကိုကိုကို ချီးကျူးမဆုံး။

"ယောက်ျားလေးတွေပဲ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေရာတကာလည်း လိုက်ပူစရာမလိုဘူး။ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်သွားတာပဲ"

တနည်းအားဖြင့်တော့ စုစိတ်တွေ လွင့်ပါးနေခဲ့သည်ကို ကြီးကြီးမေက ရိပ်မိသည်သာ။ ကိုကိုဦးကို စွဲလမ်းနေသည့်အဖြစ်တွေကိုသာ ကြီးကြီးမေ သိလျှင်တော့ မည်သို့ရှိမည် မတွေးရဲပေ။

တက္ကသိုလ်ဖွင့်ရက်က လိုသေးသည်။ စုတို့မှာ ခြောက်လလောက် နားနေရဦးမည်။

သည့်ကြားထဲမှာ စုက ကိုကိုဦးဆီ နှစ်သိမ့်စွာတွေ့ ရှေးပို့နေခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ခွင့်ရတော့မှာပဲ ကိုကိုဦးရယ်။

သိပ်တွေ့ချင်နေသည့်အခါများမှာ စာအုပ်ဝယ်ချင်သည့်ဟု အကြောင်းပြပြီး ကိုကိုဦးရှိရာ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ကိုအေးမောင်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။ ကိုကိုဦးက ဝတ္ထုစာအုပ်ကြားမှာ ညှပ်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်သောစာတွေကို လူခြေတိတ်မှ တိတ်တခိုးဖတ်ရသည်။

သည်ကာလအတွင်းမှာ နေမင်းက တမောင့် ။ ညနေတိုင်း စုတို့လမ်းထိပ်လာကာ စုရုံးတတ်သည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လည်း ပြန်သည်မရှိ။ သူ့အသံကို စုက မှတ်မနေလေတော့ သူ စုကို စောင်းမြောင်းပြီး သိချင်းတွေ့ဆိုတာ ကြားကြားနေရသည်။

သည်ကြားထဲ တနေ့ ဖေဖေနှင့် ပြဿနာဖြစ်သည်။

ဖေဖေက တည ကားမောင်းပြီး ပြန်လာသည်။ လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ တရုန်းရုန်းဖြစ်နေကြသော သူတို့လူသိုက်ကို တွေ့သည်။ ဖေဖေကိုမြင်တော့ သူတို့က ယောက္ခမကြီးဟု အော်ကြသည်တဲ့။ ဒေါသကြီးသောဖေဖေက ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်ခိုင်းသည်။ သူတို့ နေရာမှ ထပြေးကြသည်။ ဖေဖေက ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူသားသမီးလဲ မေးမြန်းသည်။ သည်မှာ နေမင်းနှင့် ဖေဖေ တွေ့သည်။

"ဒီလမ်းထဲကလူငယ်တွေ ငါ့ကို မလေးမခန့်လုပ်ရဲတဲ့သူ တယောက်မှမရှိဘူး၊ မင်းတို့ ဘယ်က လမ်းသရဲတွေလဲကွ၊ ဟေ"

နေမင်းသည် သူကသာ ဆိုးပေမယ့် သူ့ကိုထိလျှင် ခံသူမဟုတ်ပေ။ ဘေးလူတွေ ဆွဲထားသည့်ကြားက နေမင်းတိုးထွက်လာသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ စောစောက အော်တာ ကျွန်တော်ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ဒီလမ်းထဲက မဟုတ်ပေမယ့် လမ်းသရဲမဟုတ်ပါဘူး"

"ဪ မင်းက လမ်းသရဲမဟုတ်ရင် ဘာလဲကွ၊ မင်း ဒီလို လူကြီးတယောက်ကို နောက်ရ ပြောင်ရအောင် မင်းက ဘာကောင်လဲ"

"ဒါ ကျွန်တော်တို့လူငယ်ဘာဝ အချင်းချင်းနောက်ပြောင်ကြရင်း အသံကျယ်သွားတာပါ"

"မင်းတို့အချင်းချင်း ယောက္ခမလို့ ခေါ်သလား"

ဘေးလူများက ရယ်ကြသည်။ လူငယ်တွေဆိုတော့ ရယ်စရာကိုလည်း ချုပ်တည်းရကောင်းမှန်းမသိ။

"ခေါ်တာကတော့ ဦးကိုခေါ်တာပါပဲ"

"ဘာကွ"

"ဪ ဒီလိုပါ၊ ဦးကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ပျော်ရကောင်းစေဆိုပြီး ခေါ်ကြည့်တာ"

ဖေဖေက သူ့မှာပါလာသော တုတ်ကောက်နှင့် ရွယ်သဖြင့် ကိုအေးမောင်က ဆွဲထားရသည်။

"မင်း နောက်ကို ဒီရပ်ကွက်ထဲ မလာနဲ့၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေချည်းနေတာ၊ မင်းတို့လိုကလေးကချေတွေ လာလာနေလို့ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေ ပျက်စီးတာ"

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သီချင်းဆိုကြသည်ကိုလည်း ဖေဖေက ကြားပြီး ဒေါသဖြစ်နေခဲ့သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဒီလမ်းထဲမှာနေတဲ့သူတွေက သူဌေးတွေကို ခင်ဗျ"

"ဟေ့ မင်း ဘာမှလျှာရှည်စရာမလိုဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးရဲ့သမီးကို အိမ်တွင်းပုန်းခိုင်းထားပေမယ့်လည်း တနေ့ကျရင် သံကွန်ချာရဲနစ်ထပ်က ထွက်ပြေးမှာပဲ"

ဖေဖေ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ကျော်ကျော်တို့က နေမင်းကိုဆွဲပြီး ဝေးရာကို ခေါ်သွားကြရသည်။

ဖေဖေက သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒြပ်မှာဆီးကြိုသော စုကိုလည်း စကားမပြောပေ။ ဖေဖေ ဒေါသကြီးနေသည်ကို မြင်ရတော့ စု ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လေသည်။ မည်သို့သော်ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီနည်း။ စုနှင့် ပတ်သက်နေပြီလား။

ကိုအေးမောင်က ပြောပြတော့ အဖြစ်မှန်ကို သိရသည်။

နဂိုကမှ စုကို စိတ်မချရသည့်အထဲ ပို၍ပင် အနေအထိုင်ကျပ်အောင် ဖန်တီးလိုက်သော နေမင်းကို စု ဒေါသဖြစ်မိလေသည်။

သည့်အချိန်ထိ နေမင်းကို ကြောက်စရာလန့်စရာ သတ္တဝါတဦးအနေကလွဲ၍ စုရှင်ထဲမှာ မည်သို့မျှမခံစားခဲ့ရတာအမှန်။ သို့သော် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်တွေက ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသည်။

* * *

"ဟေ့ စု၊ ယူက အချင်းချင်း သိပ်လျှိုပါလား"

အိုင်ရင်းက ရုတ်တရက် စွပ်စွဲလာတော့ စု ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ၊

အိုင်ရင်းသည် စုအခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စုကို မကျေမနပ်ကြည့်နေသည်။

"ဘာများလဲ အိုင်ရင်းရယ်၊ တို့ မင်းကိုလျှိုထားတာ ဘာမှမရှိပါလား"

အိုင်ရင်းသည် စုကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ မယုံကြည်သည့်မျက်လုံးများ။

"စုရယ်၊ ကိုယ်က ယူကို အခင်ဆုံးပါ။ ယူသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုတောင်

တိုင်ပင်ဖော်မရတာတော့ ကိုယ်ဝမ်းနည်းတယ်"

တခုခုတော့ဖြစ်ပြီကို ခု သိလိုက်သည်။ မြမြနွယ် စည်းဖောက်လေပြီလား။

"ဒီမှာ အိုင်ရင်း၊ တို့မှာ မင်းကိုတိုင်ပင်ရလောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စကို ဘာတခုမှမလုပ်ရသေးတာအမှန်ပါ"

အိုင်ရင်းက မဲ့ပြီးလေး ပြီးသည်။

"ကိုကိုဦးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

ခုက ဘာမျှအရေးမကြီးသလို ရယ်မောသည်။ သူငယ်ချင်းကို ချောရန် ပခုံးကို ဖက်ရသည်။

"အိုး အဲဒါ စာရေးဆရာတယောက်လေကွာ၊ သူဝတ္ထုတွေကို ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီကို ကိုယ် မိတ်ဆက်စာရေးလိုက်တယ်။ သူကလည်း စာပြန်တယ်၊ ပင်ဖရင့်ပေါ့၊ ဒါပါပဲကွာ"

အိုင်ရင်းက စွဲကို မယုံသင်္ကာဖြစ်မြဲမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ အိုင်ရင်းက စွဲကို ခင်မင်တာ သိထားရတော့ စ အားနာမိသည်။ သို့သော် သည်ကစွဲမျိုးမှာ အိုင်ရင်းက ပြက်ရယ်ပြုမည်ကို သိသဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောမပြတော့။

"မောင်မောင်ကပြောတော့ ကိုကိုဦးဟာ ယူချစ်သူတဲ့"

အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်သည်။

"ဘာရယ် မောင်မောင်ကပြောတယ် ဟုတ်လား"

အိုင်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဘာအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတာလဲ"

"ဒီလိုကွာ၊ မောင်မောင်က ယူကို ကြိုက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ယူကလဲ အေးအေးနေတတ်တော့ ပြောရမှာ ခက်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေလိုနေကြရက အခင်အမင်ပျက်သွားမှာလည်း စိုးတယ်နဲ့တူပါတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို မြမြနွယ်ကလဲ သိတယ်။ ကိုယ့်မေးနေမှာ မောင်မောင်က မြမြနွယ်ကို အရပ်အမြှက်ပြောတယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကိုတော့ ခပ်စွာစွာမို့ ပြောမပြရဘူးတဲ့"

တနေ့ကျလျှင် မောင်မောင် သူ့ကို ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလာလိမ့်မည်ဟု စု ထင်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်က တိုက်ရိုက်ဖွင့်ပြောမလာဘဲ သည်သို့ ဖြစ်ရသည့်အတွက်ကြောင့် စု အံ့ဩမိသည်။

"ဒီတော့ မြမြနွယ်က ကိုကိုဦးအကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရော ဆိုပါတော့"

"ကိုယ် ဒီလိုပဲ ထင်တယ်လေ၊ အခုကတော့ မောင်မောင်က နေမင်းရဲ့ ရန်ကိုကြောက်လို့ ဖွင့်ပြောမလို့ ကြိုတာ၊ မြမြနွယ်က စုက နေမင်းလို့လူမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူး၊ သူ့ စိတ်ဝင်စားတာက တယောက်ဆိုတာမျိုး ပြောရင်းကနေ မောင်မောင်က အတင်းမေးလို့ ပြောတာ"

လူငယ်တို့ဘဝ ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့်ပင် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

"ယူတို့ ဒါတွေကို ဘယ်အချိန်ကများ ပြောနေကြတာလဲကွာ"

အိုင်ရင်းက ပြုံးသည်။

"ဟွေး ယူကမသိဘဲကိုး၊ မြဲမြဲနွယ်က မောင်မောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာကွ၊ ယူတို့ပြန်သွားတော့ ယူတို့နှစ်ယောက် စက္ကူပန်းရုံအောက်မှာ စကားပြောနေကြတာ ကိုယ်မြင်တယ်"

"ဪ ဒီလိုလား"

စုစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ မောင်မောင် စုကို စိတ်ဝင်စားတာ အထင်အရှားပင်။ စုမှာ ကိုကိုဦးသာမရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် မောင်မောင်ကို စဉ်းစားမိမည်မှာမလွဲ။ မြဲမြဲနွယ်က ဖြတ်လှည့်သွားသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကိုကိုဦးနှင့်ပတ်သက်၍ မြဲမြဲနွယ်၏ကျေးဇူးတွေက ရှိနေပြန်သည်။

"ဒါနဲ့ နေပါဦးကွာ၊ ယူတို့တတွေကလဲ ကောင်လေးတွေကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေကြတာလဲ၊ ကိုယ်ဖြင့် ဒါမျိုးတွေ တခါမှ မတွေ့မိပါဘူး။ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခုပါအောင် လုပ်ရမလဲလို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ"

အိုင်ရင်းပြောပုံက အရှိုက်ကို ထိုးသလိုပင် ရှိတော့သည်။ သူပြောလည်း ပြောစရာ။ စုတို့ကို ဒီအချိန်မှာ ရည်းစားထားတာ ဘယ်လူကြီးကမှ ခွင့်ပြုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ စုက ရှက်ရှက်နှင့် ပြေရှင်းချက်တွေ ထုတ်နေမိသည်။

"ရည်းစားမထားသေးပါဘူး အိုင်ရင်းရယ်၊ တို့က စာရေးဆရာကို ခင်မင်လို့ စာရေးတာပဲ ရှိပါတယ်"

"ဟင်း ဒါနဲ့များ ယူတို့ ရုပ်ရှင်လည်း အတူတူကြည့်ကြသေးတယ်ဆို"

မြဲမြဲနွယ် လွန်လွန်းပြီဟု စု ထင်သည်။ ဘူးတရာအပေါက်ကို ပိတ်နိုင်၊ လူတယောက်ပါးစပ်ကို မပိတ်နိုင်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

စု သက်ပြင်းချမိသည်။

"နေပါဦးကွာ၊ မောင်မောင်ကကော မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောရတာလဲ"

"မောင်မောင်က ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက်ပြောပြတာမဟုတ်ပါဘူး။ မစ်ကိုကိုပြောပြလို့ မစ်ကီက ပြောလို့ ကိုယ်သိရတာပါ"

ဪ အကြောင်းကို တလောကလုံး သိကုန်ပါပေါ့လား။ စု စိတ်ညစ်သွားသည်။ အိုင်ရင်းက စုကိုကြည့်ပြီး သနားသွားပုံရသည်။

"ကဲပါကွာ၊ တို့တွေ ဒီအကြောင်းတွေ မေ့လိုက်ရအောင်၊ တက္ကသိုလ်တွေ ပြန်ဖွင့်ရင်

တို့တွေ ကွဲကုန်ကြတော့မှာ"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး"

သို့သော် စုရင်ထဲမှာ ကိုကိုဦးကို တွေ့ချင်သည့်စိတ်၊ မြဲမြံမှုကို မကျေနပ်သည့်စိတ်၊ မောင်မောင်ကို ခင်မင်တွယ်တာမသိသည့်စိတ်တွေကတော့ တလှည့်စီ နေရာယူခဲ့ကြလေသည်။

* * *

"သမီး စု"

ဖေဖေခေါ်သံသည် ခါတိုင်းထက် ထူးခြားနေသည်။

"ရှင်"

စုအသံကလည်း ပုံမှန်မဖြစ်တော့၊ အပြစ်ရှိသူလို အလိုလိုနေရင်း လန့်နေသည်။

"သမီးမေမေရှိကတည်းကိုက ဖေဖေဟာ သမီးကို ဖခင်တယောက်အနေနဲ့ရော မိခင်တယောက်အနေနဲ့ပါ အစစအရာရာရပ်တည်ခဲ့တာ သမီးအသိပဲကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဖေဖေက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ဆေးပေါလိပ်ဖာရင်း ထိုင်နေသည်။ စုကတော့ ဖေဖေရှေ့က ကြိမ်ကုလားထိုင်လေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံလေး ထိုင်နေမိသည်။ ဖေဖေ ဘာပြောတော့မည်လဲဆိုတာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေရသည်။ ကိုကိုဦးဆီက စာတွေကို ကြီးကြီးမေများ တွေ့သွားလေပြီလား။ ကြီးကြီးမေက နီးနီးကပ်ကပ်စောင့်ရှောက်သည်မှန်သော်လည်း တကယ်တမ်း ဆုံးမစရာရှိလာပြီဆိုလျှင် ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပြောဆိုတတ်သည်။

"တချို့ကိစ္စတွေမှာ သမီးရဲ့ကြီးကြီးမေက အပျိုကြီးပီပီ တင်းကျပ်လွန်းတယ်၊ ခေတ်နောက်ကျတယ်ထင်လို့ သူ မကြိုက်တာပေမယ့် ဖေဖေက ခွင့်ပြုခဲ့တာမျိုးတွေ ရှိတယ်"

ခုချိန်ထိ ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ စု မသိသေး။
ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရှုပ်ရှင်ကြည့်တာကို ဆိုချင်သလား၊
အိုင်ရင်းနှင့် မွေးနေ့ပွဲတွေသွားတာကို ပြောချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နေမင်းနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရသည်ကိုများ ပြောလိုလေသလားမသိ။

"ဥပမာဆိုရင် သမီးရယ်"

စုက စိတ်မောစွာဖြင့် ဖေဖေမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

"သမီးစာဖတ်တာကို ဖေဖေက မတားဘူး။ ကြီးကြီးမေက မိန်းကလေး ကျောင်းနေတုန်း ဝတ္ထုဖတ်တာမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ခွင့်ပြုတယ်"

စု ဖေဖေမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့၊ မျက်လွှာချမိသည်။ ရင်တွေလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

"စာဆိုတာ ဖတ်ရမှာပေါ့ သမီး၊ စာဖတ်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ"

ဖေဖေ ရပ်နားပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။
ဖေဖေအပါးမှ ပြေးထွက်သွားချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာသည်။ ဖေဖေက
ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမဲ့ သမီး"

ဖေဖေက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။

"စာဖတ်တာ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ဇာတ်လမ်းထဲက
ကောင်မလေးနဲ့ကောင်လေး ချစ်တာကြိုက်တာကို အားကျဖို့မဟုတ်ဘူး၊
လူ့ဘဝအကြောင်း၊ လူ့လောကအကြောင်း သိရအောင် ဖတ်တာ။
တခြားပညာမဟုတ်ရအောင် ဖတ်ရတာ"

ဖေဖေအသံက တိုးတိုးနှင့် ထိရောက်လှသည်။ စု လက်ဖျားတွေပင်
အေးလာသည်။

"ခုတော့ သမီးရယ်၊ ကြီးကြီးမေရဲ့ အယူအဆကတောင် မှန်သလိုဖြစ်နေပြီ၊
သမီးတို့က ဝတ္ထုထဲက အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ခွဲလမ်းနေကြတယ်၊
စကားလုံးလှလှကလေးတွေကို ကြိုက်တယ်၊ ပြီးတော့
စကားလုံးလှလှကလေးတွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာကို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တယ်"

စု နားလည်ပါပြီ။ ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို စု သိပြီ။ ကိုကိုဦးအကြောင်းကို
ဖေဖေ သိသွားခဲ့ပြီ၊ ပညာရှိဆန်လှသော ဖေဖေစကားတွေကို ပြေလည်အောင်
ပြန်လည်ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ စုမှာ စကားလုံးတွေ ရှာကြည့်မိသည်။

"လူတယောက်အကြောင်းကို သေသေချာချာ ဂယနဏမသိဘဲ ဘာဖြစ်လို့
အရမ်းယုံကြည်မလ သမီးရယ်"

သည့်သတင်း ဘယ်ကနေ ပေါက်ကြားသွားခဲ့သည်လဲ၊ အိုင်ရင်းဆီကလား၊
အိုင်ရင်းက စုအပေါ် သည်မျှရက်စက်မည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကိုကိုဦးစာတွေကို
တွေ့သွားတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုကိုဦး နောက်ဆုံးရွေးသောစာကို
မဖျောက်ဖျက်ရသေး၊ သည့်စာထဲမှာ ကိုကိုဦးက စုကိုတွေ့ချင်ကြောင်း တသသ
ရေးထားသည်။ အို ...ဒုက္ခပါပဲ။

"သမီးသမီး ... ဘယ်သူ့ကိုမှ လွယ်လွယ်ကူကူ မယုံကြည်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီး
...သမီးဘာ မလုပ်ပါဘူး"

စု ဘာပြောရမည်မသိ၊ ဖခင်တယောက်နှင့် သည်လိုကိစ္စမျိုးကို
ပြောကြားရသည့်အတွက် ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။ ကြောက်လည်း
အလွန်ကြောက်သည်။ မိခင်တယောက်သာဆိုလျှင်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး
အရိုက်ခံလိုက်ချင်သည်။

"သမီး၊ လူတယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မယုံတတ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူကို ဘာဖြစ်လို့
ခဏခဏ သွားတွေ့စရာလိုသလဲ သမီး၊ ခုတော့ သမီးက မိန်းကလေးတန်မဲ့နဲ့။

ဖေဖေက သမီးကို တွေ့သိကာရှိတဲ့မိန်းကလေးတယောက်လို့ ဂုဏ်ယူထားတာ၊
ခုတော့ သမီးလုပ်ပုံက"

ဘုရား ဘုရား၊ ကိုကိုဦးရှိရာ စာအုပ်တိုက်ကို သွားသွားနေခဲ့တာ ဖေဖေ
သိသွားပါပြီကော။ ကိုအေးမောင်က ဖေဖေတပ်ညှိရင်းပဲမဟုတ်လား။

"ဟို သမီး ရိုးရိုးသွားတာပါ ဖေဖေ၊ စာအုပ် သွားဝယ်တာပါ"

အကာအကွယ်ယူနေခြင်းဖြင့် ပုန်းလျှိုးတာကို သိစေခဲ့လေပြီ။

"အေးလေ သမီးအခြေအနေကို သမီးအသိဆုံးနေမှာပေါ့၊ ဘာပဲပြောပြော
သမီးဟာ မိခင်အအုပ်ထိန်းမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတယောက်မို့
ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးသမီးရယ်။
သမီးဟာ အသက်ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်၊ ပညာလည်း မပြည့်စုံသေးဘူး၊
ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေကို လုပ်နေမလဲ သမီး၊ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ပြီး
ပညာပြည့်စုံတော့ သင့်တော်ရာကို ဘယ်မိဘက တားမလဲ သမီးရယ်"

စု ဖေဖေရှေ့မှာ ရှက်ကြောက်စွာ ငိုကြွေးမိသည်။

"သမီး နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး ဖေဖေ"

ဖေဖေက စုကို ကြင်နာစွာ ကြည့်သည်။ ယခုအချိန်အထိ ဖေဖေသည် စုကို
နာကျင်အောင်လည်း ရိုက်နှက်ခြင်းမရှိ။ အော်ကြွေးဟစ်ကျယ်လည်း
ဆူပူသည်မဟုတ်၊ သဘောပေါက်နားလည်အောင် ဆူပူနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

"ကဲ သမီး သွားတော့၊ ဖေဖေဟာ သမီးကို မိန်းကလေးမို့ ဆုံးမနေတာ၊ သမီး
အကွဲနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့သင်ချင်တဲ့ပညာကို သင်တယ်၊
သူတို့ယူချင်တဲ့မိန်းမကို ယူတယ်၊ ဖေဖေ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး။ ဟော ...အခု
အငယ်တကောင် ကျန်သေးတယ်။ ဖေဖေ တေးက အသာကြည့်နေတယ်။
ဟောဟောရမ်းရမ်း ပရမ်းပတာမဖြစ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး လွှတ်ထားတယ်၊
သမီးမိန်းကလေးကို ဒီလိုလွှတ်ထားလို့မဖြစ်လို့ ပြောနေရတာကွယ်၊ ကဲ ကဲ
သမီးသွားတော့"

စုသည် ဖေဖေရှေ့မှ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်သွားချင်သော်လည်း စိတ်ကိုထိန်းချုပ်၍
အသာအယာ ထလာခဲ့ရသည်။

အိုကိုကိုဦးရယ်၊ စု ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ။ စု ဘာမှမလုပ်ရဲတော့ပါဘူး။
စုကိုစောင့်ပါ ကိုကိုဦးရယ်။

* * *

ကိုကိုဦးဆီကို စာလည်းမရေးနိုင်တော့၊ လူလည်း သွားမတွေ့နိုင်တော့။
ကိုကိုဦးဆီက စာတွေကိုလည်း မဖတ်ရတော့၊ ယုတ်စွဲအဆုံး ကိုကိုဦးရေးသည့်
ဝတ္ထုလေးတွေကိုပင် မဖတ်ရတော့ပေ။

မြဲမြဲနယ်နှင့်လည်း တဖြည်းဖြည်း ခပ်တန်းတန်းနေရာမှ စကားမပြောဖြစ်တော့၊
အိုင်ရင်းကိုလည်း သည်ကိစ္စ ဖွင့်မပြောရဲပေ၊ စုရင်ထဲက ဝေဒနာကို

စုတယောက်တည်း ကြိတ်မိတ်ခံစားနေရသည်။ ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ချင်သည့်ဆန္ဒတွေ ဆွဲဝေနေသော်လည်း တွေ့ဖို့နည်းလမ်းက ရှိမရ။ ဖေဖေက သွားလိုရာကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးသည်။ ဖေဖေမှာ ဒီသမီးတယောက်တည်းကိုသာ စောင့်ရှောက်ဖို့အလုပ်ရှိသလားဟုပင် ထင်ရတော့သည်။

အိမ်အလုပ်တွေကြားမှာ စိတ်ကို နှစ်မြှုပ်ထားသော်လည်း ရင်ထဲကဝေဒနာက ခိုးမိုးနေသည်။ စုရဲ့အိပ်မက်တွေထဲမှာ ကိုကိုဦး၏အမည်ကို တသသ တမီးတနေဆီ မမျှော်လင့်သောသတင်းတပုဒ်ကို သိလိုက်ရသည်။

"ဟေ့ ယူမိတ်ဆက်စာရေးတယ်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ ကိုကိုဦးလေ လက်ထပ်သွားတာ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်လား"

ပုဏ္ဏရိတ်ပင်တန်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြဆဲ အိုင်ရင်းက ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်တော့ စုရင်ထဲမှာ ဒန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်။

"ဟင် ကိုကိုဦး လက်ထပ်သွားပြီ၊ ဟုတ်လား"

"အေးလေကွာ၊ ယူဆီ ဖိတ်စာလေး ဘာလေးတောင် မပို့ဘူးလား။ ယူနဲ့ သိပ်ခင်တယ်ဆို"

အိုင်ရင်းကတော့ သဘောရိုးနှင့် ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားစရာမရှိ။ အိုင်ရင်းလိုလူတယောက်အဖို့ လူတယောက်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်းခင်မင်၍ စာရေးသည်ဆိုတာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပေ။

စုရင်ထဲမှာတော့ အိုင်ရင်း မေးလိုက်သည့်စကားလုံးသည် လောကကြီးတခုလုံးက ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်လိုက်လေသလားဟုပင် ထင်မိတော့သည်။

"ကိုယ်မသိပါဘူး အိုင်ရင်းရယ်၊ ဖေဖေက သူနဲ့ဆက်သွယ်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ အဆက်ဖြတ်လိုက်ရတယ်"

စု အသံထိန်းရင်း ပြောလိုက်ရသော်လည်း ငိုချင်လာသည်။

"အေးကွ၊ လူကြီးတွေက ဒီလိုပဲ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးလည်း ချုပ်ချယ်ချင် ချုပ်ချယ်တာ၊ ကိုယ့်ဖာသားကြီးလည်း ဒီလိုပဲ၊ မာမိကတော့ ကိုယ်တာလုပ်လုပ် ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာတော်အောင်တော့ ကြိုးစားခိုင်းတယ်"

စု အိုင်ရင်းကို အားကျမိသည်။ အိုင်ရင်းသည် ဘာမဆို လက်တွေ့ဆန်ဆန် တွေးတောတတ်သူဖြစ်သည်။ စုကတော့ အရာရာမှာ အလေးအနက်ထား တွေးပြီး ခံစားတတ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ စုရဲ့ခံစားချက်တွေက စုကို ဒုက္ခပေးလေပြီ။

အိုင်ရင်းက ဆက်ပြောနေသေးသည်။

"သူက စာရေးဆရာဆိုတော့ အသက်တော်တော်ကြီးရောပေါ့နော်၊ ယူက ကိုယ့်နဲ့တော့ မိတ်ဆက်မပေးဘူး၊ ဟေ့ အို ...ယူ ငိုနေတယ်လား"

အိုင်ရင်းက စုကို နားမလည်စွာ ကြည့်သည်။ အမှန်ပင် စု ငိုနေလေပြီ။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငိုနေသည်။

"ဆောရီးကွာ၊ ယူက သူ့ကို ချစ်နေလို့လားဟင်"

အိုင်ရင်းက အလိုက်မသိစွာ မေးသည်။ ခုကတော့ ငိုရှိက်ဆဲ။

ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုဦးရယ်၊ ခုနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတဲ့
အချက်အတန့်လေးမှာပဲ စုဆူတဲ့ ကောင်မလေးကို မေ့သွားတော့တာပဲလား။ ခုကို
ဘာလို့မစောင့်တာလဲ ကိုကိုဦးရယ်။

အိုင်ရင်းက ဘာမှမမေးတော့ဘဲ ခုငိုနေသည်ကိုသာ သနားကရုဏာသက်စွာ
ငေးကြည့်နေသည်။

ဘုရားသခင်သည် ပူဆွေးငိုရှိက်ဖို့အတွက် အချစ်ကို ဖန်တီးခဲ့လေသလား.....
အိုင်ရင်းက တွေးနေသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၄) ◆

ကိုကိုဦးအတွက် စု ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတာတွေ နှမြောတသရတာတွေကို မေ့ပျောက်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ ဆိုးရိုးသွားရသည့်အတွက်ပင် ကိုကိုဦးသည် စုအတွက် တန်ဖိုးပိုမိုမြင့်မားနေတော့သည်။ ကိုကိုဦးဟာ စုအပေါ် ကလေးငယ်တယောက်လို အလိုလိုကြိုပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယ ထွေးပိုက်မည့်သူတယောက်ပဲဟု ယုံကြည်သည်။ ကိုကိုဦးလက်ထပ်သွားခြင်းသည် စုအတွက် မပြုစင်သောပုံပြင်တပုဒ်လုံးဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုဦးသည် မလွှာသာ မရှောင်သာသောအကြောင်းများကြောင့် တခြားမိန်းကလေးတယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုဦးက ဖြေရှင်းလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ ကိုကိုဦးအပေါ် ချစ်မိခြင်းနှင့်ယုံကြည်ခြင်းသည် စုကိုနှိပ်စက်လျက်ရှိသည်။

စုတယောက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အိမ်ထဲမှာ စာတွေဖတ်၊ ကဗျာတွေ ရေးနေသည့်ကို ဖေဖေက မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်။ ကိုကိုဦး လက်ထပ်သွားသည့်သတင်းကို ဖေဖေလည်းသိပြီးပြီဆိုတော့ စု ဘာကြောင့်ငြိမ်သက်နေသည်ကို ဖေဖေက တွေးဆကြည့်ရုံနှင့် သိလေပြီ။

"သမီး ... လားရိုးက သမီးအကိုကြီးဆီက စာလာတယ်၊ ကျောင်းမဖွင့်ခင် လာလည်ကြပါလားတဲ့၊ သမီးနဲ့ကိုကိုတို့ ရောက်ဖူးအောင် သွားကြပါလား သမီးရယ်"

"သမီး ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး ဖေဖေ"

စုက ပြောတော့ ဖေဖေသည် စုကို ကြင်နာသောမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်သည်။

"သမီး လောကမှာ လူတွေဟာ လုပ်စရာတခုတည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမဆို သိပ်ပြီး အစွဲအလမ်းမထားစေချင်ဘူး"

"သမီး ဘာကိုမှ မစွဲလမ်းပါဘူး ဖေဖေ"

"သမီးက ဖေဖေကို စိတ်ဆိုးနေသလား"

"အို....မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်"

ဖေဖေသည် စု၏စိတ်ကို သိလွန်းသည်။ စုသည် ဖေဖေကို ချစ်လည်းချစ်သည်။ လောကတွင် ဖေဖေသည် စု၏အားထားရာဖြစ်သလို စုဘဝ၏ပိုက်ဆံကြီးလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စုရင်ထဲမှာ ချစ်မေတ္တာကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်ကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။

သည်အတောအတွင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။

စုအိုင်ရင်းတို့ခေါ်ရာသို့ ပါလာသည့်နေ့၊ ငြိမ်သက်တွေဝေ မနေတတ်သော အိုင်ရင်းက တိက္ကသိုလ်ဖွင့်လှင် သွင်ယံချင်းတွေ တကွတပြားဖြစ်တော့မည်ဆိုကာ စုပေါင်းဆုံဆည်းရမည့်ပွဲတခုကို စီစဉ်သည်။

"အားလုံး စုပြီး အင်းလျားကို ပစ်ကန်စ ထွက်ကြမယ်"

"ခုတော့ မလိုက်ချင်ဘူး"

အိုင်ရင်းက စုကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

"ယူ ဘာဖြစ်နေသလဲ စု၊ စာမေးပွဲလည်း ကောင်းကောင်းမဖြေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊
ယူ ဟိုလူကြီးကြောင့် အသည်းကွဲနေတာလားဟင်"

"အို မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"ဒါဆိုရင်လည်း စုရာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဓာတ်ကျနေတာလဲ၊ တို့တွေ
အသက်ငယ်ငယ်လေးတွေ ရှိပါသေးတယ် စုရဲ့။ လောကမှာ ပျော်စရာတွေ
မကုန်သေးပါဘူး"

အိုင်ရင်းပြောပုံက အဘိဓမ္မာဆန်လှသည်။

"ဟုတ်တယ် အိုင်ရင်း၊ စု မင်းလောက် လောကအကြောင်း မသိဘူးကွယ်"

"ဟား ...ဟား ...ယူပြောတာနဲ့ ကိုယ်တောင် ဘဝင်မြင်သွားပြီ၊ ကိုယ်က
လောကအကြောင်း သိတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ်မြင်တာကိုပဲ ကိုယ်ခံစားတယ်။
မမြင်ရတာကို တွေးပြီး မခံစားဘူးလေ၊ ယူတို့နဲ့ မတူဘူး၊ ယူကတော့ မမြင်ဖူးတဲ့
ဗေဒပုဒ်ကိုတောင် ကဗျာစပ်တဲ့သူကုန်း"

"စုကို ဝေဖန်နေတာလား အိုင်ရင်းရယ်"

"အို ...ဝေဖန်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုယ် ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး၊ ကိုယ်က
ယူကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေစေချင်တာပဲ သိပါတယ်ကွယ်၊ ယုံပါ"

အိုင်ရင်း၏စိတ်ရင်းကို နားလည်သဖြင့် ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ သူ
စိစဉ်သောပွဲကိုလည်း လိုက်ပါဖို့ သဘောတူလိုက်ရသည်။ ဖေဖေကလည်း စုကို
တက်တက်ကြွကြွနေစေချင်သည်ဆိုတော့ ယခင်ကလောက်
ချုပ်ချယ်မထားတော့ပေ။

သို့သော် စုသည် သူ့စိတ်ကို သူ မနိုင်သော စုသာ ဖြစ်ချေသည်။

ပစ်ကန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ စုံစုံလင်လင်အပြင် အခြားသူငယ်ချင်းများလည်း
တိုးလာသည်။ နေမင်းတယောက်တော့ ပါမလာပေ။ နေမင်းကို သူတို့ တမင်
ပယ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မောင်မောင်နှင့်မြမြနွယ်က ပယ်မဲပေးခဲ့သည်။

မောင်မောင်နှင့်မြမြနွယ် ပြောလှည့်နေတာ မြင်ရသည်။ စုကတော့ မြမြနွယ်ကိုလည်း
ရှောင်နေသည်။ မောင်မောင်ကိုလည်း ရှောင်နေသည်။ အားလုံးကပဲ စု
ရှောင်နေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိုင်းအပြင်ကို စု မသိမသာ ထွက်ခဲ့သည်။

အင်းလျားရေပြင်သည် ငြိမ်သက်နေသည်။ စုတို့သည်

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများမဟုတ်သေးချဲ့ အင်းလျားနှင့် အကျွမ်းမဝင်သေးပေ။
အင်းလျား၏အလှကို ငေးမောရုံသာရှိသည်။ ကိုကိုဦးသာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိမြဲဆိုလျှင်တော့ စု အနှောင်အဖွဲ့မှ ကင်းလွတ်သည့်ကာလတွင်
နှစ်ယောက်အတူတူ သဘာဝအလှကို စာဖွဲ့နိုင်ပေမည်။ စကားလုံး
နှုတ်လှလှကလေးတွေကို ကိုကိုဦးနှုတ်မှ ကိုယ်တိုင်ရွတ်ပြသည်ကို
ကြားဖူးချင်လှသည်။ ကိုကိုဦးနှင့်စုသည် ချစ်သူများအဖြစ်လည်း
တိတ်လင်းလင်းမဟုတ်ခဲ့ကြသေးချဲ့ ကိုကိုဦးကို သစ္စာဖောက်တယောက်အဖြစ်
မစွပ်စွဲလို။ ကိုကိုဦးကို အထင်ကြီးမသည့်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ချိမရ။ တခါတလေ
မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ချင်ပါရဲ့ ကိုကိုဦး။

ကန်စပ်ကို မှီတွယ်လျက် ရေပြင်ကို ကျောခိုင်းထားသော
ကံ့ကော်ပင်ကြီးအောက်မှာ လူသုံးယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
တယောက်သောသူက ကိုကိုဦးနှင့်တူလိုက်တာ။ မြင်မြင်ကရက်များ
စွဲလမ်းမိလေသလားဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ဆုံးမနေခိုက် ထိုလူက စုကို လှမ်းကြည့်ပြီး
သူ့အဖော်များကို တီးတိုးပြောသည်။ စုက နေရာမှ ခွာဖို့သင့်ပြီဟု ထင်မှတ်ဆီ သူက
စုရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

"စု"

အို...ကိုကိုဦးမှ ကိုကိုဦး အစစ်။ ခရေဆိုတာ စာထဲမှာပဲ ခေါ်လို့ကောင်းပြီး
စုဆိုတာမည်လေးကသာ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ပြောခဲ့သော ကိုကိုဦး။
တကယ်တမ်း တွေ့ကြပြီဆိုတော့ စု ရင်ဆိုင်ရမှာ ဝန်လေးနေမိသည်။

ထို့အချိန်မှာ အိုင်ရင်းတယောက် စု အနားကို အပြေးအလှား ရောက်လာသည်။
ကိုကိုဦးက စုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိရုံပဲ ရှိသေးသည်။ သုံးယောက်ဆိုပြီး
ခပ်ငိုငိုငိုဖြစ်နေကြသည်။

"သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတာပဲ ကိုကိုဦးရယ်၊ စုက ကိုကိုဦးအကြောင်းကို
တွေးနေမိတယ်"

အချိန်က သိပ်မရှိတော့၊ စုက သူ့ရင်ထဲရှိတာကို မကွယ်မဝှက် ပြောချလိုက်သည်။

"ဪ စုရယ်"

"ဪ ကိုကိုဦးဆိုတာလား"

ကိုကိုဦးနှင့် အိုင်ရင်းအသံက ပြိုင်တူထွက်လာသည်။

"အံ့သြစရာကောင်းရဲ့အောင် တိုက်ဆိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ စုရဲ့၊ စုက
ကိုကိုဦးအကြောင်းကို အမြဲတွေးနေတာဆိုတော့ တချိန်မဟုတ်တချိန်မှာတော့
တိုက်ဆိုင်မှာပဲပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား စာရေးဆရာကြီးရယ်"

အိုင်ရင်း နည်းနည်းရိုင်းသည်ဟု စု ထင်သည်။ အိုင်ရင်း ပြောသံက
ရန်တွေ့သံလည်း ပါသည်။

"သူက စု သူငယ်ချင်းပါ။ အိုင်ရင်းတဲ့"

ကိုကိုဦးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"စုတို့ရောက်နေတာ စောစောကတည်းက မြင်တယ်။ အဲ စု ပါမှန်းတော့ မသိလို့"

အိုင်ရင်းက စုလွက်ကို ဆွဲကာ ဆုပ်နယ်နေသည်။ စုလက်ဖျားတွေ အေးနေသည်။
အိုင်ရင်းက စုကို သည်နေရာမှာ ကြာကြာမနေစေချင်ပေ။

"ကိုယ်တို့က ပါဆယ်ဂိမ်းကစားမလို့ စုကို လာခေါ်တာ၊ ဪ ဒီကလဲ အိုင်ရင်းတို့နဲ့
လာကစားနိုင်ပါတယ်နော်"

"နေပါစေဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စု ... စုကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲဟင်၊
စာရေးလို့ကော ရမလား"

အိုင်ရင်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့လေပြီ။ ကိုကိုဦးကလည်း စု ထွက်ခွာသွားတော့မည်ကို သိ၍
မလွတ်တမ်း မေးလိုက်သည်။

"အိမ်ကိုပဲ စာရေးပါ ကိုကိုဦး၊ စု သွားမယ်နော်"

ကိုကိုဦး ခေါင်းညိတ်ပြသည်ကိုပင် သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရ။

"အမလေးနော် မရွှေစု၊ ဝေဒနာပျောက်အောင်ကုစားဖို့ ခေါ်လာပါတယ်၊
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြဿနာထပ်တိုးစရာ ကြိုနေရလဲ မသိဘူး"

အိုင်ရင်းက စုကိုဆွဲခေါ်ရင်း မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။

ကိုကိုဦးက စုရဲ့ရိုးရိုးမိတ်ဆွေပဲ အိုင်ရင်းရယ်"

"အမလေးနော်၊ တော်ပါပြီ"

စုကတော့ သူတို့ကစားဝိုင်းမှာ စိတ်မပါဘဲ ပါဝင်နေရလေသည်။

* * *

စုရဲ့ စာတွေကို ကြီးကြီးမေက ဖောက်မဖတ်တော့၊ စုဟာ
အရွယ်ရောက်တဲ့မိန်းကလေးတယောက်မို့ သည်မျှတော့ လွတ်လပ်ခွင့်
ပေးသင့်ပြီဟု စုက အရေးဆိုခဲ့သည်။ ပြီးတော့ စုက ကုဗျာရေးသည်ကို ဖေဖေက
မတားတော့။ စုကတော့ ကုဗျာတွေရော ကိုကိုဦးဆီကိုပါ စာတွေ
ရေးပို့နေခဲ့မိသည်။ ကိုကိုဦးကိုတော့ စာကျကျရေးစေသည်။

စု ယုံကြည်ခဲ့သလိုပင် ကိုကိုဦးက စုကို ညီမလေးတယောက်လို
အမြဲချစ်နေပါတယ်တဲ့။ စုဘဝဟာ ကိုကိုဦးနဲ့ မထိုက်တန်လို့ စုကို ချစ်လျက်နဲ့
မနှစ်စရက်ဘူးတဲ့။ ကိုကိုဦးက သူ့လို ဘဝကို
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနိုင်မယ်ထင်တဲ့သူတယောက်ကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်တယ်တဲ့။

ကဲ ကိုကိုဦးက စုကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ၊ အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာ
ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ လက္ခဏာပဲမဟုတ်လား။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုကိုဦးစာတွေမှာ ရင်ခုန်စရာတွေ ပါလာပြန်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ စုကို မမေ့နိုင်ဘူး ညီမလေးရယ်၊
အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲရတယ်ဆိုတာ ကိုဦး
သိလာရပါပြီကွယ်၊ စုနဲ့တွေ့ချင်လိုက်တာအချစ်ရယ်၊ စုကို ပြောစရာစကားတွေ
ရင်ထဲမှာ အများကြီးပါပဲ။

စုကိုကိုဦးစာကို ဖတ်ပြီး ငိုရသည်။ ကိုကိုဦးကိုလည်း စု သိပ်တွေ့ချင်မိသည်။
ထို့ကြောင့် စု စုနဲ့စားရသည်။ ကိုကိုဦးချန်းသည့်နေရာကို သွားမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖေဖေမရှိခိုက် ကြီးကြီးမေ့ကို ယုံအောင်ပြောပြီး ကိုကိုဦးရှိရာ လာခဲ့သည်။
ကိုကိုဦးက ယောက်လမ်းထဲပဲက ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် စောင့်နေမည်။ ပြီးတော့
တံခွန်ရာရာသွားမည်။ စကားပြောမည်။ သည်လောက်ဆိုရင် စု ကျေနပ်ပြီ။
ကိုကိုဦးရင်ထဲက ဝေဒနာကို ဖြေသိမ့်ပေးနိုင်ခွင့်ရရင် တော်ပါပြီလေ။

"ဟေး ...စု၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

စုခြေလှမ်းများသာမက တကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားလေသည်။

မောင်မောင်နှင့်ကျော်ကျော်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရသည်။ စု
ဖြစ်သင့်သည်ထက်ပိုပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ကာ မောင်မောင်
တွေဝေသွားသည်။

"မြဲမြနွယ်ဆီ လာလည်တာလား မောင်မောင်"

စုက ကျွဲခြေမပျက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး။ ကျော်ကျော်တို့နဲ့ ချိန်းထားလို့လာတာ။ ဒီနေ့
တကယ်သိလိမ့်ခွင့်စွာရင်းတွေ ထွက်မယ်လို့လည်းကြားတယ်၊ သတင်းစာတိုက်ကို
ဖုန်းဆက်ကြည့်မလို့။ စုကကော ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ တယောက်တည်းလား"

ကျော်ကျော်ကပါ စုကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေသည်။ စု တယောက်တည်း
ဘယ်မှသွားလေ့မရှိမှန်း သူတို့သိကြသည်။

"ခုနားတင်ပဲ"

စုက မရေမရာ ဖြေသည်။

"စု ကိုယ်တို့ အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

"အို ...နေပါစေ"

စုက ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆိုသည်။

"စုကတော့ မြန်မာစာပဲလျှောက်တာ ရမှာပါလေ၊ သွားဦးမယ်နော်"

စုက စကားတွေကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဆက်ပြောရင်း ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့်
လှမ်းသွားတော့သည်။

ကျော်ကျော်နှင့် မောင်မောင်က စုနောက်က မယောင်မလည် လိုက်လာကြသည်ကို စု မသိ။ ကိုကိုဦးသည် စုကို စိတ်စောစွာ စောင့်နေသည်။ သို့သော် စုကို တွေ့သောအခါ ကိုကိုဦး တွေဝေသွားသည်။ စု အဖော်ခေါ်လာသည်ဟု ထင်သည်။

ကျော်ကျော်နှင့်မောင်မောင်သည် ကိုကိုဦးကို စောစောကပင် တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဆက်စပ်တွေးတောကာ လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ စုကတော့ မသိ။ ကိုကိုဦးက စုကို ငေးကြည့်နေပြီး မျက်နှာပျက်နေသည်။

ကျော်ကျော်နှင့်မောင်မောင်သည် မလှမ်းမကမ်းမှရပ်ကာ ဘတ်စ်ကားကို စောင့်ချင်ယောင်ဆောင်နေကြလေသည်။ စုတို့ထွက်ခွာရာသို့ လိုက်ရန် တိုင်ပင်နေကြသည်။

"စု"

စုက ကိုကိုဦးကို နားမလည်သလိုကြည့်သည်။ စုကို အထင်သေးသွားပြီထင်သည်။

"တကယ်တော့ ကိုဦး စုကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ခေါ်မိတာ မှားတယ်။ စုက ငယ်သေးတယ်၊ သူများတွေ တွေ့ရင် ကိုဦးတို့ကို တမျိုးထင်လို့ စု နစ်နာမယ်နော်၊ ပြန်တော့ ညီမလေး"

ဘတ်စ်ကားတစီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကျော်ကျော်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ကိုကိုဦးက မတက်၊ ကျော်ကျော်တို့ ပြန်ထိုင်ကြသည်။ တီးတိုးရယ်ကြသည်။

"ဒီလိုဆိုလဲ စု ပြန်မယ် ကိုဦး၊ စုကို အထင်မသေးပါနဲ့နော်"

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း စု ခွန်စားရမှာ ဝန်လေးနေသည်။

လူတွေ ဘတ်စ်ကားပေါ်တိုးဝှေ့တက်ပြီး ကားထွက်သွားလေသည်။

"စုကို အထင်မသေးဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်ကိုပဲ အထင်သေးတယ်။ ကိုဦးက စုကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကိုဦးမှားတယ်၊ ကိုဦး နောက်မှ စာရေးလိုက်မယ်နော်၊ စု ပြန်တော့ညီမလေး၊ သူများတွေ မမြင်ခင် ပြန်တော့"

ကိုကိုဦးအသံမှာ တကယ့်စေတနာတွေ ပါလာကြောင်း သိသာသည်။ စုကယ့်စုလည်း ဆင်ခြင်မိလာသည်။ တကယ်တော့လည်း ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ရသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှ။ ခွန်စားလွန်းရာကျနေသည်။ ကိုကိုဦးက လူပျိုလူလွတ်တယောက်လည်း မဟုတ်တော့။

"စု ပြန်တော့မယ်နော် ကိုကိုဦး"

ကိုကိုဦးက ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ပြသည်။ သက်ပြင်းကိုလည်း ခိုး၍ရှိသည်။ စု၏ အပြစ်ကင်းစင်မှုကြောင့် သူ နောင်တရလာသည်။

စု နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

မောင်မောင်နှင့်ကျော်ကျော်တို့ လျင်မြန်စွာ ပန်းကွယ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားလေပြီ။ စုသည် သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ

စီးကရက်ဝယ်ဟန်ဆောင်နေသော သူတို့ကို မြင်လိုက်လေသည်။

စုမျက်နှာသည် ဖြူရော်၍သွားလေ၏။

* * *

တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် အင်းလျား၏အလှသည်လည်း စုအတွက် အပေါ့ယာမရှိတော့ပါ။

စုဘဝမှာ စုချင်း စိတ်ပျက်စရာတွေနှင့်သာ တိုးခဲ့ရသည်။ အင်အားတွေ ကုန်ခန်းကာ တက်ကြွရမည့်ကာလတွေကို ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ရင်ဆိုင်နေမိသည်။

စု၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေကလည်း မကောင်းခဲ့။ သွေးအားနည်းသည့်ရောဂါသည် စုကို စတင်နှိပ်စက်လေသည်။ စာမေးပွဲဖြေသည့်ရက်မှာပင် စု အိပ်ရာထဲမှာ ဗန်းဗန်းလဲခဲ့ရသည်။ စုသည် ရွှေဆွီးတွင်လေကားထစ်မှာပင် နောက်ပြန်၍ကျခဲ့ရလေသည်။ အိုင်ရင်းကတော့ ကိုကိုဦးကိုပင် မြှောင်စွပ်စွဲလေသည်။

"ဒီလူကြောင့် စု နေမကောင်းဖြစ်ရတာပဲ၊ သူ့ကြောင့် စုနဲ့ မောင်မောင်နဲ့ လွဲရတယ်"

"အို ဘာဆိုင်လဲ အိုင်ရင်းရယ်"

"ဆိုင်တာပေါ့၊ စုက ကိုကိုဦးကို စွဲလမ်းနေတော့ မောင်မောင်က မြဲမြဲနွယ်နဲ့ကြိုက်သွားတာပေါ့"

"မောင်မောင်က စုကို မကြိုက်ပါဘူး"

"ကြိုက်ပါတယ်တော်၊ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ခုထိ စုကို သူ့ သံယောဇဉ်ရှိနေတာ ကိုယ်သိတယ်၊ စုကတော့ သူ့ကိုဘယ်လိုထင်မလဲမသိဘူး။ သူက စုကို မမှားသင့်တာ မမှားရအောင် လုပ်ခဲ့တာတဲ့၊ သူပြောတယ်"

အိုင်ရင်း ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း စု သိလိုက်သည်။

"ဪ ဒီကိစ္စ မင်းလည်းသိတာကိုး"

အိုင်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဟုတ်တယ် ယူနေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်မပြောချင်လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ ယူက သိပ်မိုက်တယ် စုရယ်"

စု ဘာမျှ မပြောလိုတော့ပါ။ တဖက်သားကို ယုံလွယ်သည့်စိတ်၊ သနားတတ်သည့်အသည်းနည်းကိုသာ အပြစ်ဆိုစရာရှိတော့သည်။

"မောင်မောင်ကို တို့က ကျေးဇူးတင်တယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ အိုင်ရင်းရယ်"

"ယူ စာမေးပွဲမဖြေနိုင်တာ ကိုယ်သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပဲ စုရယ်။ ဪ ဒါနဲ့ ယူအချစ်တော်ကြီး နေမင်းကိုလည်း တွေ့တယ် သိလား၊ ယူမှာသာကြီးနဲ့ ဘုကျတဲ့အကြောင်းပြောလို့ ရယ်လိုက်ရတာကွာ.... ဟား ..ဟား ...

ကျောင်းလည်းမတက်၊ အလုပ်လည်း မလုပ်နဲ့ တော်တော်ပေတွဲအကောင်"

နေမင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်သို့မတက်၊ အလုပ်ရှာနေဆဲဖြစ်သည်။

"နေမင်းက မင်းတို့ထင်သလောက်လည်း မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ သူ့ကို လူတွေက လူဆိုးလို့ သတ်မှတ်ထားကြလို့ သူက တမင်ဆိုးပြနေတာပါ"

အိုင်ရင်းက မျက်လုံးပြူပြဲသည်။

"အမလေး မရွေ့စု၊ ဒီလမ်းသရဲကိုတော့ သွားပြီး မသနားလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ယူ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်"

စုက ရယ်သည်။

"မသနားပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က အဖြစ်ကိုပြောတာပါ"

အိုင်ရင်းတို့လူသိုက်က ဘဝကို တက်ကြွစွာ ဆက်လက်ရှင်ဆိုင်ခိုက် စုမှာတော့ မရေရာသောနှလုံးသားကို ဦးစားပေးကာ တွေဝေဆဲဖြစ်သည်။

* * *

၃။

ကိုကိုဦးနှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်တွေ အနည်ထိုင်သွားအောင် ကုစားရသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းဆက်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရသည်။ စုအတွက် ပြီးတော့ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်။

သည်နှစ်ထဲမှာပင် စုတို့အိမ်မှာ အပြောင်းအလဲတခု ဖြစ်လာ၏။

ကိုကိုဦးနှင့် မမမြတ်တို့ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာကြသည်။ ကိုကိုဦးက အကုသုံးယောက်ထဲမှ အလတ်ဖြစ်သည်။ စုတို့မောင်နှမအားလုံး အေးဆေးသော်လည်း ကိုကိုဦးက နည်းနည်းဆိုးချင်သည်။ မေမေရှိစဉ်ကလည်း ကိုကိုဦးကို အလိုလိုကဲ့သို့ ကိုကိုဦးသည် အိမ်မှာ ဗိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။ စု ငယ်စဉ်က ကိုကိုဦးနှင့် မကြာမကြာရန်ဖြစ်ရသည်။ အထက်အောက်ဖြစ်သော ကိုကိုဦးနှင့်စုက တဖက်၊ ကိုကိုဦးတယောက်တည်းက တဖက်။ ဖေဖေက စုတို့ကို အနိုင်ပေးမြဲဖြစ်သော်လည်း မေမေကတော့ ကိုကိုဦးလုပ်သမျှကိုသာ အကောင်းထင်သည်။

ကိုကိုဦးသည် အိမ်မှာ အခွင့်အရေးအယူဆုံးလည်းဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းဆိုလျှင် ကိုကိုဦး လိုချင်သည်။ သူက အားလုံးထက်သာရမှ ကြိုက်သည်။ အကောင်းကြိုက်တတ်သော ကိုကိုဦးသည် မိန်းမယူတော့လည်း တကယ့်ထိတ်ထိတ်ကြိုက်မှ ရအောင်ယူခဲ့လေသည်။

မမမြတ်သည် လှသည်သာမက လူကြီးတဦး၏သမီးအဖြစ် ကျောင်းမှာ ထင်ပေါ်လေသည်။ မက်သဒစ်ကျောင်းထွက်ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း မှတ်နေအောင်ပြောတတ်သည်။ ထပ်သီးမာနကြီး အရာရှိကြီး၏သမီးကို အများထက်ထူးအောင် အရယူပြနိုင်ခဲ့သည့် ကိုကိုဦးကိုတော့

ချီးကျူးရမည်လားမသိ။

ကိုကိုစိုးသည် တကူသိုလ်မှ ဘွဲ့မရခင် ယက္ခကုမ္ပဏီဝန်းရံသည့်ကြားမှ မမမြတ်ကို ခိုးပြေးခဲ့လေသည်။

သည့်တုန်းက မေမေကလည်း ဆုံးပြီးစ၊ အိမ်မှာ ကိုကိုစိုး ပြဿနာတက်ခဲ့တာ သတိရသည်။ ကိုကိုစိုးအတွက် ဖေဖေမှာ လူကြီးအချို့၏ပြိုင်မှုကိုခံရကာ ရာထူးကျမလိုပင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးကို ပြောလည်သွားအောင် ဖေဖေက ကြိုးပမ်းရရှာသည်။ တိုက်တလုံး ကားတစ်စီးကလွဲလျှင် အတွင်းပစ္စည်းများများမရှိသော ဖေဖေသည် ကိုကိုစိုးယောက်ျားများ၏အလိုကျ အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်အသစ်ကြီးမှာ တခမ်းတနား လက်ထပ်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ကိုကိုစိုးရော မမမြတ်ပါ ကျောင်းနေဆဲမို့ ဖေဖေကပင် မပြိုင်အောင် ကျွေးမွေးထားရပြန်သည်။ မမမြတ်သည် အခြေကြီးသူမို့ စုတိုမိသားစု၌ကိုကိုစိုးအပေါ် အနိုင်ယူခဲ့တာ စု ကောင်းကောင်း မှတ်မိခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်တာမျှ အိမ်မှာနေပြီးမှ ဘွဲ့လည်းရ၊ ဖေဖေကလည်း အလုပ်မရရအောင် ရှာပေးလိုက်ရလေသည်။ ကိုကိုစိုးသည် ယောက်ျားမမျှန်က ဖေဖေမျှန်ကဖြင့် အကောက်ခန့်အရာရှိတယောက်ဖြစ်ပြီး နယ်လှည့်၍ အမှုထမ်းရသည်။ မမမြတ်မရှိတာမှ ဖေဖေက ကြီးကြီးမေကို ခေါ်ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

စု စာမေးပွဲကျထားသည်ဆိုတော့ အိမ်မှာ ယခင်ကလောက် အလိုလိုကခြင်းမခံရတော့ပေ။

"သမီး စု၊ ဒီနှစ်တော့ ကျန်းမာရေးလည်း ဝုရစိုက်၊ ဝတ္ထုဖတ်တာတွေ ကဗျာစပ်တာတွေကိုလည်း လေ့လာဦး၊ စာကိုဖတ်၊ သမီးကြီးကြီးမေကလဲ အသက်ကြီးမှ ချက်ရ ပြုတ်ရနဲ့ ပင်ပန်းတယ်ကွယ်၊ အားတဲ့အချိန်မှာ ကူလုပ်ပါဦး"

ဖေဖေသည် စု၏ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေ မရှိရအောင် မီးဖိုချောင်ထဲ တွန်းပို့လေသည်။ စုကတော့ မှားမိသည့်ဝန်တာ ရှိလေပြီမို့ ဖေဖေတို့ ကြီးကြီးမေတို့ရှေ့မှာ သမီးလိမ္မာဖြစ်အောင် နေပြရတော့သည်။

"ကိုစိုးတို့ မြတ်တို့ ရောက်လာရင်တော့ ကြီးကြီးမေလည်း ရပ်သာလေးဘာလေးသွား၊ ကိုယ့်ဖိုပါအောင် လုပ်ချေဦးမယ်ကွယ်"

ကြီးကြီးမေက လေသံပစ်တော့ စု အားငယ်မိပြန်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်၊ စုရဲ့ဘဝမှာ တကယ်တမ်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရတယ်ဆိုတာ မရှိသေးပါဘူး။ စုဟာ ဖေဖေတို့ ကြီးကြီးမေတို့ မပါဘဲလည်း လောကကြီးထဲမှာ နေလိုရအောင် ကျင့်ရမှာပဲဟု အားတင်းထားလိုက်လေသည်။

စုတို့မျှော်လင့်ထားသလိုပင် ကိုကိုစိုးတို့သည် သူတို့အတွက်ရသည့်တိုက်ခန်းက ကျဉ်းလွန်း၍ မနေလောက်ဟုဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြလေသည်။ ဖေဖေကတော့ သားသမီးများကို မေတ္တာဖြင့် ခြံထွေးမြဲအတိုင်း ကြည်ဖြူစွာပင် ဆီးကြိုသည်။

မမမြတ်သည် အိမ်ပေါ်ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အစစအရာရာ ဦးဆောင်တော့သည်။ မမမြတ်တို့မှာ သားလေးတယောက်ပါလာသည်။ ကလေးထိန်းသည့်ကောင်မလေးတယောက်လည်း အလိုအလျောက်ပါလာသည်။

အိမ်မှာ အိမ်ဖော်ထားလေ့မရှိသော်လည်း ဖေဖေက မြွေကို ချစ်သည်မို့
ဘာမျှမပြော။ ပြီးတော့ ဖေဖေသည် သာသမီးများကိုစွဲကို
နေရာတကာလိုက်ပြောတတ်သည့်သူတယောက်လည်း မဟုတ်လေတော့
ချွေးမဖြစ်သူကိုလည်း ယခင်ကလိုပင် ယုံယုံကြည်ကြည်
အာဏာကုန်လှအပ်ထားသည်။ မမမြတ်သည်
ဖေဖေအကြိုက်ဟင်းလျာများကိုသာမက တအိမ်လုံးကိစ္စကို စီမံခန့်ခွဲလေသည်။

စုက အငယ်ဆိုတော့ မမမြတ်စကားကို နားထောင်ရသည်။
မမမြတ်ရောက်လာသည့်အတွက် အေးဆေးငြိမ်သက်နေသော အိမ်ကြီးသည်
ခေတ်မီလှပလာသည့်ကတော့ အမှန်ပင်။ မမမြတ်က အရာရှိအရာခံ
အထက်တန်းအသိုင်းဝန်းမှာ ကြီးပြင်းလာသူဆိုတော့ ပွဲကြီးလမ်းကြီးတွေ၊
ဧည့်ခံပွဲတွေကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။ ဖေဖေအိမ်ပေါ်မှာ ယခင်ကလို
အလုပ်လက်မဲ့ကျောင်းသူကျောင်းသားဘဝနှင့်
ခိုက်ပဲနေရသည်မဟုတ်တော့ပြန်လည်း မမမြတ်က
ယုံကြည်ချက်အပြည့်ရှိနေသည်။

အိမ်မှာ အခြေကျပြီဆိုလျှင် မမမြတ်က ကိုကိုမိုး၏ရာထူးအဆင့်အလိုက်
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အခြားမိတ်ဆွေများအား တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပွဲများကို
စတင်လေသည်။

"စုရေ ဒီနေ့လာမှာ မမမြတ်တို့ဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတဦးရဲ့သားပဲ၊
နှိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာမကြာသေးဘူး။ ကိုကိုနဲ့လဲ တွေ့ရအောင် ညစာစားဖို့
ဖတ်ထားတယ်"

စုကတော့ မမမြတ်ရဲ့ လက်ရာတွေကောင်းကြောင်း ကြားနိုင်စေဖို့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ
ချွေးထွက်အောင်လုပ်ရမည့်အရေးကိုတွေးကာ စိတ်ပျက်မိသည်။ စုကို
အလိုလိုက်သော၊ ကြက်သန်နာလျှင် မျက်ရည်ထွက်တတ်၍
ငရွတ်သီးပင်မထောင်းခိုင်းသော ကြီးကြီးမေကို သတိရမိလေသည်။
ကြီးကြီးမေကတော့ သူ့စကားအတိုင်း ရပ်သာသို့ ရုန်းထွက်သွားလေပြီ။

သို့သော် ထိုနေ့ကတော့ ထူးခြားမည် ဆိုရမည်။

"စုရေ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါကွယ်၊ ကိုအေးမောင်မိန်းမကို လာကူဖို့ခေါ်ထားတယ်၊
သူ လာတော့ လုပ်လိမ့်မယ်။ လာ အဝတ်အစားလေး လဲပါဦး၊ ဧည့်သည်ကို
ဧည့်ခံရအောင်"

စုကတော့ မမမြတ်၏ဧည့်သည် မည်မျှကြီးကျယ်မှန်းမသိ၊ ရိုးရိုးပင်ဝတ်စားကာ
ထွက်လာခဲ့သည်။ မမမြတ်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စကားကို မှတ်နေအောင်ပြောပြီး
ဧည့်သည်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဖေဖေကလည်း ချွေးမလုပ်သမျှကို တပြုံးပြီး။
ဧည့်သည်က နိုင်ငံခြားပြန်ဆိုသော်လည်း ထည်ထည်ဝါဝါကြီးမဟုတ်၊
ရည်ရည်မွန်မွန်ပင်ဖြစ်သည်။

"စု မှတ်ထားနော်၊ သူ့နာမည် ကိုအောင်ခိုင်တဲ့၊ မကြာခင် ပညာရေးဌာနမှာ
အလုပ်ဝင်ရတော့မှာ။ ဒါ စုလေ၊ ကိုကိုညီမ အငယ်ဆုံး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးအောင်ခိုင်၊ စု မှတ်ထားပါ့မယ်၊ စုကတော့ ပထမနှစ်တောင်

အောင်အောင်မဖြေနိုင်ဘူး ဟင်း....ဟင်...."

စုက ကလေးဆန်ဆန်ပြောတော့ ကိုအောင်ခိုင်က စုကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။
စုသည် ရပ်ရည်အားဖြင့် ဘယ်ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောကျနိုင်တယ်ဆိုတာ
မမမြတ်က သိထားသည်။ ပြီးတော့ မမမြတ်က မိန်းကလေးတယောက်အတွက်
အရေးကြီးသည်မှာ အလားအလာကောင်းသော သို့မဟုတ်
ချမ်းသာသောယောက်ျားကို ရယူဖို့ဟု နားလည်ထားသည်။ မမမြတ်က
စုကိုစေတနာရှိသည်မှာတော့ ယုံမှားစရာမရှိ။ သို့သော် စုက တမင်တကာ
ဖန်တီးယူရသည့်အဖြစ်မျိုးကို ရှက်သည်။

"အို စုရယ်၊ ကိုအောင်ခိုင်က ပီအိတ်ချီဒီဘွဲ့ ယူလာတာပေမယ့်
အသက်မကြီးသေးပါဘူးကွယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ"

ဖေဖေကတော့ ကိုအောင်ခိုင်ရည်မွန်ပုံကို သဘောကျ၍နေလေသည်။

ကိုအောင်ခိုင်ပြန်သွားတော့ မမမြတ်မှာ ကိုအောင်ခိုင် ချီးမွမ်းခန်းတွေကို
ရွတ်ဆို၍မဆုံး၊ ပြီးတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောသည်။

"စုဘွဲ့ရဖို့ လေးနှစ်တောင် စောင့်ရဦးမှာ၊ မမမြတ်တုန်းကလို့ အိမ်ထောင်ကျကာစ
ဒုက္ခမရောက်ရအောင် အလုပ်ရှိပြီးသားလူနဲ့ စေ့စပ်ထားလိုက်ရင်
အကောင်းဆုံးပဲကွယ်၊ ကိုအောင်ခိုင်အမေက မမမြတ်ကို ပြောဖူးတယ်၊ သူ့သားက
အေးတော့ အိမ်မိမိချင်သူတွေ များလွန်းလို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မိန်းကလေး၊
မိဘမျိုးရိုးကောင်းတာလေးနဲ့ တခါတည်း ပေးစားလိုက်ချင်တယ်တဲ့။ ကိုယ့်ငါးချဉ်
ကိုယ်ချဉ်တယ်ပဲပြောပြော မမမြတ်ကတော့ စုကို တခါတည်း သတိရလိုက်တာပဲ
စုရေ၊ ဟာ ဟဲ"

စုရင်ထဲမှာ အချစ်ကို လှုပ်ကြွယ်ဖန်တီးယူရမှာ မနှစ်မြို့နိုင်ပေ။
သူ့အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်လာသောအချစ်မျိုးကိုသာ လိုလားနှစ်သက်သည်။
ပြီးတော့ စုမှာ အချစ် သို့မဟုတ် အိမ်ထောင်ဘက်တယောက်ကို အရေးတကြီး
ရှာဖွေဖို့ရန်လည်း မလိုအပ်ပေ။ ကိုကိုဦးအတွက်ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာကလည်း
ပြေပျောက်ခြင်းမရှိသေး။ သို့သော် ဖေဖေနှင့် မမမြတ်တို့က စုသည်
စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် အင်အားနည်းသူမို့ မတော်တရော်တွေနှင့် တွေ့သွားမည်စိုးကာ
စုကို စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ချပေးချင်နေသည်ကို စု မသိပေ။

စုဘဝမှာ မည်သည့်အရာကိုမှ အလျင်စလိုမလုပ်ရန် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမနေဆဲ
နေမင်းနှင့် ပြန်ဆိုရသည်။ နေမင်းနှင့်စုသည် လုံးဝကင်းလွတ်သွားသည်ဟု မရှိ။
တနည်းအားဖြင့် နေမင်းသည် စုကို စိတ်ဝင်စားသည့်အရာတွင်တော့ ငွေရှိလှသည်။

နေမင်းက စုတက်သည့်အတန်းတွေကို တမင်တကာလိုက်တက်ခြင်းကို စုက မသိ။
အခြားသူငယ်ချင်းတွေဆီ လာသည်ဟု ထင်သည်။ နောက်တော့ နေမင်းသည်
စုတက်နေသည့် အတန်းအပြင်ဘက်ကနေပြီး ထိုင်စောင့်နေသည်ကို
တွေ့လာရလေသည်။ နေမင်းသည် စုကို မည်သို့ချဉ်းကပ်ရမည်ကို ကောင်းစွာ
သိနေပြီ။

စုက သနားကရုဏာရှင်မလေးမဟုတ်လား။

တကယ်တော့ နေမင်းက စုဘဝထဲကို ညင်သာသိမ်မွေ့သောနည်းဖြင့် ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နေမင်းကို စု သိန်းလာသည်။

ကျောင်းမှပြန်လျှင်လည်း နေမင်းသည် စုကို စောင့်ရှောက်သူလိုနှင့် နောက်မှ လိုက်လာတတ်သည်။ လမ်းထဲရောက်လျှင် ကျော်ကျော်တို့အိမ်မှာ စတည်းချကာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်နေသည်။ ညဆိုလျှင် ကျော်ကျော်တို့နှင့် အပေါင်းအသင်းမပျက်၊ ဂစ်တာအတီး မပျက်ပေ။ အိုင်ရင်းတို့လူစုက မည်မျှပင် သူ့ကို ဝိုင်းပယ်ထားစေကာမူ နေမင်းက တနည်းနည်းဖြင့် ပါဝင်ပတ်သက်လာခဲ့မည်။ နေမင်းသည် မထွေးကိုလို၍ ရွှေစွန်ညိုလို ဝံနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သူတို့ မရပ်မိကြသေး။

နေမင်းက ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်းဖြစ်လာတော့ စုက နေမင်းကို သနားလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သတ်မှတ်သလောက်လည်း သူဟာ လူဆိုးလေးမဟုတ်ပါဘူးဟု ယုံကြည်လာသည်။ နေမင်း ဆိုးနေ တေနေခြင်းသည် အကြောင်းရှိရမည်ဟု တွေးလာသည်။ ယခုအချိန်ထဲ နေမင်းကို ချစ်ဖို့ ကြိုက်ဖို့ စိတ်ကူးထဲမှာ မထည့်ဖူးသော်လည်း လေလွင့်ချင်နေသောနေမင်း၏ဘဝကို ပြုပြင်ပေးချင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်တွေ လေလွင့်နေခဲ့ဖူးသည်ဆိုတော့ နေမင်းကို ဘဝတူချင်းမို့ စာနာသည်။

နေမင်းက စုနောက်လိုက်ကာ စကားတွေ ပြောနေတတ်သော်လည်း နေမင်းသည် ယခင်ကလိုတော့ စုအပေါ်မှာ ဇွတ်အနိုင်ယူတာမျိုး မပြုမူတော့ပေ။ သူငယ်ချင်းတွေက စုနှင့်နေမင်း သည်လိုပြေလည်နေသည်ကို မသိကြ။

သို့သော် အဖြစ်မှန်က ကြာကြာလည်း ဖုံးကွယ်မနေ။ စုနှင့်နေမင်း ကျောင်းမှာ စကားပြောနေသည်ကို ကိုတိုးက မြင်သွားသည်။ ဖေဖေနားကို ပေါက်သည်။

"သမီး စု၊ ဒီနှစ်တော့ စာကို ဖိကြိုးစားမယ်ဆိုလို့ ဖေဖေက မျှော်လင့်ထားတာကွယ်၊ နေတာထိုင်တာ ဆင်ခြင်နေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ တခါပဲ မှားသင့်တယ်"

"သမီး ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ စာကိုပဲ ကြိုးစားနေတာပဲ"

"ဒီလမ်းထဲ လာလာနေတဲ့ကောင်လေးကို ဖေဖေတော့ ကြည့်မရဘူးကွယ်"

စုကို ထပ်မံမှားစေချင်သော ဖေဖေက တိုက်ရိုက်ပင်ပြောတော့သည်။

"သူက လူကောင်းပါ ဖေဖေ၊ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိလို့ သူ့ကို ဆိုးတယ်လို့ ထင်ကြတာပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး ဒီလိုကောင်လေးတွေနဲ့ မပတ်သက်စေချင်ဘူး"

"သမီးက ပြောပြတာပါ၊ သမီးနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး"

"အေးလေ ဖေဖေကတော့ သမီးတူကောင် နားတထောင်ဆိုသလိုများ ဖြစ်နေပြီလားမသိပါဘူးကွယ်။ ကြုံတုန်း ပြောထားရဦးမယ်။ ဖေဖေက သမီးကို ဘွဲ့မရခင် မောင်အောင်ခိုင်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ သဘောတူထားတယ်။ ဘွဲ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးစိတ်က ပျော့ပျောင်းလွန်းတယ်။ သမီးကို ထိန်းကျောင်းပြုပြင်ပေးမယ့်သူမျိုးနဲ့ တွေ့စေချင်လို့ပဲ"

"သမီးကိုယ်သမီး ထိန်းနိုင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးအတွက်လဲ အရေးတကြီး
ဘာမှမလုပ်စေချင်ပါဘူး"

"အေး ... ဖေဖေကတော့ သမီးကို ဘွဲ့မြန်မြန်ရစေချင်လှပြီ"

"သမီး ကြိုးစားပါ့မယ်"

တားမြစ်သည့်အရာကိုမှ တန်ဖိုးထားချင်သော ခုက နေမင်းနှင့် အခင်မင်မပျက်ခဲ့။
နေမင်းကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးပေစေ စုရေ မှာတော့
ညင်သာပျော်ပျောင်းသည်။ သည်အကြောင်းတွေကို အိုင်ရင်းက ကြားတော့ စုကို
ခါးခါးသီးသီး အပြစ်တင်သည်။

"နေမင်းတို့မိဘတွေက သိပ်ဆင်းရဲတယ်စွ၊ အဖေလည်း မရှိဘူး။ နေမင်းက
ငယ်ငယ်ကတည်းက သူတို့ရပ်ကွက်မှာ ဆိုးလုန်းလို့ မကြာမကြာ
ပြဿနာဖြစ်နေတာတဲ့။ သည်ရပ်ကွက်ထဲမှာလဲ ကျော်ကျော်ကို အတင်းကပ်ပြီး
လာနေတာ စုကို လိုချင်လို့ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့တော့ မပတ်သက်ပါနဲ့ စုရယ်"

"အို ... မင်းတို့က နေမင်းကိုပဲ ကြည့်မရဖြစ်နေတာကိုး၊ သူက ထင်သလောက်လဲ
မဆိုးပါဘူး။ သူ ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ကိုယ်ပြောရင် နာခံတယ်၊ တကယ်ပဲ
လူဆိုးလေး ဖြစ်နေဦးတော့ သူဟာ ပြုပြင်လို့ရတဲ့လူတယောက်ပါကွယ်"

"ယူ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလားဟင်"

"မဝင်စားပါဘူး၊ ကိုယ်က သူ့ကို သဘောပြောတာပါ"

"အင်းလေ ယူစိတ်မဝင်စားပါစေနဲ့လို့ပဲ ကိုယ်ဆုတောင်းပါတယ်"

သို့သော် အိုင်ရင်း ဆုတောင်းမပြည့်ပါချေ။

မမျှော်လင့်သည့် နေတနေ့မှာပင် နေမင်းက စုကို ခိုးပြေးသွားပြီဟူသော
သတင်းကို ကြားကြရလေသတည်း။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၅) ◆

၄။

အားလုံးက အံ့သြကြသလို စုကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဘဝအပြောင်းအလဲကို သူများစွာ အံ့သြမိလေသည်။

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆင်ခြေမပေးလိုသော်လည်း မျှော်လင့်ထားသလို မဖြစ်ခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကုရုကာရှင်မလေး စုက နေမင်းဘဝကို လေ့လာသည်။ မှဆိုးမကြီးနှင့် ချိုတဲ့စွာနေရသည်။ နေမင်းက သူ့မွေးရာပါ စရိတ်အတိုင်း ဆိုးချင်တေချင်သည်။ လေ့လွင့်ချင်သည်။ ထိုအခါ နဂိုကမှ သူတို့ဘဝကို အထင်သေးသူများက အပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင်ကြ။ နေမင်းသည် တကိုယ်တော် အဖော်မဲ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရွံ့တိုက်လာလေသည်။ သူ့ကျင်လည်ရာပတ်ဝန်းကျင်ကိုစွန့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ကို ရှာသည်။ သို့သော် ထိုဝန်းကျင်ကလည်း တသီးတခြားအုပ်စုဖွဲ့နေတတ်သော ပြည့်စုံသူအသိုင်းအဝန်း၊ နေမင်းကို လက်မခံချင်ကြ။

နေမင်း သူ့ကိုမလိုလားမှန်းသိလျက်နှင့် ဇွတ်ဝင်သည်။ ကံအားလျော်စွာ ထိုအသိုင်းအဝန်းကြားမှာ စွကို တွေ့ရသည်။ စုသည် ထူးခြားသည်။ စုသည် ချစ်စရာကောင်းသည်။ စုကို သူ မြတ်နိုးသည်။ သူလိုချင်တာ ရအောင်ယူမည်ဟု သူ ဆိုးဖြတ်သည်။ စုကို အကြမ်းနည်းနှင့် ချဉ်းကပ်၍ မရသောအခါ အနုနည်းနှင့် စည်းရုံးသည်။ သူ့ဘဝကို ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းရန် စုဆီမှာ အပ်နှင်းသည်။

အညတရဗေဒါပန်းကိုမှ ကြင်နာယူယလိုသည့် စု၊ ကိုကိုဦးနှင့်လွဲရသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ဟု ထင်ခဲ့သော စုသည် နေမင်းကိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က တားသည့်ကြားမှ သူ့စေတနာဖြင့် ငြိမ်သက်အောင် လုပ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကိုးစားကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သည်မျှမြန်ဆန်သော အချိန်ကာလအတွင်း သည်လိုအပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိတာတော့ အမှန်ပင်။

နေမင်းရဲ့ဘဝကို စာနာစွာလေ့လာဖို့ နေမင်းရှိရာကို သူ လာခဲ့မိသည်။ ချိုတဲ့စွာ ဘဝကိုရုန်းကန်နေရသော နေမင်း၏မိခင်ကိုမြင်ရတော့ သူ သနားသည်။ နေမင်း၏ အပယ်ခံဘဝကို သူ ကြေကွဲမိသည်။ သည်အချိန်မှာ နေမင်းက သူ့ဘဝထဲကို စု ဝင်ရောက်လာနိုင်ဖို့ အလွယ်ဆုံးသောတံခါးကို ဖွင့်ပေးခဲ့လေသည်။

"စုကို လမ်းထဲမှာ တခါ၊ ကျောင်းပွဲတော်မှာတခါ တခြားဇယားကိုးလေးတွေနုယူဦးပြီး မြင်ရလို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး လူဆိုးကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ် စုရယ်"

နေမင်းက သူ့မေတ္တာကို ဖွင့်ဟသည်။ အမှန်တကယ်လည်း နေမင်းက
စုကိုချစ်သည်။ ယုံမှားစရာမရှိ။

"စုက အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ပန်းတပွင့်ပါ။ ကိုယ်တို့လို လေလွင့်နေတဲ့ဘဝထဲမှာ စု
မပျော်ပိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်"

နေမင်းရဲ့နှိမ့်ချမှုတွေကြားမှာ စု အရည်ပျော်ခဲ့ရသည်။

စုက သူတပါးတန်ဖိုးမထားသည့်အရာကိုမှ မြတ်နိုးတတ်သည့် စုရယ်လေ။

နေမင်းအပေါ်မှာ မေတ္တာထားမိသည့်နေ့မှာပင် စု အိမ်ပြန်နောက်ကျခဲ့လေသည်။

သူတို့ ချက်ချင်းလက်ထပ်မည့်ဟု မရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း စုသည် ညအမှောင်မှာ
အိမ်ကိုပြန်ပြီး ဖေဖေနှင့်ရင်ဆိုင်ရာမှာ ကြောက်နေမိလေသည်။ ပြီးတော့
ဖေဖေနှင့်မိမိမြတ်က စုကို မကြာခင် ကိုအောင်ခိုင်နှင့် စေ့စပ်ပေးတော့မည်ဆိုတာ
သိထားရပြီး နေမင်းဘဝကို ပိုမိုနာကျင်အောင် လုပ်လိုက်မိမှာ စိုးရိမ်သည်။
သည်လိုနှင့်ပဲ စုသည် မည်သို့မျှ ကြိုတင်မျှော်လင့်မထားမိဘဲ ဘဝကို
ပြုန်းစားကြီးထူထောင်ဖို့ ဖြစ်လာရတော့သည်။

စစချင်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

"သူက အိမ်မပြန်ရဲတော့ဘူးတဲ့ အမေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ဟင်"

အမေကို ဒုက္ခပေးမြဲဖြစ်သောနေမင်းသည် တကယ့်အရေးမှာလည်း အမေ့ကိုပင်
အားကိုးမိပြန်လေသည်။

"ဟဲ့ သားရယ်... ကလေးမလေးက မျက်နှာကြီးထဲက မဟုတ်လား၊ အမေတို့ကို
အမှုတွေဘာတွေ ပတ်နေပါ့မယ်"

အမေက ရိုးသာစွာပင်ပြောသည်။

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အမေ၊ အခုလဲ သူပြန်သွားရင် သူ့ဖေဖေက သူ့ကို ရိုက်မှာတဲ့။
သူ့ယောက်မနဲ့လဲ ရင်မဆိုင်ရဲဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့က သူ့ကို မကြာခင်
ယောက်ျားတယောက်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတော့မှာတဲ့ အမေရယ်၊ ခုတိုင်းဆိုရင်
ချက်ချင်းတောင် ပေးစာမလားမသိဘူး။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တော့ အသည်းကွဲမှာပဲ"

သည်လိုတော့လည်း အမေက စုကို နှမြောမိသား၊ စုကိုမြင်မြင်ချင်း ငါ့သားက
လူသာ ဆိုးပေဖြစ်ပေမယ့် ကွဲပြားသောအရာရှိပြီး
ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတယောက်ကိုတော့ တွေ့အောင်ရှာနိုင်ခဲ့သားပဲဟု
ကျေနပ်နေသူဖြစ်သည်။ ယခု သည့်မိန်းကလေးက အိမ်မပြန်ခွင့်တော့ဘူးတဲ့။
သားကလဲ မလွှတ်ချင်ဘူး။ ဘယ်လိုကြရပါ့။

"ဒီလိုလုပ်လေ၊ မိန်းကလေး ပြန်မရောက်ရင် သူ့အိမ်က လိုက်ရှာမှာပေါ့၊
တနေရာရာမှာ လုံခြုံအောင် ပုန်းနေကြပါလား"

"အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားရမလဲ"

"အင်းစိန်မှာတော့ ငါ့အကိုဝမ်းကွဲတယောက်ရှိတယ်၊ ဇော်ဘွားကြီးကုန်းကလေ၊

မင်း တစ်ရောက်ဖူးရဲ့မဟုတ်လား"

"ဪ သိပြီအမေ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲသွားမယ်၊ သူတို့လာမေးရင် ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတယောက်နဲ့ မော်လမြိုင်ဘက်လိုက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်နော်"

"အေး ... သွားတော့၊ အချိန်မရှိဘူး၊ သိပ်မှောင်နေရင် မိန်းကလေးအတွက်လည်း မကောင်းဘူးကွယ်။ ဘတ်စ်ကားစောင့်မနေနဲ့၊ ကားငှားသွား"

"ဪ အမေ"

"ဘာလဲဟဲ့"

"ပိုက်ဆံပေးဦးလေ အမေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တပြားမှမရှိတာ"

အမေသည် နောက်ဖေးသို့ဝင်ကာ ဖျာအောက်မှ ကျပ်တန်လေးများနှင့် ငါးကျပ်တန်သုံးရွက်ခန့်ကို နှိုက်ထုတ်ခဲ့လေသည်။

စုမှာ ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာနှင့် အိမ်ဘေးက သရက်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေသည်။

စုသည် ရောက်ကတည်းကပင် ထိုနေရာမှာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စကားပြောနေသည်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ အမေက အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ နေစောင်းမှန်းမသိ စောင်းလာသည်။ ယခုမှ သူတို့နှစ်ယောက် ပျက်ယာခတ်ကြသည်။ ကလေးတွေများ တယ်ခက်တာပဲဟု အမေ ညည်းညူမိ၏။ သို့သော် စုလိုမိန်းကလေးတယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်လာခြင်းကို အမေ ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်ပေ။

"လာ စု၊ ကိုယ်တို့ တနေရာရာကို သွားကြမှဖြစ်မယ်"

စုက အားငယ်စွာဖြင့် နေမင်းကို မော့ကြည့်မိလေသည်။ တကယ်တော့ စုကိုယ်တိုင်က နေမင်းနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့ရသည်ကို သာယာနေခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခုလိုအခြေ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းတော့ ဆက်နေ၍မဖြစ်ပြီ။

"ဖြစ်ပါ့မလား ကိုနေမင်းရယ်၊ စုကြောက်တယ်"

"စု အိမ်ပြန်သွားရင်တော့ ကိုယ်တို့ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှတွေ့ကြရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

နေမင်းက တကယ်ပင် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြောသည်။

နေမင်း စုကို တကယ်ချစ်သည်။ တွေ့စကစပြီး ယခုထိ ချစ်ဆဲဖြစ်သည်။ စုကို လက်လွှတ်ရမှာစိုးသည်။ ယခုအခြေအနေသည် စုကို သူပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးပင်မဟုတ်လား။ နောက်ဆုတ်၍မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သို့မဟုတ် နောက်မဆုတ်ချင်တော့ပေ။

"ခု ဘယ်သွားမှာလဲဟင်"

"လိုအပ်တဲ့တနေရာရာပေါ့ စုရယ်၊ ကိုယ်တို့ ကြာကြာနေလို့မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊

သားကြွေစို့ စုရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ ခု ဒုက္ခရောက်အောင်မလုပ်ပါဘူး။ စုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာတစ်ခုပါ။ စုကို ကိုယ်ချစ်တယ် စုရယ်"

စုမှာ ပြင်းဆန်နိုင်သည့်အင်အားလည်း မရှိတော့။ ဖေဖေရောက်လာမှာကိုတော့ အမှန်ပင် ကြောက်မိလေသည်။ ဖေဖေသည့် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆုံးမတတ်သော်လည်း ဒေါသပေါက်ကွဲပြီဆိုလျှင်တော့ ကြောက်စရာကောင်းတတ်သည်။

စု နေရာမှ အသာ ထသည်။ နေမင်းခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်ခဲ့သည်။

"ငါ့သားလေး ကံကောင်းပါစေ"

အမေက တိုးတိုး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

စုကတော့ ထိုအချိန်မှစပြီး ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာခဲ့လေသည်။

* * *

အင်းစိန်မှာ နှစ်ရက်ကြာသည်။

စုတို့နှစ်ယောက်လုံး အပြင်မထွက်ရဲ။

နွေရက်ကလည်း ပူပြင်းလှသည်။ စုတို့ပုန်းအောင်းရာခြံကြီးအတွင်းဝယ် ငှက်ကြီး ထီးထီးမားမားရှိကာ ငှက်ပျံတို့ ငှက်ပျံစပ်လေသည်။ စုသည် ငှက်ပျံအောက်မှာထိုင်ရင်း သူ့ဘဝအပြောင်းအလဲမြန်ပုံကို တွေးနေမိသည်။ အခုဆိုရင် ဖေဖေတယောက် မည်မျှ သောကရောဂါနဲ့ပျက်လေလဲ။ အခု စု မှားပြီထင်ပါရဲ့။ စုတို့ ပုန်းကလေးတပွင့်လို အရပ်တကြည့်ကြည့်နေခဲ့သော ဖေဖေကို စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် စု ပြုမိလေပြီ။ ချက်ချင်းပင် ဖေဖေရှိရာကို ပြေးသွားချင်စိတ်ပေါ်လာမိလေသည်။

"စု မပျော်ဘူးလား စုရယ်"

ယခုအချိန်ထိတော့ နေမင်းက စုအပါးမှမခွာဘဲ အချစ်စကားတွေ ဖွဲ့သီနေနိုင်သေးသည်။ သို့သော် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကို တွေးကြည့်တော့ မရေရာ၊ အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ မည်သို့ စခန်းသွားရမည်မသိ။ ဖေဖေမပါဘဲ စုဘဝကို ဖန်တီးလို့ ရမည်ဟု ထင်ခဲ့တာ မှားများနေပြီလား။

"ပျော်တော့ ပျော်ပါတယ်မောင်၊ ဒါပေမဲ့ စုတို့ ဒီအတိုင်းနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်"

နေမင်း၏ဦးလေးက ခြုံကျယ်ကျယ်ထဲမှာ တဲလေးတလုံးထိုးကာ နေသူဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားသော်လည်း လှုပ်ငန်းက သိပ်တွင်ကျယ်လှသည်မဟုတ်။ ဟင်းချက်စရာဖုံးမျှသာ ရသေးသည်။ မိန်းမနှင့် ကလေးသုံးယောက်ရှိသည်။ နေမင်း၏မေမေပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံလေးများဖြင့် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်သွားထိုးကြရာ ယခု လက်ထဲမှာ တပြားမူမရှိတော့။ ထမင်းဝိုင်းမှာ ကလေးတွေနှင့် ဝင်စားရတာ အားနာစရာကောင်းလှသည်။

"နည်းနည်းကြာသွားရင် ကိုယ်တို့ကိုပြန်ခဲ့ကြမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပါ့မယ် စုရယ်။ စု အဆင်းရဲမခံနိုင်တော့ဘူးလားဟင်"

"အို မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ စု အားငယ်လို့ ပြောတာပါနော်"

"မောင် ကြိုးစာပါ့မယ် စု၊ ကဲ လာ အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်"

ကလေးသုံးယောက်သည် ဖိနပ်မပါဘဲ ခြံထဲမှာ ဆော့ကစားနေကြလေသည်။ အကြီးဆုံးကလေးက သူ့အမေရူးပေးသော ချဉ်ပေါက်ရွက်တွေကို သယ်ကာ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ပစ်ချသွားသည်။ ကစားမကသောကလေးကို သူ့အမေက လှမ်းအော်လေသည်။

"ဟဲ့ကောင်လေး၊ အမလေး ချဉ်ပေါက်ရွက်တွေကိုများ ပစ်ချသွားလို့က်တာ အဲဒါ ပိုက်ဆံရွယ်အလုပ်ဟဲ့ နားလည်ရဲ့လား၊ ခွေးကောင်လေး တော်ကြာ မျိုဖို့ဆိုဖို့ကျတော့ သူတို့လာပြီ"

နို့ပြင်းကျပြီး ပိန်လို့မည်းခြာနေသော အမေဖြစ်သူက သူ့ဝသီအတိုင်း လှမ်းဆူလှိုက်သော်လည်း ကလေးက လှည့်မကြည့်၊ ရေမြောင်းကို ဖြတ်ကျော်ထားသော တံတားဘေးမှာ ဂေါ်လ်သွားရိုက်နေသည်။

"ကလေးတွေများ ခက်တယ်၊ ထမင်းတလုတ်စားဖို့ ဘယ်လောက်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး"

အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်မည့် စုခြေလှမ်းများ ပို၍လေးကန်သွားရသည်။

ကလေးအမေသည် စုကို ပြီး၍ပြောသည်။

"ကလေးတွေဆိုတော့ ပြောရတယ် မစုရေ၊ မပြောရင်လည်း နားမလည်ဘူး"

သူ့မျက်နှာမှာ အကွေ့အကောက်နည်းပရိယာယ်တွေ ကြွယ်သောလက္ခဏာမရှိ၍ စု ဟင်းချရသည့်။ သူ့ဘာသာပြောသောစကားပေမယ့်လည်း စုမှာ လိပ်ပြာမလိုတော့။ ပထမဆုံးရက်က စိတ်လှုပ်ရှား၍ ထမင်းမစားနိုင်ခဲ့၊ နောက်ရက်တွေမှာ ဆန်နီဆန်ဝါတွေနှင့် ကြက်ချေးနောသောထမင်းကို မျိုမရ၍ ထမင်းစားမဝင်ခဲ့၊ ငပ်ရည်ကလည်း ကျလှသည့်။ ဟင်းရွက်ပြုတ်ကိုတော့ ပေါပေါတို့ရသည်။ နေ့မင်းဦးလေးက ဧည့်သည်ရှိသည်ဆိုပြီး ငါးပေါက်ကလေးတွေဝယ်လာသည်။ အိုးကပဲမွေးမွေးလေး ချက်သော်လည်း ဆီနည်းလွန်း၍ အိုးဖင်မှာ တကယ်ကပ်နေပြီး အရိုးတွေပင်ကြေကုန်သည်။

ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းနှင့်ထမင်းစားတတ်သော စုသည် လက်သည်းရှည်ရှည်ထဲမှာ ချေးတွေဝင်ပြီး မည်းနေသော်လည်း ထမင်းကို လက်ငါးချောင်းနှင့်နယ်ရင်း ငိုငိုနေမလေသည်။

"စု ထမင်းမစားနိုင်ရင် မောင် မြို့ထဲ ခဏထွက်မယ်ကွယ်၊ အခြေအနေလည်း နားထောင်ရင်းပေါ့၊ စု ဘာစားချင်လဲ၊ မောင်ဝယ်ခဲ့မယ်လေ"

နေမင်း သူ့အမေဆီက ပိုက်ဆံသွားတောင်းမည့်ကို စု သိလိုက်သည်။ အလုံ ဆင်းနင်းကွက်သစ်ရှိ ဈေးဆိုင်လေးများကို ဆီးသီးထုပ်တွေ၊ မရမ်းပြား၊ ကာစေ့ထုပ်တွေ ဖောက်သည်လိုက်သွင်းသော နေမင်း၏မေမေကို မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုသရေစာထုပ်တွေကို သိမ်ကြီးဈေးမှာ သွားယူရသည်။

ကိုယ့်အတွက် တနေ့ တဆယ် ဆယ့်ငါးကျပ်ကျန်သည့်ဆိုသော်လည်း သားကို ကျောင်းကောင်းကောင်းမှာထားရဲ့။ မုန့်ဖိုး စာအုပ်ဖိုးပေးရသည်နှင့် ကုန်ရှာပေမည်။ နေမင်းတို့အဖေရှိစဉ်ကတော့ တော်တော်လေးပဲ ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ နေမင်းအဖေက ပညာတတ်တဦးမို့ သူ့သား နေမင်းကိုလည်း လူတန်းစေ့အောင် ထားခဲ့သည်။ ယခုတော့ အခြေအနေက တမျိုးဖြစ်သွားလေပြီ။

"နေပါစေ မောင်ရယ်၊ ဘာမှမဝယ်ခဲ့ပါနဲ့၊ စု ဖေဖေကိုလွမ်းလို့ စိတ်မကောင်းလို့ ထမင်းမစားနိုင်တာပါ"

နေမင်း မြို့ထဲသွားသည်ကိုတော့ စု မတားလိုပေ၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ စုလည်း သိချင်နေသည်။

နေမင်းထွက်သွားတော့ ညနေစာင်းနေပြီ။ စုသည် ငှက်အောက်မှာ ထိုင်ခွင်း နေမင်းပြန်အလာကို မျှော်နေမိလေသည်။ ဖေဖေ စုကို လိုက်ရှာရဲ့လားဆိုတာ စု သိချင်နေသည်။

စုကို သိပ်စိတ်ဆိုးနေပြီလား ဖေဖေရယ်။

* * *

တော်တော်ကြီး မိုးချုပ်မှ နေမင်း ပြန်ရောက်သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ထမင်းကြော်အထုပ်ကြီးတထုပ် ကိုင်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း စုနှင့်ကလေးတွေကို ဖြည့်ချကျွေးလေသည်။

"အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောပါဦး။ ဖေဖေတို့ လာမေးသတဲ့လား"

စုက သိချင်ဇောဖြင့် မေးသည်။ နေမင်းက စကားနည်းနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ ဖြေသည်။

"ကိုကိုစိုးနဲ့မမမြတ် တခေါက်လာတယ်တဲ့၊ မမမြတ်တယောက်တည်းလဲ တခေါက်လာတယ်တဲ့၊ အဲ ကိုတိုးကတော့ မောင့်ကို ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေလေရဲ့တဲ့"

ဖေဖေကိုယ်တိုင်မလာလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဖေဖေမှာ စုအတွက် အရှက်ခွနေပြီထင်ပါရဲ့၊ နေမင်းဝယ်လာသောထမင်းကြော်ကိုလည်း စုမစားနိုင်တော့၊ ကလေးတွေ အားပါးတရ ဓားနေကြသည်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာလည်း ဆို့ကျပ်လာသည်။ အိပ်ရာထဲကို စောစီးစွာ ဝင်ခဲ့လေသည်။

"စု ငိုနေလားဟင်"

အနားနားကပ်ပြောတော့မှ နေမင်းဆီက ထူးခြားသောရနံ့ကို ရသည်။

"အို မောင်၊ မောင် အရက်တွေ သောက်လာသလားဟင်"

စုက တုန်လှုပ်စွာ မေးလိုက်သည်။ နေမင်းက မလုံမလဲ ရယ်သည်။

"ဟိုကောင်တွေလေ ကျော်ကျော်တို့နဲ့တွေ့လို့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် နည်းနည်း ချလာခဲ့ရတယ် စုရယ်။ စုတို့လမ်းထဲက လူငယ်တွေကတော့ သူတို့မသိလိုက်ဘဲ"

မောင်က ကွက်ကျော်ရိုက်သွားလို့ အကြီးအကျယ် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့"

"အို မောင်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အရက်သောက်ရတာလဲ၊ စု မကြိုက်ပါဘူး"

"နည်းနည်းလေးပါ စုရယ်၊ ကိုယ်က ငြင်းလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကိုယ်က စုကိုရဲ့အောင်ယူနိုင်ခဲ့တော့ ကံအထူးဆိုးဖြစ်နေတာကိုးလို့၊ စုမကြိုက်ရင် မောင် နောက်မသောက်တော့ပါဘူး"

စု သက်ပြင်းချမိသည်။ နေမင်းကို စုက သူ့မေတ္တာဖြင့်ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းမည်ဟု အားခံထားခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ရေပြင်မှာ အရပ်ရေးရသလိုများ ရှိလေမလား။

"အို မောင်ရယ်၊ အရက်သောက်ထားရင် စုကို မနမ်းပါနဲ့"

* * *

ညကလည်း အိပ်မပျော်ခဲ့။ တရက်ထက်တရက် စုဘဝသည် နောက်ဆုတ်လို့မရတော့သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာပြီဆိုတာ စု နားလည်လာသည်။ စုမှာ တိုင်ပင်ရမည့်သူလည်း မဲ့နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို့အချိန်မျိုးမှာ အိုင်ရင်းလို့ သူငယ်ချင်းတယောက်နှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲရှိသမျှကို ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ စုဘဝမှာ လုံးဝမမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဆိုလျှင် အိုင်ရင်းက ယုံပါမလား၊ စုကိုယ်တိုင်ကိုက စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာလို့သာဟု အပြစ်တင်လာပေမည်။

ဖေဖေကကော မည်သို့သောစကားလုံးတွေနှင့် စုကို ဆုံးမဦးမည်လဲ၊ စုဘဝကတော့ ပြီးခဲ့ပြီ။

* * *

မမျှော်လင့်သောအချိန်မှာ လမ်းကြားလေးထဲကို ကားတစီး ဝင်လာသည်။

ကလေးတွေက ပေးခနဲ အော်ကာ နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ အခြေအနေကို စု ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ နေမင်းသည် မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် စုကို လှမ်းကြည့်လေသည်။ စုက အိပ်ယာထမှာလှနေခြင်းဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ထကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်မည်ပြုလေသည်။

"စု ...စု နေပါဦး စုရယ်၊ မောင့်ကို ပစ်သွားတော့မလို့လား"

နေမင်းက စုလက်မောင်းကို ဆွဲထားသည်။

"လွှတ်ပါ မောင်ရယ်၊ ဖေဖေနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ။ တွေ့ပါရစေ"

"စု"

နေမင်းက ကြေကွဲစွာ ခေါ်သည်။ အိမ်ရှေ့မှ လူသံတွေ ကြားနေရသည်။

"မောင့်ကို စု ပစ်မသွားပါဘူး၊ စု တမျက်နာက နှစ်မျက်နာ မများပါဘူး မောင်ရယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကိုတော့ တွေ့ပါရစေ"

နေမင်းက စုလက်မောင်းကို လှက်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ နေမင်း၏အမေ ဝင်လာသည်။ အိပ်ခန်းဆိုသော်လည်း ကျူထရံတချပ်သာ ခြားသဖြင့် အိမ်ရှေ့က အသံတွေကို ကြားနေရသည်။ မမမြတ်အသံစာစာကို ကြားရသည်။

"အမေ အမေ ဘာလို့ ပြောလိုက်တာလဲဗျာ"

နေမင်းက သူ့အမေကိုကြည့်ကာ ပြောသည်။ အမေက စုကို ကြင်နာစွာ ကြည့်သည်။

"သူ့အဖေကိုယ်တိုင်လာပြောတော့ အမေလည်း သားသမီးချင်း စာနာလို့ ပြောပြလိုက်တယ်ကွယ်၊ က သမီးစု ထွက်တွေ့လိုက်ပါတော့ကွယ်"

စု အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ မမမြတ်က စုကို ဆီးကြို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ စု မမမြတ်ရင်ခွင်ကြားမှာ မျက်နှာအပ်ကာ ငိုချလိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဖေဖေသည် ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်ကာ နေမင်း၏ဦးလေးနှင့် စကားပြောနေလေသည်။

"အင်းလေ၊ ကလေးတွေ မှားကြတာလဲ မှားတာပေါ့၊ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခုလို စောင့်ရှောက်ထားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒီသမီးလေးတယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ ပရမ်းပတာ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဣန္ဒြေရ တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်စေချင်တယ်ဗျာ"

သမီးအတွက် ဖေဖေ မျက်နှာအောက်ချပြီး ပြောနေတာကို တွေ့ရတော့ ဖေဖေကို စု သနားလှသည်။ ဖေဖေသည် စုကို မကြည့်ပေ။ စုကို စိတ်နာနေပြီလား ဖေဖေရယ်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သားသမီးချင်း စာနာပါတယ်၊ လူကြီးမင်း သဘောကျသလို စိမ့်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကလေးမလေးအပေါ် မေတ္တာထားတာကလွဲလို့ ခမ်းခမ်းနားနား မတတ်နိုင်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ဝတ္တရားမပျက် လုပ်စရာရှိရင် နာခံပါမယ်"

နေမင်း၏ဦးလေးက စကားပြော လိမ္မာသည်။ ဖေဖေက တွေ့နေသည်။ နေမင်းက စုကိုသာ စိုးရိမ်စွာကြည့်နေသည်။ နေမင်းအမေကလည်း ရိုးအေးသူဆိုတော့ ဘာမျှမပြောတတ်၊ သူ့သားလိုပင် စုပြန်လိုက်သွားမှာကို စိုးရိမ်စွာကြည့်နေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ခုလောလောဆယ်တော့ မိန်းကလေးကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်လေ၊ ဒီမှာလည်း အားနာစရာ ကြာကြာနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား"

မမမြတ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ နေမင်း အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ စုကတော့ ဖေဖေကိုသာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဖေဖေက စုကို ကြည့်လည်းမကြည့်၊ ဘာမျှလည်းမပြောဘဲနေသည့်အတွက် ဖေဖေကို ချော့ချင်သည်။ ဖေဖေက လိုက်စေချင်မည်မှာ သေချာသည်ဖြစ်ရာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကို ပြန်လိုက်သွားချင်သည်။

"စု ပြန်လိုက်သွားမယ်နော်"

စုက နေမင်းကို တောင်းပန်၏။ ဖေဖေတို့ရှေ့မှာ မောင်ဟုလည်း
မခေါ်ရတော့ပေ။

"စုကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်လွှတ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး"

မမမြတ်က ပြီးသည်။ နေမင်းကို ပြီး၍ စကားပြောသည်။ သို့သော် မမမြတ်ပြီးပုံက
အထက်စီးဆန်လှသည်မို့ နေမင်းက ထိုကြည့်ခြင်းမရှိ။

"မမတို့လည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်၊ မင်းတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါဘူး။
စီစဉ်စရာရှိတာတွေအားလုံး အေးအေးဆေးဆေး စီစဉ်ရအောင် ခုတော့
ခဏပြန်လိုက်ဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်။ မင်းတို့ကို ခွဲမလို့ မဟုတ်ရပါဘူး"

နေမင်းက ဘာမျှမပြော၊ ကျန်လူများကလည်း ဘာမျှမပြော။ ဖေဖေကို တခုခု
ပြောစေချင်သော်လည်း ဖေဖေကလည်း ဘာမျှမပြော။ အားလုံး
တယောက်ကိုတယောက် အကဲခတ်နေသည်မှာ ချောက်ချားစရာဖြစ်လာသည်။

"စု ပြန်လိုက်သွားချင်တယ်"

စုက တိုးတိုးပင်ပြောသည်။

နေမင်း၏အမေက မနေသာဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောရတော့သည်။

"မိန်းကလေး ပြန်လိုက်သွားပါစေကွယ်၊ သားတို့လည်း တရားရုံးမှာ
လက်ထပ်ထားပြီးသားပဲဟာ"

ဖေဖေမျက်နှာ မည်းသွားသည်။ မမမြတ်က မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း
ချက်ချင်းကွန့်နွန့်ဆည်လို့တံ့ပြီး
"ဟုတ်သားပဲကွယ်၊ ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလဲ၊ ပြီးတော့ ခဏတဖြုတ်ပဲဟာ"

နေမင်းက ဘာမျှမပြောတော့၊ စုသဘောပဲဟု ပြောသည့်အနေဖြင့် စုကို
ကြည့်နေလိုက်သည်။

"ကဲ အားလုံးပဲ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ မှောင်နေပြီ၊ ပြန်ကြရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ဖေဖေက နေရာမှထကာ ပူဆိုးပြင်ဝတ်သည်။ နေမင်း၏ဦးလေးက ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ
ဟုတ်ကဲ့နှင့် ခပ်ညွတ်ညွတ်ပြောလေသည်။ နေမင်းကတော့ နေရာမှာပင်
မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်။ စုက နေမင်း၏အမေကို ကြည့်သည်။

"စု သွားမယ်နော်"

အဘွားကြီးသည် စုကို မျက်လုံးများ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း
ခေါင်းညှိတပြုလေသည်။ စုက ဦးလေး၏မိန်းမနှင့်ကလေးတွေကို
နှုတ်ဆက်သည်။ ကလေးများသည် လူကြီးတွေကို အထူးအဆန်းသဖွယ်
ငေးကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။

ဖေဖေက စုတို့ကို မစောင့်ဘဲ ဆင်းသွားလေ၏။

"လာလေ ခု"

မမမြတ်က စောင့်ခေါ်သည်။ စု သည်အတိုင်း လိုက်သွားရုံသာရှိသည်။ စု
ဘာပစ္စည်းမှလည်း ယူစရာသိမ်းစရာ မရှိပေ။ အိမ်က
ထွက်လာသည့်အတိုင်းပင်ရှိနေသည်။

"သွားမယ် မောင်"

ပြန်ကာနီးမှာမို့ နေမင်းကျေနပ်အောင် မောင်လို့ ခေါ်လိုက်ရသည်။ မမမြတ်ကိုတော့
မရှက်နိုင်တော့ပြီ။

နေမင်းက စုကို ရီဝေစွာကြည့်နေသည့်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေမင်း၏မျက်နှာ
နီမြန်းစပြုလာသည်။ သူ စိတ်ဆိုးနေပြီလား၊ သူ့ စိတ်မဆိုးခင် နေရာမှ
ထွက်သွားချင်သည်။ နေမင်း၏အမေက နေမင်း၏လက်မောင်းကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မမမြတ်က စိတ်မရှည်သလို စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

"သွားစို့ စုရယ်၊ သိပ်မှောင်နေရင် မကောင်းဘူး"

စုသည် ခြေလှမ်းကိုရွှေ့ရန် အားယူရလေသည်။ နေမင်းက ဘာမျှမပြောဘဲ
အံ့ကြွတ်ကြည့်နေသည်။ အို သည်လောကထဲက စု ပျောက်ကွယ်သွားရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းလေမလဲ၊ သို့သော် စုသည် မကြာခင်
နေမင်းဆီပြန်လာမယ်ဆိုတာ ဖွင့်မပြောသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ပြောနေသည်။
စု အိမ်ပြင်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေသည် ကားထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။
ကိုကိုစိုးသည် စောစောကပင် ကားထဲ ဆင်းထိုင်နေသည်။ မမမြတ်က
စုနောက်မှနေ၍ ဆင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ မမမြတ်သည် အိမ်သားများကိုပင်
နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုတော့ပေ။ မမမြတ်ကတော့ သည်လိုနေရာကို မလွဲသာ၍
လာရခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ နှုတ်က မည်မျှပင် ချိုချိုသာသာပြောစေကာမူ
ထိုသဘောမျိုးကိုလည်း သိသာစေသည်။ မမမြတ်၏မျက်လုံးများသည် ဝင့်ဝါ၍
ကြောက်စရာကောင်းသည်။
စု ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် မမမြတ်က တံခါးကို အသံမြည်အောင်
ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့ဘာသာမြည်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ စု နားထဲမှာတော့
အကျယ်ကြီး မြည်သွားသည်။ နေမင်းတို့မိသားစုကို အားနာလှသည်။ အထူးသဖြင့်
အမေ့ကို အားနာသည်။
ကလေးများက ကားကိုလှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ကိုကိုစိုးက အရှိန်ဖြင့်
မောင်းထွက်လိုက်သည်။ နေမင်း၏တက်ခေါက်သံကို ကြားလိုက်မသလိုလို
ရှိလေသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၆) ◆

တလမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်လာကြ၏။ ညသည် မှောင်လျက်ရှိပြီ။ ဖေဖေသည် ကားမောင်းသူ ကိုကိုစိုး၏ဘေးမှာ တိတ်ဆိတ်တင်းမာစွာ ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာ၏။ ကိုကိုစိုးသည် ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေသော်လည်း တချက်တချက် ကားကိုကွေ့လိုက်ပုံ၊ ဟုန်းတီးပုံ၊ ဂီယာဆောင်းသွင်းပုံတွေက သူ ဒေါသဖြစ်နေကြောင်း ပေါ်လွင်စေသည်။ ဪ ကိုကိုစိုးကိုယ်တိုင်လည်း အချိန်မတိုင်မီ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။ စုကျမှ အပြစ်ကြီးတခုဖြစ်နေပြီလား။

မမမြတ်ကလည်း မျက်လုံး ဝင်းဝင်း မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် စုကို ဆန့်ကျင်စပြုနေပြီ။ ဖေဖေတုမုက်နာသာမရှိလျှင် စု ပြန်လိုက်စရာအကြောင်းမရှိပေ။ ဘာပဲပြောပြော နေမင်း စုကို ချစ်သည်ဆိုတာတော့ စု ယုံကြည်သည်။ နေမင်း၏မေမေကလည်း စုကို ချစ်သည်။ စုက အချစ်ကို ခံမင်သူဖြစ်သည်။ အချစ်အတွက် စွန့်စားခြင်း၊ အနစ်နာခံလိုခြင်းသည် စု၏အင်အားများပင် ဖြစ်သည်။ စုမှားသည်ဆိုလျှင်လည်း အချစ်အတွက် မှားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ကို ကားထိုးဆိတ်လိုက်တော့ ကြီးကြီးမေ အိမ်ပြတင်းဝမှ မျှော်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရှင်ဘာကိုအေးမောင်က ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။ ကားသည် ကိုယ်ပိုင်ခြံထဲ ရောက်လေကာမှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုးရပ်လိုက်၏။ ကားထဲမှ ဖေဖေ အရှင်ဆုံး ဆင်းချသွားသည်။ ကိုကိုသည် တံခါးကို လာဖွင့်ပေး၏။ ကိုကိုက စုကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ အထက်အောက် မောင်နှမဖြစ်၍ ကစားဖော်လည်းဖြစ်သော စုကိုလည်းချစ်သော အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သော ကိုကိုသည် စုကို မည်သည့်အခါမျှ ဒေါသနှင့် မကြည့်ဖူးပေ။ ယခုတော့ တလောကလုံးကပင် စုကို ရန်လိုနေကြပြီလား။ စု၏အိမ်သည် စု၏အိမ်မဟုတ်သလိုပင် စုကို ကြိုဆိုလေသည်။

စု ပျောင်းချာချာဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေ ဘယ်ရောက်သွားပြီနည်း။ မမမြတ်နှင့် ကိုကိုစိုးလည်း ဘာမျှစကားမဆိုဘဲ သူတို့သီးသန့်အခန်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ အားလုံး စုအပါးမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကိုတော့ အခိုင်အမာ ပိတ်ထားကြပြီးလေပြီ။ စု အားငယ်လာသည်။ စုကို အားလုံး ရှောင်ရွာသွားကြလေပြီလား။ စုသည် ယခင်က စုဟူ၍ သူတို့ အသိအမှတ်မပြုတော့ခြင်းသဘောပေပဲလား။ စုရဲ့ဘဝသည် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ အို ... စု ဝမ်းနည်းလိုက်တာ။

"သမီး စု"

တိတ်ဆိတ်သောအခန်းလေးမှာ တိုးတိုးညင်သာခေါ်လိုက်သံက ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကြီးကြီးမေသည် လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေသည်။

"ကြီးကြီးမေ"

စုရင်ထဲမှ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုတို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတို့သည် ပေါက်ကွဲထွက်သွားသည်။ စုသည် ကြီးကြီးမေဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ တရားဓမ္မမှာ မေ့လျော့မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့ ကြီးကြီးမေ၊ စုကြောင့် ပွပ်နံ့သောကတော့နဲ့ လောကထဲ ပြန်ဝင်လာတာလား။ ကြီးကြီးမေသည် စုကို ဆီးယူပွေဖက်လိုက်၏။ စုသည် ကြီးကြီးမေရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးလိုက်မလေသည်။ ကြီးကြီးမေက စု၏ဆံပင်လေးများကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။

"မိုက်ပါဘိ သမီးလေးရယ်၊ သမီးအတွက် ကြီးကြီးမေတို့ တယ်လောက်သောကရောက်ရတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား"

စုသည် အားရအောင် ငိုရှိုက်ဆဲ။

"ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးမေ၊ စု မိုက်ပါတယ်။ စု မှားပါတယ်။ အဲဒီအမှားအတွက် စုကို ရိုက်ပါ ကြီးကြီးမေ။ ဆူပါ ဆဲပါ။ စိတ်ရှိုလက်ရှိ ရိုက်ပါ ကြီးကြီးမေရယ်။ စု အဲဒါကို ခံယူဖို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ စုကို ခွင့်မလွှတ်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်တာ စု မခံနိုင်ဘူး။ စုကို ဘာမှမပြောဘဲနေတာ စု ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ စု အပြစ်ဟာ ထိုက်တန်တဲ့ဆိုးမမှုတောင် မရှိလောက်အောင်ကိုပဲ ကြီးမားနေပြီလား ကြီးကြီးမေရယ်"

ကြီးကြီးမေသည် စုကို ကြွင်းနုစွာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ကို တွေ့ခေါ်သွားသည်။ စုအခန်းထဲကို လိုက်ပို့သည်။

စုအခန်းမှာ ယခင်အတိုင်းပင်ရှိနေသည်။ အိပ်ရာလေးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်၊ စာကြည့်စားပွဲက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ သို့သော် စုကတော့ ယခင်က စု မဟုတ်တော့။ အပျိုစင်လေး၊ အိမ်၏သမီးပျိုလေး စုလည်း မဟုတ်တော့။ လက်ထပ်ပြီးသောမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လောကအပြင်ဘက်က ကလေးငယ် 'စု' မဟုတ်တော့။ လောကထဲဝင်ရောက်စ မိန်းမငယ် 'စု' ဖြစ်သည်။ စုသည် သူ့ခွတင်လေးပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ သူ့ခွတင်လေးသည် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေဆဲ။ စု မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စတို ခိုတွဲနေတဲ့နားပင် ရှိသေးသည်။

"ဖေဖေက စုကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့ဘူးတဲ့လား ကြီးကြီးမေရယ်"

ကြီးကြီးမေက စု၏ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

"မိဘမေတ္တာကိုတော့ အထင်မလွဲလေနဲ့ စု၊ မောင်စိုးလှိုင်က သားသမီးကို ချစ်လည်းချစ် အလိုလည်းလိုက်တာ သမီးအသိပ်။ ဒါပေမဲ့ သူက စိတ်လည်း သိပ်ကြီးတယ်မဟုတ်လား။ သမီးပြန်မလာတဲ့နေ့ကစပြီး ထမင်းလည်း မစားဘူးကွယ်၊ ညဆိုလဲ အိပ်ရဲ့လားမသိဘူး"

"စုအပြစ်ပါပဲ ကြီးကြီးမေရယ်"

"သမီးလုပ်သွားတာလည်း အလောသုံးဆယ်နိုင်လိုက်တာကွယ်။ မိဘပေးစားတဲ့သူကို မလိုချင်လို့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ယူချင်တယ်ထားပါဦး၊ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ခုဟာက ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူတို့လည်း မျိုးကောင်းရိုးကောင်းပါ၊ ကြီးကြီးမေတို့

စုံမမ်းပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့မှာ ပညာကလဲ မပြည့်စုံသေး၊
အလုပ်အကိုင်ကလည်း မရှိ"

"ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးမေရယ်၊ အဲဒါကိုတော့ စုချက်ချင်းပဲ မှားမှန်းသိပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ စုသိတဲ့အချိန်ဟာ လွန်နေပြီ ကြီးကြီးမေရယ်"

ကြီးကြီးမေက သက်ပြင်းချသည်။

"ပြီးတော့ သမီး"

ကြီးကြီးမေက စကားကို ရပ်ထားသည်။ စုကို ကြည့်သည်။ စုက ကြီးကြီးမေ
ဘာများ ပြောဦးမည်လဲဟု စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ ခုချိန်ထိတော့
ကြီးကြီးမေပြောသမျှတွေက အမှန်တရားတွေချည်းသာဖြစ်သည်။

"ကောင်လေးက ဆိုးလဲဆိုးတယ်ဆို"

စု ငြိမ်သက်နေသည်။ နေမင်းကို ဆိုးတယ်ဟုတော့ စု သိပ်လက်မခံချင်။
နေမင်းသည် ပေခြင်းတေခြင်းသာဖြစ်မည်။ ဆိုးသည်ဟု သူမထင်။
ဆိုးတယ်ဆိုသောစကားနောက်မှာ အဓိပ္ပါယ်တွေ များစွာရှိနိုင်သည်။ နေမင်းသည်
အစဉ်ဆိုးသွမ်းတော့ရမ်းနေလိမ့်မည်ဟုတော့ စု မထင်ပေ။

ကြီးကြီးမေက စု၏အဖြေကို စောင့်နေသည်။

"ဆိုးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးမေရယ်၊ လမ်းထဲမှာ သီချင်းဆိုတာ ဘာညာ
သူနေတတ်သလိုနေတာပါ။ သူ တာဝန်ရှိလာရင် ပြုပြင်လာရမှာပါ"

ကြီးကြီးမေက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းသည်။

"ကိုတိုးတိုကပြောတယ် သမီး၊ တော်တော်ကို ဆိုးတဲ့တေတဲ့သူကိုမှ သမီးက
ကြိုက်တတ်တယ်တဲ့။ အရပ်ထဲမှာလည်း ကလေးကချေ၊ အရက်လည်း သောက်၊
ဆေးခြောက်လည်း ရှူဆို"

"အို မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးမေရယ်၊ သူ ဒီလောက်တော့မဆိုးပါဘူး။ တချို့က
ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လူငယ်တွေ စုစုရုံးရုံးနေတာတွေရင် ဆေးချတယ်လို့
ထင်နေတတ်ကြတာ ဖြစ်မှာပါ။ သူ ဒီလောက် မပျက်စီးသေးပါဘူး ကြီးကြီးမေ၊
ပြီးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို စု ပြုပြင်နိုင်ပါတယ်၊ စုစကားကို သူ နားထောင်မှာပါ၊
သူဟာ လူကောင်းတယောက်ဖြစ်လာမှာပါ ကြီးကြီးမေရယ်"

အရေးကြီးလာတော့ ချစ်သူဘက်က အလိုလို ရပ်တည်မိပြီးသားဖြစ်ရတော့သည်။
ဒီမှာဘက်၏စစ်မျက်နှာမှာတော့ စုသည် နေမင်းဘက်က ကာကွယ်သည့်
သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်ရပေတော့မည်။ နေမင်းကို
လက်ထပ်ထားသူမန်းကလေးတယောက်အနေဖြင့် နေမင်းဘက်က ဝံ့ဝံ့စားစား
အကာအကွယ်ပြုရမည်မှာ ဝတ္တရားတရပ်ဟု စု ယူကြည့်သည်။
တလောကလုံးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန့်ကျင်ကာ ရပ်တည်ရပေတော့မည်။

ကြီးကြီးမေကတော့ သိမ်မွေ့စွာပင် ပြီးသည်။ တအိမ်လုံးမှာ စုကို
ကြီးကြီးမေတယောက်တည်းကသာ လက်ခံတွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးသည့်အတွက်

ကြီးကြီးမေကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရတော့သည်။

"အေးလေ စဉ်းစားဦးပေါ့ သမီးရယ်"

ကြီးကြီးမေက လေသံကို အပျော့ပျောင်းဆုံးထား၍ ပြောသည်။ စုက
ကြီးကြီးမေကို အထိတ်တလန့် ကြည့်သည်။

"စု ဘာကို စဉ်းစားရမှာလဲ ကြီးကြီးမေ"

"ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်"

စုကို ဘာကြောင့် သူတို့ အတွင်းပြန်ခေါ်လာသလဲဆိုတာ စဉ်းစားရတော့သည်။
ပြီးတော့ ဖေဖေကတော့ စုကို ဘာကြောင့် မဆူတာလဲ၊ မရိုက်တာလဲ၊ ဘာမှမပြောဘဲ
ဘာကြောင့်များ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေနေတာလဲ။

"စု သူနဲ့တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးပြီ ကြီးကြီးမေ"

ကြီးကြီးမေက အံ့သြဟန်မပြု၊ သို့သော် စု၏အရေးတကြီးအမူအရာကို သိပ်ပြီး
အသိအမှတ်ပြုဟန်လည်း မပြပေ။

"သမီး အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး အိပ်လိုက်ပါဦးကွယ်။
သမီးဖေဖေလည်း ခုမှပဲ အိပ်ပျော်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့"

"စု ဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ ကြီးကြီးမေရယ်"

* * *

နောက်နေ့မနက်မှာတော့ တအိမ်လုံးသည့် ယခင်ကလို ပုံမှန်ပြန်လည်ပတ်ကြသည်။
ခါတိုင်းလို့ပင် ဖေဖေသည် မျက်နှာသစ်ပြီး သူတိုင်းစာတစောင်ကို ကိုင်ကာ
လက်ဖက်ရည်စားပွဲမှာ ထိုင်လေသည်။ ကိုကိုစိုးနှင့်မမမြတ်လည်း
ရောက်လာကြသည်။ ကိုကိုစိုးက ရေမိုးချိုးလျက် ရုံးဝတ်စုံကို
အသင့်ဝတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုစိုးက မနက်က မနန်းကတန်းစား လက်ဖက်ရည်ကို
မျောချကာ ကျောင်းကိုလစီဖို့ ပြင်နေသည်။ ကလေးတွေက
သူတို့အထိန်းဖော်နှင့်အတူ မနက်စာကို စားနေသည်။ ကြီးကြီးမေက အပေါ်ထပ်မှာ
ဘွဲ့ရုံးရှိခိုးနေသည်။ ဘာမျှမပြောင်းလဲ၊ အားလုံးသည့် ယခင်အတိုင်းပင် ရှိနေ၏။
သို့မဟုတ် ဘာမျှမပြောင်းလဲချင်ယောင်ဆောင်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

စုသည် လက်ဖက်ရည်စားပွဲမှာထိုင်၏။ မမမြတ်က စုနှင့်မျက်နှာချင်ဆိုင်မှာထိုင်ကာ
မုန့်ပန်းကန်ကို စုဘက်သို့ တိုးပေးသည်။ ကိုကိုစိုးသည် မမမြတ်ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ကို အေးဆေးစွာ သောက်သည်။ ဖေဖေက
သူတိုင်းစာအဖတ်မပျက်၊ ကိုကိုစိုးက ကျောင်းသို့ ထွက်သွားသည်။ နောက်
ကိုကိုစိုးက ရုံးသွားရန်ပြင်သည်။

မမမြတ်က ဈေးသွားရန် ကိုအေးမောင်ကို ကားထုတ်ခိုင်းလေသည်။

"ဘာစားမလဲ စု"

မမမြတ်က ပုံမှန်အသံဖြင့် မေးသည်။

အားလုံး အတိတ်ကိုထားကြလေရောသလား၊ မနေ့က သို့မဟုတ် လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့လေဟန် ဟန်ဆောင်နေကြခြင်းသည် သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေစ။ စု သည်းမခံနိုင်တော့။

"ဝယ်ပါ။ မမြတ်ကြိုက်တာ ဝယ်ပါ"

စုက နည်းနည်း ဘုတောမိသည်။ ဖေဖေကိုလည်း တခုခု လုပ်ပစ်ချင်သည်။ ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး စုကိုရိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် တခုခုပြောစမ်းပါဟု ပြောပစ်ချင်သည်။ ဖေဖေသည် သတင်းစာကြည့်လျက် လက်ဖက်ရည်တင့် ယူသောက်သည်။

"မမြတ် ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ဪ့ စုရေ ... မခင်အေးကို ဒီအိမ်မှာ ထမင်းချက်ဖို့ ခေါ်ထားလိုက်ပြီ၊ စု နောက်ဖေး ဝင်ကြည့်ပြီး ကြည့်ခိုင်းလိုက်ပါနော်"

မမြတ်က ခပ်ကြော့ကြော့လေး ထွက်သွားဖို့ပြင်လေသည်။

မခင်အေးဆိုသည်က ကိုအေးမောင်၏မိန်းမဖြစ်သည်။ ဪ့ ... တအိမ်လုံးလည်း သူ့လက်သူ့ခြေချည်းပါပဲ။ ခုကော ဒီရုပ်သေးဇာတ်လမ်းကြီးကို သူ ဖန်တီးထားလေသလားမသိ။

လက်ဖက်ရည်စားပွဲမှာ စုနဲ့ဖေဖေ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ ဖေဖေသည် သတင်းစာကို လက်မှ ချလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ကို တင့်သောက်သည်။ ဖေဖေမျက်နှာကို သေသေချာချာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖေဖေ ပန်သွားသည်။ အရွယ်လည်း များစွာကျသွားသည်ဟု ထင်မိရသည်။ အစကတည်းက ဖေဖေအရွယ်ကျနေသည်ကို ယခုမှ သတိထားမိခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ကျသွားသည်တော့ မဖြစ်နိုင်။

ဖေဖေသည် စုကို မကြည့်သေး။ စုက ဖေဖေအကြည့်ကို စောင့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ စု ဘယ်ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ဖေဖေကိုပဲ ကြည့်နေမိသည်။ ဖေဖေကလည်း သိပုံရသည်။ ဖေဖေမျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းမော့လာသည်။ စု စောင့်ကြည့်နေသည်။

သို့သော် ဖေဖေက စုနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်မီမှာပင် နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

"ဖေဖေ"

စုက လျှင်မြန်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ ဘုန်းယင်လွှတ်လဲ့သော စုအသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည်။ ဖေဖေ စုကိုကြည့်၏။ ဖေဖေမျက်လုံးများ အေးစက်နေသည်။ စုကလည်း ဖေဖေကို မမိန့်မသိနဲ့ ပြန်ကြည့်နေသည်။ စုမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ ဖေဖေမျက်လုံးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းရိဝေလာသည်။ စု မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ပြီး ငိုချလွှတ်သည်။ ဖေဖေသည် စုရှာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စု၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

"ဖေဖေ စုကို ဒီလိုချည်း စိမ်းစိမ်ကားကားလုပ်မနေပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေ စုကို

ဆူပါ။ ရိုက်ပါ ဖေဖေ၊ အဲဒီလိုတော့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့။ သမီးမခံနိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ
စုကို ဆုံးမနိုင်ပါတယ်။ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေ စကားပြောတာကို စု
ကြားချင်တယ်"

ဖေဖေက စုပခုံးကို ပိုမိုတင်းသွားအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"ခုတော့ အားလုံးလွန်ကုန်ပြီလေ သမီး"

ဖေဖေအသံသည် တုန်ယင်နေသည်။

"ဒါပေမဲ့ ... သမီး"

ဖေဖေက ဆက်ပြောသည်။

"ဖေဖေပြောတာကြားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ တခုပဲ ပြောချင်တယ်၊
သမီးဘဝကို ပြန်ဆယ်ဖို့ အချိန်ရပါသေးတယ်၊ အဲဒါကို သမီး စဉ်းစား၊
ဖေဖေပြောချင်တာ ဒါပဲ"

ဖေဖေသည် စု၏ပခုံးကို ဖြေလွှတ်ကာ နေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

စုသည် နေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်ကာ ကျန်ရစ်လေသည်။

* * *

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မမမြတ်၊ ဒါကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စုနဲ့သူဟာ
တုရားဝင်လည်း လက်ထပ်ပြီးကြပြီ၊ ပြီးတော့.. ပြီးတော့... စုဟာလဲ
အိမ်ထောင်သည်တယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ မမမြတ်ရယ်"

နောက်ဆုံးစကားကို ပြောရစဉ် စုမျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖြင့် နီမြန်းသွားလေသည်။
စုဆိုလိုချင်တာကတော့ စုသည် ယခင်ကလို အပျိုစင်လေးလည်း
ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ပါ ဆိုခြင်းကိုပင်။

မမမြတ်ကတော့ ပြီးပြီး စုကို ကြည့်သည်။ တခါတရံကျတော့လည်း
မမမြတ်၏အပြုံးသည် အဓိပ္ပာယ်တမျိုးဆောင်ကာ ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု စု
ထင်မိလေသည်။

"မမမြတ်တို့မျက်စိထဲမှာတော့ စုဟာ ဘာမှမပြောင်းလဲသေးပါဘူးကွယ်"

မမမြတ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောနေလေသည်။ တအိမ်လုံးသည်
စုကို အေးဆေးစွာပင် ချုပ်ကိုင်ထားကြသည်ကို စုသိရှိလာရသည်။ စုကို
အကြမ်းပုတမ်းကိုင်တွယ်၍ မရ ဆိုတာကိုလည်း
သူတို့သိရှိထားကြပြီးသော်ကြောင့်ဖြစ်ပေမည်။

စုကတော့ ဒီကိစ္စကို မအေးဆေးနိုင်ပေ။ သူတို့က စုကို မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံဘဲ စုရဲ့ ကိစ္စကိုလည်း မေ့ပျောက်ထားကြသည်ကို စု မလိုလားနိုင်ပေ။
ပြဿနာတခုက ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ထိုပြဿနာကလည်း သေးသေးဖွဖွမဟုတ်၊
သေးသေးဖွဖွမဟုတ်သည့် ပြဿနာကို သေးသေးဖွဖွဟု
သဘောထားဖျောက်ဖျက်နေခြင်းသည် နည်းလမ်းကျပါမည်လော၊ စုက

ပြဿနာနှင့်ထိုက်တန်သည့် အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်စေချင်သည်။

"ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး ဟုတ်လား မမမြတ်၊ စူဟာ ကိုနေမင်းဆိုတဲ့လူတယောက်နောက်က လိုက်သွားခဲ့တယ်လေ မမမြတ်၊ ပြီးတော့ စု သူနဲ့လက်ထပ်ခဲ့တယ်လေ၊ မမမြတ်တို့က အေးအေးဆေးဆေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဖြစ်စေရမယ်ဆိုလို့ စု ပြန်လိုက်ခဲ့တယ်လေ"

မမမြတ်က စုကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်သည်။

"ဟုတ်တယ်လေ စု၊ ခု အေးအေးဆေးဆေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေကြတာပဲ။ စု သူနဲ့နေရင် အေးအေးဆေးဆေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရမယ်လို့ ထင်သလားဟင်"

စု မမမြတ်နှင့် ရင်ဆိုင်စကားပြောရမည်မှာ မောလာသည်။ စုရင်က ဆူဝေလျက်ရှိသည်။ မမမြတ်က တည့်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ ဖေဖေသည် သည်ကစွဲကို မမမြတ်နှင့် အပြီးအပိုင်လွှဲထားလေပြီလား။

"ဘယ်လိုပဲနေရနေရ စုက သူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ"

စုက နှမ်းလှစွာဖြင့် ပြောသည်။ စု စိတ်ပျက်ခြင်းတော့မရှိပေ။ သည်ကိစ္စက စိတ်ပျက်လက်လျှော့လက်ရမည့်ကိစ္စမဟုတ်ဟု စု ယုံကြည်သည်။ သို့သော် မောတော့မောနေပြီ၊ ပင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။

"ဒါက လွယ်ပါတယ် စုရယ်၊ စု သူနဲ့မတွေ့ဘဲနေလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပဲ၊ သူ့မှာ လက်ထပ်စာချုပ်ရှိနေတာ တခုတည်းအတွက်နဲ့တော့ ပူနေစရာမလိုပါဘူး"

မမမြတ်က ငွေရှိသူ၊ ဘာမဆိုလုပ်နိုင်သူတို့၏လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေသည်။ အမူအရာကလည်း ထိုအတိုင်းပင်ရှိလေသည်။

"စုက လက်ထပ်စာချုပ်အတွက် ပူတာမဟုတ်ဘူး မမမြတ်၊ တသက်မှာ တခါပဲ လက်ထပ်မယ်၊ အဲဒါ စု ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ"

စုက ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောချလိုက်သည်။

"မင်းသတ္တိကို ချီးကျူးပါတယ် စု၊ ဒါပေမဲ့ မမမြတ်တို့က မင်းအတွက် စေတနာနဲ့တားမြစ်နေရတာ ဆိုတာကိုတော့ ယုံစေချင်တယ်။ မမမြတ်စေတနာကို မယုံကြည်ဘူးပဲထားပါတော့။ စုဖေဖေရဲ့ စေတနာကော မယုံကြည်ဘူးလား။ စု အကိုတွေ မောင်တွေရဲ့ စေတနာကော အလေးမထားတော့ဘူးလား။ ကိုကိုမိုးကကော ကိုကိုကပါ သိပ်စိတ်ဆိုးနေကြတယ် စု၊ သူတို့က စုကို အနနည်းနဲ့မရရင် အတင်းအကျပ် တားမြစ်ကြမှာပဲ၊ မမမြတ်က ညီအမချင်းချင်း ပြေလည်အောင် ပြောပါ့မယ်လို့ ပြောထားရတယ်"

မမမြတ်က စုကို မိဘမောင်ဘွား၏စေတနာမေတ္တာနှင့် ကိုင်ပေါက်နေလေပြီ။ အို သူတို့ကကော ဘာဖြစ်လို့ စုအပေါ်ပြန်ပြီး မသက်ညှာကြတာလဲ။

"သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် တားမြစ်ချင်နေရတာလဲ မမမြတ်၊ မမမြတ်တို့လည်း ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့အိမ်ထောင်ဘက်ကို

ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်ဘူးလား။ ကိုတိုးလည်း တနေ့ သူကြိုက်တာ သူယူမှာပဲ။ စုကျမှ ဘာလို့ ကိုယ်ချစ်တာကိုယူတာ ဘာလို့ အတင်းဖျက်နေရတာလဲ"

"စု ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ မမမြတ်တို့လည်း ပညာဆုံးခန်းမတိုင်ခင် ယူခဲ့ကြတယ်။ ချစ်လို့ ယူခဲ့ကြတယ်။ ဒါ မှန်ပါတယ်။ မမမြတ်ရဲ့ အမှားက ပညာသင်တာ မပြီးသေးခင် ယူတဲ့အမှားပဲရှိတယ်။ အချိန်စောသွားတာတခုပဲ ဆိုရာရှိတယ်။ စု စဉ်းစားပါ။ စုက အားလုံး မှားနေပြီ။ စု သူ့ကို ရွေးချယ်တာကိုကအစ မှားနေပြီ"

ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မမမြတ်ကတော့ သူ့ဘက်က အခိုင်အမာ ကာကွယ်စရာ ရှိနေခဲ့ပြန်သည်။

"ကိုအောင်ခိုင်လိုလူတယောက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ရင်တော့ မမှားဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား မမမြတ်ရယ်"

မမမြတ် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ကွဲပြားဆည်လိုက်သည်။

"မမမြတ်က မမမြတ်ဖြစ်စေချင်သူနဲ့မဖြစ်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒီလိုဖြစ်စေချင်တာလဲ စုရဲ့ အကျိုးပါ။ ခုပြောနေတာက စုရဲ့ ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့်အရေးကို ခုအချိန်မှာ ပြင်လိုက်ရင် ရသေးလို့ အချိန်မပြင်နိုင်အောင် ပြောနေတာပါ"

မမမြတ်အသံလည်း နည်းနည်းမာလာသည်။ ကိုအောင်ခိုင်သည် မမမြတ်တို့နှင့် ဆွေမျိုးမကင်းမှန်းတော့ နောက်မှသိရသည်။

"စုအတွက်ကတော့ အချိန်မီတော့ပါဘူး မမမြတ်၊ အားလုံးဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒီအတွင်းပဲ ရှေ့ကို ဆက်ရမှာပဲ။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ စုထိုက်နဲ့စုတံပဲ ရှိပါစေတော့။ မမမြတ်စေတနာကိုတော့ လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး မမမြတ်ရယ်"

မမမြတ်သည် စုကို လက်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ချသည်။ တနည်းအားဖြင့်လည်း စုအတွက် ဆက်လက်အပင်ပန်းမခံလိုတော့သည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

"အင်းလေ မမမြတ်ဘက်က ဝတ္တရားကုန်ပါပြီ"

မမမြတ်က စုအခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။

စုသည် အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲချလိုက်ရင်း သူတို့ကြားထဲမှ မည်သို့ပြန်လည်ချိန်းထွက်ရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ အိမ်ကတဖန် ပြန်လည်ထွက်ပြေးခြင်းမျိုးကိုတော့ မလုပ်ချင်တော့ပေ။ စုကလေးလေးလည်းမဟုတ်တော့။ ကလေးဆန်သည့်အပြုမူမျိုးကို ထပ်ခါတလဲ လုပ်လိုစိတ်မရှိ။ သူတို့ကလည်း စုကို ကလေးဆန်ဆန် ချုပ်နှောင်ထားခြင်းမဟုတ်။ စုကိုစုကို ဖျောက်ဖျက်ထားကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ စု ရှေ့ခရီးကို အနည်းဖြင့် ပိတ်ပင်ထားကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ စုအတွက် လုပ်ပေးရမည့်ကိစ္စတွေကို လုံးဝအဆွေးနွေးမခံကြခြင်းဖြစ်သည်။ စု မောင်နှင့်လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းကို

အသိမှတ်မပြုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စုကတော့ သူ့ကို တနည်းနည်းနှင့် အသိအမှတ်ပြုလာအောင် စုဘက်ကသာ ကြိုးပမ်းရတော့မည်ကို သိမြင်၍ လာလေသည်။

* * *

"ယူ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တယ် စုရယ်"

အိုင်ရင်းက ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောလေသည်။ စု အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ဒုတိယနေ့မှာ အိုင်ရင်း ရောက်လာသည်။ အိုင်ရင်းသည် စု ပြန်ရောက်သည်ကို သိသိချင်း လာချင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် မမမြတ်က စုကို တရက်ခြားပြီးမှ တွေ့ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

အိုင်ရင်းနှင့်တွေ့တော့ စုသည် မငိုချင်တော့ပေ။ စုမှာ ငိုချင်သည့်စိတ်တွေလည်း မရှိတော့။

"ဟုတ်တယ်အိုင်ရင်း၊ ကိုယ်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်တစ်ခုလုံးတော့ သဘောမထားနိုင်တော့ဘူးကွယ်"

စုက သူ့စိတ်ကို သူ ခိုင်မာအောင် ထပ်လဲလဲ ကြိုးစားခဲ့သည့်အတိုင်း မဆိုင်းမတွပင် ပြောလိုက်လေသည်။

"ဟေး စု၊ ကိုယ် ယူ့ကိုမတွေ့ရတာ ရှေ့ကလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ယူ သိပ်ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ဒီလောက်မြန်ဆန်တဲ့အချိန်အတွင်းမှာ သူက ယူ့ကို ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်လိုက်နိုင်တာ ကိုယ်ချီးကျူးတယ်။ ဟားဟား"

အိုင်ရင်းသည် စုကို လှောင်နေခြင်းမဟုတ်၊ တကယ်ပင် သဘောကျစွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အိုင်ရင်းသည် စုပါးပြင်ကို နှမ်းလိုက်သည်။ သတို့သမီးအသစ်စက်စက်ရဲ့ ပါးက နှမ်းလို့ကောင်းတယ်ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

"ကိုယ့်ဘဝကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ အိုင်ရင်းရေ"

"မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်းလဲတာလို့ ကိုယ်မထင်ဘူး။ ယူက နဂိုကတည်းကိုက စိတ်ကူးယဉ်တယ်။ ပြီးတော့ နေ့မင်းလိုလူမျိုးကိုလဲ ယူ ပြုပြင်ရင် ရမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်လေ၊ တခုတော့ရှိတယ်၊ ယူတို့ ဘယ်အချိန်က ကြိုက်သွားကြတာလဲ ဆိုတာ ကိုယ်မသိလိုက်ဘူး။ အေးလေ တကယ်တမ်းကျတော့ အနီးစပ်ဆုံးဆိုတဲ့ကိုယ်က မသိလိုက်တာချည်းပါပဲ"

အိုင်ရင်းက စုကိုဝေဖန်ရင်း စကားနာလည်း ထိုးသည်။

"ကိုယ်တို့ အဲဒီနေ့ကမှ ချစ်သွားကြတာပဲ အိုင်ရင်း"

"အိုး"

အိုင်ရင်းက အံ့ဩစွာ ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ "ယူ သတ္တိကောင်းတယ်"ဟု ပြောလေသည်။

"ဒါပေမဲ့ အိုင်ရင်းရယ်၊ ကိုယ့် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်မသိဘူး။ ဖေဖေတို့ မမမြတ်တို့က ကိုယ့်ကို နေမင်းနဲ့ အဆက်ပြတ်ပစ်စေချင်နေကြတယ်"

စုမှာ တိုင်ပင်စရာမရှိ၊ အိုင်ရင်းကိုပင် ရင်ဖွင့်မိသည်။ အိုင်ရင်းကလည်း စုက အခင်မင်ဆိုးဖြစ်၍ သနားလည်း သနားသည်။ မဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဖြစ်ပြီးတာကို အတင်းဖျက်တာမျိုးတော့ လူငယ်ပီပီ မကြိုက်ပေ။

"သူတို့ဘက်က ကြည့်ရှင်တော့လည်း မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ယူတို့က လင်မယားဖြစ်ခဲ့ကြပြီလားဟင်"

စုက အရေးထဲမှာ မေးမှမေးတတ်သော အိုင်ရင်းကို ရယ်ရင်း ရှက်သွေးလည်း ဖြာမိသည်။

"ကိုယ်တို့ မောင်လိုနမလိုနေခဲ့ကြတာတော့မဟုတ်ဘူး အိုင်ရင်း"

အိုင်ရင်းကလည်း ရယ်သည်။

"ဒါဆိုလည်းကွာ ဘာစဉ်းစားနေစရာလိုလဲ၊ အဲဒီလိုပဲ ဆက်နေပေါ့"

"ဖေဖေက ခုထိ ဒီအကြောင်းကို စကားစမခံဘူးကွယ်၊ ကိုယ်ကလဲ အပြစ်လွပ်ထားတဲ့သူဆိုတော့ ကြောက်နေတယ်။ ကိုယ် တခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။ ဖေဖေတို့ရှေ့မှာ အပြင်လဲ ထွက်မသွားချင်ဘူး၊ အိုင်ရင်း ကိုယ်ကို ကူညီပါ၊ နေမင်းဆီသွားပြီး သူ့မိဘတွေနဲ့ ပြန်အပ်ဖို့ စီစဉ်ပါလို့၊ အဲဒီအခါကျ ကိုယ် တခါတည်း လိုက်သွားတော့မယ်"

"ဟေး ဖြစ်ပါ့မလား၊ ယူအဖေကို ကိုယ်ကြောက်တယ်နော်၊ ခုတောင် ကိုယ်လာတာ ကြိုက်ရဲ့လားမသိဘူး"

"အိုင်ရင်းကိုတော့ သူတို့ယုံပါတယ်"

"အေးလေ ကိုယ်ကူညီပါမယ်၊ တခုတော့ သတိပေးချင်တယ်ကွယ်။ ယူ နေမင်းနဲ့လိုက်နေလို့ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ အဲဒါ စဉ်းစားဦး"

"မတတ်နိုင်တော့ဘူး အိုင်ရင်းရယ်၊ ဖြစ်သမျှပဲ၊ စုဘဝက ဒီလိုပဲ ဖန်တီးခဲ့ပြီပဲ"

"ဒါဆိုရင်လဲ ပြီးတာပဲကွာ"

အိုင်ရင်း ပြန်သွားတော့ စုသည် နဖူးပေါ်လက်တင်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိတော့ နေမင်းသည့် စုကို မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စောင့်စားနေဆဲဖြစ်ပေမည်။ သို့မဟုတ် နေမင်းတို့ဘက်က လူကြီးတွေက မင်္ဂလာကိစ္စကို ဘာကြောင့် ကမ်းလှမ်းမလာကြသလဲ၊ နေမင်းကတော့ စုကို မေ့သွားပြီလား။ နေမင်းသည် မိန်းကလေးတယောက်ကို လက်ထပ်ပြီး မေ့ထားလောက်အောင်တော့ ရိုင်းစိုင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်လေသည်။ စုအနေနှင့်တော့ နေမင်းထံတွင် အပ်နှံခဲ့ပြီးသော သူ့ဘဝကို ပြည်ဖူးကား ချကာ အသစ်ပြန်စလှိုသည့်ခိတ် မရှိတော့ပေ။ ပြန်လည်စဉ်းစားတော့လည်း သူ နေမင်းကို ချစ်နေသည်ဆိုတာ ပိုမိုသေချာလာသည်။ ကိုကိုဦးကို စွဲလမ်းရခြင်းသည် စိတ်ညွတ်ပြောင်း ယစ်မူးခြင်းသာဖြစ်၍ နေမင်းကိုတော့

လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်စေချင်သည့်စေတနာနှင့် သူ ချစ်သည်။ နေမင်းက သူ့ကို ဇွတ်တရွတ် အနိုင်ယူခဲ့ပုံတွေကို တွေးကာ သူ သာယာနေခဲ့မိသည်ကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။

စုအခန်းထဲသို့ ကြီကြီးမေ ဝင်လာသည်။ မမမြတ်နှင့် ကြီးကြီးမေသည် စုကို တယောက်တလှည့်စောင့်ကြည့်ကာ ဖောင်းဖျန်းချခြင်းတာဝန်ကို ယူထားကြဟန်တူလေသည်။

"အိုင်ရင်း ပြန်သွားပြီလား စု"

စုသည် ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသည်။ စုသည် များစွာလည်း ပိန်ချိုးသွားခဲ့ပြီ။ ညှို့ဖောင်သော မျက်လုံးများသည် ရွှန်းလက်တောက်ပခြင်းမရှိတော့။ မိမိကိုယ်ကို အကျဉ်းချကာ အခန်းထဲမှာ အောင်းနေခဲ့ရသည့်အတွက် လူသားတယောက်၏ပျော်ရွှင်မှုဆိုသည်မှာလည်း ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရပြီ။

ကြီးကြီးမေက စု ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

"အိုင်ရင်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေးဟာ လူက ခေတ်ဆန်ဆန် နေတတ်ထိုင်တတ်ပေမယ့် စဉ်းစားတွေးခေါ်တာတော့ သမီးထက်သာတယ်။ လက်တွေ့ကျတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအရွယ်ဟာ အဲဒီလို အားနိမ့်နိမ့် ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို ရွာဖွေ ကြိုးစားနေသင့်တဲ့အရွယ်ပဲကွယ်။ စုဟာ အဲဒီလိုမာန်မျိုးမရှိခဲ့လို့ စောစောစီးစီး အခုလို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေရတာပဲ။ စုအတွက် အားလုံးလည်း စိတ်ဆင်းရဲကြရတယ်"

ကြီးကြီးမေ၏စကားများကတော့ မမမြတ်ထက် လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ အမှန်တရားများပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအမှန်တရားများကို စုက ယခုအခါ မည်သို့လျှင် အသုံးပြုရပါမည်တော့နည်း။

"စုကိုသာ ထပ်ပြီး စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ရင် ကြီးကြီးမေတို့ စုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးသင့်ပါတယ် ကြီးကြီးမေရယ်"

ကြီးကြီးမေက သက်ပြင်းကိုသာ တွင်တွင်ချနေသည်။

"သမီးဘဝတလျှောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ တဒင်္ဂဆင်းရဲမှုကို လက်ပိုက်ကြည့်နေကြရတာပေါ့ကွယ်"

"စုအတွက် တဒင်္ဂမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ကြီးကြီးမေ။ စုက ဒီအဖြစ်ကို တသက်လုံး မေ့ပျောက်နိုင်မယ် ထင်လို့လား"

"စု ငယ်သေးတယ်"

"စုလုပ်ခဲ့သမျှကို စု ခါးစည်းခံပါရစေတော့ ကြီးကြီးမေရယ်"

"သမီးစု.... ကြီးကြီးမေလဲ အေးအေးဆေးဆေး ရိပ်သာမှာပဲ နေချင်ပါပြီကွယ်။ ခေါင်းမမာပါနဲ့။ စုဖေဖေက မိသားစုတွေ လာရိုးကို အလည်သွားကြဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ ဟိုမှာ သမီး စိတ်ပြေလက်ပျောက်နေပေါ့။ ကြာတော့လည်း အနည်ထိုင်သွားမှာပါ"

"အို့ ခု မလိုက်နိုင်ဘူး ကြီးကြီးမေ။ ဒီလိုဆို ခု အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားမယ်။
စုတို့ကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုလို့ ခု ပြန်လိုက်လာခဲ့တာ"

"ကောက်ညှင်းကမစေးဘဲ ဆန်ကြမ်းက စေးနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား သမီး"

စု ငိုငိုကျသွားသည်။ နေမင်း ဘာကြောင့် သူထံ ဆက်သွယ်ဖို့
မကြိုးစားခဲ့လေသနည်း။ သို့သော် စု၏ယုံကြည်မှုတွေ ပျက်ပြယ်မသွားသေးပါ။
ဘာကဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နေမင်းနှင့်တွေ့ပြီးမှသာ ဆုံးဖြတ်လိုသည်။ ထိုညအတွက်
စုမျှော်လင့်သော နေမင်း ရောက်လာခဲ့သည်။

* * *

နေမင်းသည် အေးအေးဆေးဆေးတော့ ရောက်လာခြင်းတော့မဟုတ်။ စုက
ဖေဖေနှင့် အေးအေးဆေးဆေး အားယူနေဆဲ နေမင်း၏အသံကို ကြားရသည်။
အသံသည် တိတ်ဆိတ်သောညယံမှာ ပေါ်ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းမ
စုတို့၏ခြံအပြင်ဘက်ဆီမှ ကုန်းကုန်းပြီးအော်နေသော နေမင်း၏အသံကို စုက
အိပ်ရာထမှနေ၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

"ဟေ့ ဂုဏ်ကြီးရှင်သူဌေးသမီး မရွှေစုရဲ့ ဒီမယ် ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျား
နေမင်းလေဗျာ၊ ဟိုတနေ့ကမှ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့တဲ့
ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားလေ၊ ဆင်းခဲ့စမ်းပါဗျာ၊ အခုတော့ သံကွန်ချာ
ခုနစ်ထပ်နဲ့အုပ်ထားလို့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား"

နေမင်း၏အသံသည် တလောကလုံးပင် ဆူညံနေသည်သို့ ရှိတော့သည်။

အို.... စု ရှက်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုလှုပ်လိုက်တာလဲ မောင်ရယ်။ တကယ်ဆို
စုနဲ့တော့ဆုံဆွေးနွေးဖို့ သင့်ပါလျက် ယခုလို အရှက်တကွဲ
အကျိုးနဲ့ဖြစ်အောင်လုပ်တာတော့ လွန်လွန်းလှသည်။

"ဘယ်လိုလဲ စုရယ်၊ စုလူ ရိုင်းလိုက်တာ၊ ဟိုမှာ ကိုကိုစိုးနဲ့ ကိုတိုးတော့
တားလို့မရဘူး။ ဆင်းသွားကြပြီ၊ ဒုက္ခတော့ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာပဲ"

မမမြတ်က စုအခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်လာကာ ပြောသည်။

"အို"

စု အိမ်အောက်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ အောက်မှာ
ညီအကိုနှစ်ယောက်ကို ဖေဖေက ဖျောင်းဖျောင်းဆီးနေသည်။

"လူမိုက်နဲ့ပိုင်ပြီး မမိုက်ချင်ပါနဲ့လို့ဆိုနေ၊ ဖေဖေပြောတာ နားထောင်ကြစမ်း"

စုက သူတို့နားသို့ ပြေးသွားမိသည်။

"ကိုကိုစိုး မသွားပါနဲ့၊ စု သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ စု သွားပြောပါ့မယ်"

"သမီး မသွားနဲ့"

ဖေဖေက စုကို လှမ်းအော်သည်။ အိမ်ရှေ့ကလည်း နေမင်း၏အသံကို

ကြားနေရသည်။ ယခင်ကလောက်တော့ မကျယ်တော့၊ တယောက်ယောက်က တားဆီးထားပုံရသည်။ ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေသည်။

"ဒီကောင်မကို တနေရာပို့ချင်လည်း မြန်မြန်ပို့မစ်၊ သတ်ပစ်ချင်လဲ သတ်ပစ်လိုက် ဖေဖေ၊ အရှက်ခွဲတဲ့ကောင်မ"

ကိုတိုးက အော်သည်။

"နင် ငါ့ကိုဒီလိုမပြောနဲ့ ကိုတိုး၊ နင် ဒီလိုပြောစရာမလိုဘူး၊ ငါ့ဟာငါ သွားမယ်"

ကိုတိုးသည် သည်လိုရင့်ရင့်သီးသီး တခါမျှမပြောဖူးချ့်စကား နာကျင်ဝမ်းနည်းသည်။ မမြတ်က ညီအကိုနှစ်ယောက်ကို ဆွဲထားပြီး ဖေဖေက စုကို တားဆီးနေပြန်သည်။

"သမီး ... သမီး မသွားပါနဲ့။ ဖေဖေတို့ တရှက်က နှစ်ရှက် မဖြစ်ပါရစေနဲ့ သမီးရယ်"

ဖေဖေ၏ကြေကွဲသောအသံကို ကြားတော့ စုရေလှမ်းများ တုန်နှေးသွားမိသည်။ နေမင်း၏အသံလည်း တစတစ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ စုသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငိုကြွေးရင်း အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်ခဲ့သည်။

"ဒီလိုသာ လာလာပြီးနှောင်ယှက်နေရင်တော့ ခက်တယ် စုရယ်၊ ညီအကိုတွေနဲ့ တုတ်တပြက် ဓားတပြက် ဖြစ်ကုန်ရင်လည်း လူကြားလို့မတော်ဘူး၊ သူနဲ့ဝေးရာမှာ ရှောင်နေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်"

"အို ... မမြတ်ရယ် စုတယောက်တည်း ခင်းစားပါရစေဦး၊ စု တယောက်တည်း နေပါရစေ"

စုနားထဲမှာတော့ နေမင်း၏အသံက တစေ့ခြောက်သလို ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်နေသည်။ နေမင်း ဘာဖြစ်နေပြီလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ မောင်ရယ်။ မောင်ကို တလောကလုံးက လူဆိုးလို့သတ်မှတ်နေတာကို သက်သေလာတပြန်နေတာလား။ နေမင်းနှင့် ခွဲရပြီးသည့်နောက်လည်း တညမှ အိပ်မပျော်ခဲ့။ အို ဘဝမှာ သာယာခြင်းဆိုတာ မရှိတော့ပါကလား။

နောက်နေ့မှာ အိုင်ရင်း ရောက်လာသည်။

စုသည် အိပ်ရာထဲမှာ ခွေခွေကလေးဖြစ်နေလေပြီ။

"စု"

အိုင်ရင်းက စုပခုံးကို သာသာလေးဆွဲကာ ခေါ်သည်။

"အိုင်ရင်းရယ်၊ စု သေချင်လိုက်တာနော်၊ မင်း သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရဲ့လား ဟင်"

"ရှုး တိုးတိုး၊ ကိုယ်လာတာ လူကြီးတွေက သိပ်သင်္ကာပုံမရဘူးကွ။ ညက အသံတွေကိုလည်း ကိုယ်ကြားတယ်"

"စုတော့ ရှက်တာနဲ့သေမှာပဲ အိုင်ရင်းရယ်၊ မင်း သူနဲ့မတွေ့ခဲ့ရဘူးလား၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ရှေး နောက်မှ ဖတ်"

အိုင်ရင်းက စာရွက်တစ်ရွက်ကို စုလက်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး အခြားစကားများကို လွှဲပြောင်းပြောနေလိုက်သည်။ ကြီးကြီးမေ ဝင်လာသံကြား၍ စုက စာရွက်ကို မွေရာအောက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ရသည်။ ဪ လက်ထပ်ပြီးတုခင်ပွန်းရဲ့ စာကို ရည်းစားစာလို ခိုးဖတ်ရဦးမှာပါလား။ မောင် ဘာတွေ ရေးထားလဲ သိချင်လှသည်။

"သမီး အိုင်ရင်း၊ သမီးသွယ်ချင်းကို ကြည့်ပြောပါဦးကွယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်ခေါ်နေတာ မရဘူးကွယ်"

ကြီးကြီးမေက အိုင်ရင်းကို တိုင်တည်သည်။ အိုင်ရင်းက ဣန္ဒြေမပျက် တန်ဆောင်ရင်း "ဟုတ်တယ်၊ အိုင်ရင်းလည်း ဒါပဲပြောနေတာ"

အလိုက်သင့် ပြန်ပြောနေလေသည်။ ကြီးကြီးမေသည် စုကို ရန်ကုန်မှ ရှောင်နေဖို့ နားချပြန်သည်။ စုက စာကို ဖတ်ဖို့သာ စိတ်စောနေသည်။

"စုက တဖြည်းဖြည်းတော့ စိတ်ပြေသွားမှာပါ ကြီးကြီးမေ"

အိုင်ရင်းက စုကို မျက်စိမိတ်ပြုပြီး ကြီးကြီးမေကို စကားရောဖောရောနှင့် ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ စု မောင့်စာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဖတ်ရသည်။

မောင့်အချစ် စု/

မောင် တိုတိုနဲ့လိုရင်းကိုပဲ ရွေးလိုက်တယ်။ မောင်တို့ဘက်က စုတို့မိဘများနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ အခုလောက်ဆိုရင် စု နားလည်ပြီဟု ထင်ပါသည်။ မောင်ဘက်ကလည်း နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး။ စု မောင်ဆီ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ စုဆီကို မောင် ရတဲ့နည်းနဲ့ လာခဲ့မယ်။

/စုရဲ့မောင်

နေမင်းက စာကို တိုတိုပဲ ရေးထားသော်လည်း စု အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုခဏမှာပင် သည်ကိစ္စကို ဖေဖေနှင့် မကြောက်မရွံ့ ဆွေးနွေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

* * *

"သမီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ဘူးလား"

ဖေဖေက အေးဆေးစွာပင် မေးသည်။

"သမီးတသက်မှာ တခါပဲ လက်ထပ်ချင်ပါတယ် ဖေဖေ"

ဖေဖေက ငေးနေသည်။ စုအပေါ် ကရုဏာဒေါသတွေလည်း ထပ်ပွားနေဟန်မတူတော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စုကို စက္ကူစွန့်လေး တခုလို ဖြတ်တောက်ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အန္တရာယ်ကျရောက်မည်စိုး၍သာ ပြန်လည်ဆွဲငင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

"အေးလေ ဖေဖေကလည်း ဘယ်သားသမီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုမှ

စွက်ဖက်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာချည်းပဲ။
သမီးကိုတော့ ဖေဖေအချစ်ဆုံး တဦးတည်းသောသမီးကလေးမို့
ဝင်ပါနေရတာပါကွယ်"

ဖေဖေအသံမှာ ဝမ်းနည်းသံပါလာသည်။ စုကလည်း အားတင်း၍ပြန်ပြောရသည်။
"ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရယ်"

စုဘဝက လွန်ကုန်ပါပြီ ဟု စိတ်ထဲမှပင် ဆက်ပြောလိုက်မိသည်။ ဖေဖေကလည်း
စု၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကောင်းစွာနားလည်ခဲ့ပြီ။ သားအဖနှစ်ယောက်
စကားမပြောဘဲ အတန်ကြာ ငေးနေမိကြသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေက
ဟင်းတလုံးကိုချကာ စကားပြောဖို့ကြိုးစားသည်။

"သမီးကို ဖေဖေတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ သမီးဆန္ဒကိုပဲ ပြောပါတော့ကွယ်"

သည်လို အပြောခံရတော့လည်း စု ဝမ်းနည်းလှသည်။
ဖေဖေ၏အလျှော့ပေးသံသည် ကြွေကွဲစရာပင်ဖြစ်တော့သည်။
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူတို့၏စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းဟန်လည်း ပါနေသည်။
ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာ မဖြစ်ရ၍ အားလျှော့သလည်း ပါသည်။ မေတ္တာတရားကြောင့်
ခွင့်လွှတ်ခြင်းကိုလည်း ပေါလွင်စေသည်။

"သမီးအတွက် ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေဆီက
ခွင့်ပြုချက်ရရင်ပဲ သမီးကျေနပ်ပါပြီ၊ သမီးဘဝကို သမီးဘာသာပဲ
ထူထောင်ပါတော့မယ်"

စုသည် ဖေဖေအပါးမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ စုဘဝကို ဖေဖေမပါဘဲ
လျှောက်လှမ်းကြည့်ဖို့ ဖေဖေအပါးမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၇) ◆

၅။

စုတို့အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကို အကျဉ်းရုံး၍ကျွေးသည်။

နေမင်း၏အမေကလည်း သားကိုတော့ မျက်နှာမငယ်စေခဲ့ပါ။ လူကြီးလူကောင်း စုံစုံညီညီနှင့် သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်စေခဲ့သည်။

ဖေဖေက တဦးတည်းသောသမီးလေးမို့ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးချင်သော်လည်း ဖေဖေကို မည်သူကမျှ မထောက်ခံကြ။ နေမင်းတို့ဘက်ကလည်း ထိုမျှတော့ တတ်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ပြီးတော့ စုကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာမျှမလုပ်စေချင်။ စုက မည်သူ့ကိုမျှ မနာလိုငြိ။ စုခြင်းမဖြစ်မိ။ စုဘဝမှာ ရင့်ကျက်ဖို့ လိုအပ်ပြီဟု သဘောပိုက်ယူသည်။

ထိုနေ့က စု အင်္ကျီအဝတ်အစားပင် အသစ်မဝတ်ခဲ့။ စုကို ပန်းပွင့်လေးလိုလှစေသော ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံလေးကိုပင် ဝတ်ခဲ့သည်။ လူကြီးတွေကို ကန်တော့ ကျွေးမွေးပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေစုကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားသောက်ကြသည်။ အိုင်ရင်း၏အစီအစဉ်ဖြင့် အားလုံး စုံစုံညီညီရောက်လာခဲ့ကြသည်။

"ဟေး စု၊ မင်း အရင်တခါ ဒီဝတ်စုံလေးဝတ်တုန်းက ကိုယ်သတိမထားမိတာ တခုရှိတယ်၊ တကယ်တော့ အဲဒီတုန်းကတည်းက မင်းက သတိသမီးလေးနဲ့ ဂူနေခဲ့တာကိုး"

အိုင်ရင်းက အစဖော်ပေးတော့ မောင်မောင့်မျက်နှာမှာ သတိရခြင်းအမူအရာကို မြင်ရသည်။

"ကျောင်းက ဖန်ဖဲရ်နောက်ဆုံးညကို ပြောတာမဟုတ်လား"

မောင်မောင့်ဘေးမှာ မြဲမြဲနွယ် ခပ်တည်တည်လေး ထိုင်နေသည်။ မြဲမြဲနွယ်သည် သည့်နေ့ သတိသမီးထက်သာအောင်လည်း ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာကိုလည်း ခါတိုင်းထက်ပို၍ ဂရုတစိုက် ခြယ်မှုန်းလာသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီညက နေမင်းနဲ့တောင် ဖိုက်ကြမလို့ ဟား... ဟား တကယ်ပျော်စရာကောင်းတယ်"

အိုင်ရင်းသည် သူ့ဝသီအတိုင်း ခပ်သောသောလေး ပြောလိုက်သည်။ နေမင်းနှင့်မောင်မောင်က ပြီးနေနိုင်သော်လည်း မြဲမြဲနွယ် မျက်နှာညိုနေသည်။

"တကယ်တော့ စုကို နေမင်းနောက်ပါသွားအောင် ဖန်တီးတာ ကျော်ကျော်ပဲ"

"ဟုတ်တယ် ..ဟုတ်တယ်"

လူငယ်ဆိုတော့လည်း စိတ်ထဲရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုကြသည်။

"ဒါရိုက်တာကြီး ကျော်ကျော်တောင် ကံကောင်းလို့ဗျာ၊ ဟိုညက ရပ်ကွက်ထဲက ဝိုင်းဖမ်းတာ ခံရတော့မလို့။ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လိုက်ကြီးက သူတို့သမီးအိမ်ရှေ့ကနေ ရုပ်ရှင်ထဲကလို အော်ဟစ်နေလို့ မနည်း ပြန်ဆွဲသွားရတယ်"

ကျော်ကျော်က စားမြို့ပြန်ပြောရာ အားလုံးရယ်မောကြသည်။

"အဲဒီလို ဇွဲကောင်းလို့ ခုကိုရတာပဲ"

မစ်ကီက ဝင်ထောက်သည်။ မြဲမြဲနွယ်က ခုကို ဝိုင်းဝန်းချီးပပေးသည်ကို ငြီးငွေ့လာပုံရသည်။

"အင်း နဖူးစာရွာလည်ဆိုတာ တကယ်မှန်တာပဲနော်"

စုနှင့်ကိုကိုဦးအကြောင်းကို အားလုံးသိထားကြလေတော့ မြဲမြဲနွယ် ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို သဘောပေါက်ကြသည်။ အိုင်ရင်းက မြဲမြဲနွယ်ကို မကျေနပ်သလိုကြည့်သည်။ နေမင်းကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလေသည်။

ညနေစောင်းလောက်မှ လူစုခဲ့ကြသည်။ နေမင်းနှင့် စုက သူငယ်ချင်းများကို ခြံဝအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ သူတို့လူငယ်တွေပွဲတွင် တခြားအိမ်သားတယောက်မျှ မပါဝင်လေခဲ့။ ကိုတိုးကတော့ မနက်ကတည်းကပင် အိမ်မှာမရှိ။ မမမြတ်နှင့် ကိုကိုစိုးကတော့ မလွဲသာ၍ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးရတာနဲ့ဖြင့် ဟန်ပြလောက်သာ နေပေးခဲ့သည်။ နေမင်းတို့ဘက်ကလူကြီးတွေကို ကြီးကြီးမေက အဆင်ပြေအောင် ဧည့်ဝတ်ပြုခဲ့သည်။

"စု.... မောင် ကျော်ကျော်တို့ကို ခဏလိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်"

"အိုမောင်ကလဲ လိုက်မသွားပါနဲ့ဦး"

"အိုင်ရင်းရှိသားပဲကွယ်၊ ခဏလေးပါ၊ မောင် အိမ်ပေါ်တက်ရမှာ မျက်နှာပူလို့"

နေမင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို သူငယ်ချင်းများနောက်ကို လိုက်သွားလေသည်။

စုက ခြံဝမှာ ငေးပြီးကျန်ရစ်သည်။ အိုင်ရင်းက စု လက်မောင်းတဖက်ကို လာကိုင်သည်။

"လာလေ စု၊ ကိုယ်တို့ အိမ်ပေါ်တက်ကြမယ်၊ တော်ကြာ သူ ပြန်လာမှာပါကွယ်"

အိုင်ရင်းသည် စုကို နားလည်သူဖြစ်သည်။ စုတို့ကိစ္စကို စေ့စပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြန်အပ်ဖို့ သဘောတူညီမှုရခဲ့သည်။ သို့သော် ဖေဖေဆန္ဒက သမီးစုကို ခွဲမသွားစေလို့၊ စုတို့အိမ်မှာပဲနေပြီး စာမေးပွဲအောင်လျှင် ကျောင်းဆက်တက်စေလိုသည်။ စုကလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ဖေဖေနှင့် ခွဲမသွားလို့ပေ။ စုကို ဖေဖေအချစ်ဆုံးဆိုတာ စု သိသည်။ ကိုကိုစိုးတို့ မမမြတ်တို့နှင့် မနေလိုသော်လည်း ဖေဖေမျှကိုသာဖြင့် နေလိုသည်။ ကြီးကြီးမေကလည်း နေစေချင်သည်။ အိမ်ကို သူစိမ်းချယ်လှယ်မှာ မလိုလားပေ။

နေမင်းကတော့ စုတို့အိမ်မှာ လုံးဝလိုက်မနေချင်ပေ။ သို့သော် စုကို သနားသဖြင့် စုသန္တကို လိုက်လျော့ရန် ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

"ခဏတဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကျေနပ်အောင် နေလိုက်ပါမောင်ရယ်၊
နောက်တော့လည်း မောင်တို့အိမ်တလှည့် နေကြတာပေါ့"

"မောင့်ကို မိန်းမထင်နား ခိုစားတယ်လို့ အပြောခံရမှာ ကြောက်တယ်"

"မကြာခင် အလုပ်တခုခုရအောင် ရှာကြတာပေါ့ မောင်ရယ်"

သွည်လို့နှင့်ပဲ ယနေ့မှစ၍ နေမင်းသည် စုတို့အိမ်သားတယောက်ဖြစ်လာရသည်။
သို့သော် နေမင်းက အိမ်သားတွေ၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခံရခက်နေပုံရသည်။
စုကလွဲ၍ သူ့ကို မည်သူကမျှ မကြည်ဖြူကြမှန်း သိနေလေသည်။

အိုင်ရင်းသည် အဖော်အဖြစ်ရပ်တည်ကာ စုကို အခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့သည်။
စု၏ယခင်အခန်းလေးသည် မင်္ဂလာအခန်းလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။
သို့သော် ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိ။ တယောက်အိပ်ခတ်အစား
နှစ်ယောက်အိပ်ခတ်နှင့် လဲလှယ်ကာ ဖြူဖွေးသန့်စင်သော
အိပ်ရာခင်းခေါင်းအုံးတို့ကို ခင်းကျင်းထားသည်။ ဘာမျှ အဆောင်အယောင်မရှိ။
ဤသည်ကိုပင် နေလည်က မြဲမြံနွယ်တို့ ပမ်မလာတို့က
လာရောက်အကဲခတ်သွားသည်ကို စု သိသည်။ စုသည် ဒါ သူ့ဘဝ၏အစပဲဆိုတာ
နားလည်ထားလေသည်။

"စုတော့ အိမ်သားတွေနဲ့မောင့်ကြားမှာ ပြေလည်အောင်မှ နေနိုင်ပါ့မလားလို့
စိုးရိမ်မိတယ် အိုင်ရင်းရယ်"

စုက အားငယ်စွာ ပြောမိသည်။

"အစကတော့ နည်းနည်းခက်ခဲမှာပေါ့ကွယ်၊ နောက်တော့လည်း
ပြေလည်သွားမှာပါ။ စု ဖေဖေဟာ နားလည်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတယောက်ပဲ"

အိုင်ရင်းက အားပေးသည်။

"ဖေဖေကိုတော့ စု ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့"

"အင်းလေ၊ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊
အဆင်မပြေတော့လည်း နေမင်းတို့အိမ် လိုက်နေလိုက်ပေါ့"

အိုင်ရင်းကတော့ ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ တွက်ပြသည်။

အိုင်ရင်းပြန်သွားတော့ စုတယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ယောင်ချာချာ
ကျန်ရစ်သည်။ သည်နေ့ စု ပင်ပန်း၍လည်းနေခဲ့သည်။ အားလုံး အဆင်ပြေပြေ
ပြီးမြောက်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းခဲ့ရသည်မှာလည်း အမောပင်။ စုမှာ
ဖေဖေတို့မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ရသည်။ နေမင်းတို့ဘက်မှ
လူကြီးများမျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်သော်လည်း
ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဖိုးကွယ်ထားကြ၍ တော်သေးသည်ဟု အောက်မေ့ရလေသည်။

ယခင်က တယောက်တည်းနေခဲ့ရသော အခန်းလေးထဲမှာ နေသားကျခဲ့သော်လည်း

ယခု နှစ်ယောက်အိပ်ခတ်ကြီးပေါ်မှာ ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ချောက်ချားစရာဖြစ်နေလေသည်။ ညမောင့်ရဲပျိုးစရောက်လာ၍ အပြင်တွင် နေရောင်ကွယ်ကာ ညမြိုင်းနေသည်။ မကြာခင် မိုးဖွလေးတွေ ကျလာတော့မည်လားဟု ထင်ရသည်။ မောင်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံပြီး အချိန်လွန်ကာ အိမ်မပြန်ဖြစ်သည့်ညကို သတိရလာသည်။ ထိုတရက်သည် စုဘဝကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ချောက်ချားစရာကောင်းသော်လည်း မောင်နှင့်နှစ်ယောက်ဆိုတော့ သတ္တိတမျိုးတော့ ရှိသလိုပင်။

မောင် ပြန်မလာသေး၊ ဘာကြောင့်များ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထွက်လိုက်သွားရတာလဲ၊ စုတို့အိမ်ကိုဝင်ရမှာ တကယ်ပင် မျက်နှာပူနေလေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မောင် မျက်နှာငယ်နေသလား။ မောင် စုတမျက်နှာတည်းနှင့် လိုက်ပါလာသည်ဆိုတာတော့ စုနားလည်သည်။ မောင်သည် သူ့ကို မလိုလားသောဝန်းကျင်ကို ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင့်ကို အလိုလိုက်ရမည်။

ညနေစာစားချိန်အထိ နေမင်းပြန်မလာသေးပေ။ စု ဆာလာသည်။ သို့သော် စု အိမ်ပေါ်သို့ ပထမဆုံး ရောက်လာသည့်ရက်မှာ မောင်ကိုမစောင့်ဘဲ ညစာစားနှင့်၍ တရားပါမည်လား။ စုကိုယ်တိုင်လည်း အပွေပြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။ မောင် ပြန်လာပါတော့။ အိမ်ရှေ့ခြံတခါးဆီသို့ နားစွင့်နေရသည်။ စုတယောက်တည်းလည်း ခြံရှေ့ထွက်မျှော်ရမည်မှာ ခက်နေလေသည်။ နှစ်ယောက်အိပ်ခတ်၏ အပ်ရာခင်းဖြူဖြူပေါ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်ရည်ဝဲမိသည်။

"သမီး စု"

ကြီးကြီးမေက အခန်းအပြင်ဘက်မှ လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးမေ ယခင်ကလို ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲ မဝင်လာပါလိမ့်ဟု တွေးမိပြီးမှ သတိရသည်။ စု၏အခန်းသည် စုတယောက်တည်း၏ လွတ်လပ်သောအခန်း မဟုတ်တော့ပေ။

စု မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်စများကို မျက်တောင်ဖြင့် ပုတ်ခတ်သွင်းပြီး ကြီးကြီးမေကို ထွက်တွေ့ရသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် မိန်းမသားတယောက်၏ဟန်ဆောင်အပြုံးကိုလည်း ပြုံးလိုက်မိ၏။

"ထမင်းမစားသေးဘူးလား စု၊ မောင်နေမင်းကော"

"သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြင်ခဏလိုက်သွားတယ် ကြီးကြီးမေ၊ စားနှင့်ပါ၊ စု မဆာသေးလို့ပါ"

အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ပြောရလေသည်။

ကြီးကြီးမေက စုကိုကြည့်သည်။ ရိုးရိုးကြည့်ခြင်းပင်ဖြစ်နိုင်သော်လည်း စု မလုံမလဲဖြစ်မိသည်။ စုသည် စုချင်းမှာပင် ယောက်ျားအပြန်ကိုမျှော်ရသော မိန်းမတယောက်ဖြစ်နေလေပြီလား။ ကြီးကြီးမေ ရိပ်မိသိရှိသည်ဆိုလျှင်ဖြင့် စု ရှက်လှသည်။

"သမီးဖေဖေက ထမင်းစားရအောင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့၊ အေးလေ စု"

မဆာသွေးရင်လဲ နောက်မှစားပေါ့။ ကော်ဖီသောက်မလား၊ မခင်အေးကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်"

"နေပါစေ ကြီးကြီးမေ၊ စု ဆာတော့ ဆင်းစားပါမယ်"

ကြီးကြီးမေ သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။

ကြီးကြီးမေကို ကျေးဇူးတင်မိသော်လည်း စု ယခင်ကလို လူကြီးတွေအပေါ် နှုတ်ဆက်ခွင့်ရတဲ့ ဆိုးရွားတဲ့အရာတွေကို တွေးမိကာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ စုသည် အိမ်ထောင်သည်တယောက်အနေဖြင့် အခွင့်အရေးလည်း ပိုမိုရယူ၍ မကောင်းတော့ပေ။

ညစာစားချိန် လွန်လာသည်။ တအိမ်လုံးလည်း ခါတိုင်းထွက်ပို၍ ထွေးထွေးကြားကြား တိတ်ဆိတ်နေသလိုဖြစ်နေလေသည်။ ဖေဖေသည် စောစီးစွာပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ပြီ။ ကြီးကြီးမေ၏ဘုရားရှိခိုးသံကို ကြားရသည်။ မမမြတ်တန်ခယ်ယောက်ကလည်း သူတို့အခန်းထဲ ဝင်သွားကြပြီ။ ကိုတိုးကလည်း အခုအချိန်အထိ ပြန်မလာ။

စု အောက်ကို ဆင်းလာသည်။ အိမ်ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်သည်။

နေမင်း ခြံဝသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ စု အပြေးကလေးသွားကာ ခြံတံခါးဝကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

"နောက်ကျလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ စု စောင့်နေရတာ ဆာတောင်မှ ဆာနေပြီ၊ သိလား" အိမ်ရှင်မတယောက်၏ရန်တွေ့ခြင်းမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

"ဘာလို့ စောင့်နေရတာလဲ စုရယ်၊ မောင့်ကို ကျော်ကျော်တို့က ညည်းနေလို့ သူတို့နဲ့ စားလာခဲ့ပြီ"

"အို"

နေမင်းဆီက အရက်နံ့ကို စု ကောင်းကောင်းသိလိုက်သည်။

သည်နေ့တော့ ဘာမှမပြောတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ ကြီးကြီးမေတို့ ဖေဖေတို့ ကြားသွားမှာ စိုးလှသည်။ ပြီးတော့ သည်လိုနေ့မျိုးမှာ သူငယ်ချင်းအလိုလိုက်ရသည်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ရပေမည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မခင်အေးသည် မီးဖိုထဲမှာ သိမ်းဆည်းလျက်ရှိသည်။

"စုတို့ ထမင်းစားမလို့လား"

"မစားတော့ဘူး၊ ကော်ဖီပဲ သောက်မယ်၊ နေပါစေ မခင်အေး၊ စုဘာသာ ဖျော်ပါ့မယ်"

စုသည် အိမ်ထောင်သည်တယောက်ဖြစ်လာပြီမို့ သူတပါးကို နေရာတကာ တာဝန်မပေးချင်တော့။ စုသည် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ဖျော်ကာ နေမင်းကိုပါ တိုက်သည်။ ယောက်ျားအိမ်မှာ နေမင်းကို မျက်နှာမငယ်စေချင်ပေ။

ထို့အချိန်မှာ အိမ်ပြန်နောက်ကျသော ကိုတိုးက ပြန်ရောက်လာသည်။ ယခင်ကတော့ ကိုတိုး ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်၍ရောက်မှန်း စု မသိခဲ့။ သိစရာလည်း မလိုခဲ့။ ယခုတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် ကြိုးစားနေခိုက်မို့ စုမှာ လူတိုင်းကို သတိထားနေရသည်။

"ထမင်းစားမလား ကိုတိုး၊ စု ခူးပေးမယ်"

ကိုတိုးသည် အေးအေးဆေးဆေး ကော်ဖီထိုင်သောက်နေကြသော စုတို့နှစ်ယောက်ကို တချက်လှမ်းကြည့်သည်။

"နေပစေ၊ မစားတော့ဘူး"

ကိုတိုးက မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ မခင်အေးက လှမ်းခေါ်သော်လည်း လှည့်မကြည့်။ ယခင်က ကိုတိုး ဘယ်အချိန် ထမင်းစားတတ်သည်ကို တခါမျှပင် မသိခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ စုတို့ကြောင့်များ ထမင်းမစားတဲ ထွက်သွားလေသလားဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ နေမင်းကလည်း မျက်နှာမကောင်း။ သည်အိမ်မှာ နေမင်းသည် သူတို့နှင့်မယှဉ်သာအောင်ဖြစ်နေသည်။

စုတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာပင် သိမ်းဆည်းပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ နေမင်းသည် စုနောက်က ယောင်ချာချာပင် လိုက်လာရှာလေသည်။ အခန်းထဲကထွက်လာသော မမမြတ်နှင့် သွားတိုးသည်။ စုက မမမြတ်ကို ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ မမမြတ်သည် စုကိုသာ ကွက်ပြုံးကြည့်ကာ နေမင်း၏ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားလေသည်။

"မမမြတ်မျက်လုံးက အမြဲပဲ မာနရောင်တောက်နေတယ်။ မောင့်ကိုကြည့်တာလည်း မတူမတန်သလိုပဲ"

နေမင်း၏နှုတ်မှ ပွင့်ထွက်လာသည်။ စုက နေမင်းကို တောင်းပန်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မိရသည်။

"မမမြတ်က စုတို့အပေါ် ဓေတနာကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်၊ သူ နေတတ်သလို နေတာပဲရှိပါတယ်"

"မောင်တော့ မထင်ပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်၊ အခိုက်အတန့်တော့ သည်းခံပါနော်၊ တနေ့ကျရင် စုတို့ဘာသာ တသီးတခြားနေနိုင်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့မောင်ရယ်"

"စုကကော မောင်ထားသလို နေနိုင်ပါ့မလား"

စုတို့ရဲ့ မင်္ဂလာအခန်းမှာ စုရဲ့ မျက်ရည်စတွေနဲ့ စွန်းထင်းခဲ့ပြီဆိုတာ မောင်ကတော့ မသိသေး။ စုက မောင့်ကို ပြုံးပြသည်။

"စုကို ဒီလောက်တောင်ပဲ အထင်သေးနေပြီလား၊ ဖေဖေစိတ်ကောင်းအောင် လောလောဆယ် ဒီမှာနေရတာပါ။ နောက်ဆုံး မောင် အလုပ်ရရင် မောင်နဲ့ပဲ နေမှာ၊ ခုတော့ မောင့်အမေကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်ဘူးလေ"

စုသည် နေမင်းကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေရသည်။ နေမင်းသည် အများထင်သလို လူငြိမ့်လူသွမ်းတယောက်မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်တခုကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်နိုင်သူတယောက်အဖြစ် ဂုဏ်ယူချင်သည်။ စုမှာ သည်ဆန္ဒကလွဲ၍ အခြားဘာမျှမရှိ။

နေမင်းကတော့ ခပ်ထွေထွေနှင့် မင်္ဂလာသတို့သမီးကလေးကို ဖက်ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ တယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာနေခဲ့ဖူးသော အခန်းလေးထဲမှာ ယခု စုသည် မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ အနာဂတ်ကို တွေးတောပူပန်ရလေပြီ။

* * *

ဒုတိယနှစ်ဝက် ကျောင်းဖွင့်ရက်ကို ရောက်ခဲ့လေပြီ။ စုမှာ ကျောင်းကိုလည်း ဆက်တက်ချင်စိတ်မရှိတော့။ အိမ်ထောင်ပြုပြီး မိဘက ကျောင်းထားပေးသည်ကိုလည်း မလိုလားတာအမှန်ပင်။ မမမြတ်တို့ကတော့ ဂုဏ်ရှိငွေရှိသူမို့ မထောင်းတာ၊ စုတို့မှာ အရာရာ မျက်နှာငယ်နေရသည်။ နေမင်းကလည်း ဟိုယောင်ယောင်သည်ယောင်ယောင် လုပ်နေသည်။ အလုပ်က မည်မည်ရရမရှိသေး။ စုတို့နှစ်ယောက်သည် မိဘများမကြည့်ဖြူသည့်အိမ်ထောင်ရေးကို ထူထောင်ခဲ့ပြီးသည်နောက် တခြားသူများကိုလည်း မကျော်လွှားနိုင်ဘဲ ရှိနေကြပြန်သည်။ စိတ်ပျက်လွ်က်သည်မှာ ဆိုစရာမရှိ။ အိမ်မှာ ပြဿနာထူးထူးထွေထွေ မပေါ်ပေါက်ခဲ့သော်လည်း စုတို့မှာ မျက်နှာငယ်ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

သမီး၏အရိပ်အကဲကို အမြဲကြည့်နေသည့်ဖေဖေက ဝင်ရောက်စီစဉ်ရပြန်သည်။

"သမီးတို့ကို ဖေဖေစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ၊ သမီးတို့ တာလုပ်ချင်သလဲ၊ ပြောပါဦး"

ဖေဖေအနေနှင့်လည်း အားလုံးတရားမျှတအောင် ဆောင်ရွက်ရသည်ကို စု နားလည်ပါသည်။ စုတို့အတွက် ဖေဖေကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေချင်ပါ။

"စုတို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်ချင်တယ် ဖေဖေ"

ဖေဖေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ စုကိုတော့ ဖေဖေ အလုပ်မလုပ်စေချင်သည်မှာ သိသာလှသည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေသည် အားလုံးကို သမီးစုအတွက်သာ ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အခြေအနေက တမျိုးဖြစ်ခဲ့ပြီ။

"မောင်နေမင်းအတွက် ဖေဖေ အလုပ်ရှာပေးမယ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းဆက်တက်ပါကွယ်၊ ဒါကလည်း ခေမဖေမကျွေးနိုင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ သူများက လေးစားအောင်လို့"

"သမီးနားလည်ပါတယ် ဖေဖေ"

"သမီး၊ သမီးကတော့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကျောင်းတက်ပါလားကွယ်"

ဖေဖေစေတနာကို နေရာတကာလည်း မဆန့်ကျင်လိုတော့ပေ။

စုက နေမင်းကို အားပေးနေရသည်။

"မောင့်အတွက် ဖေဖေက အလုပ်ရှာပေးမယ်တဲ့၊ မောင် အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဆိုရင် မျက်နှာငယ်စရာမလိုတော့ပါဘူးကွယ်"

"ဆယ်တန်းအောင်ရုံနဲ့ ဘာအလုပ်များရမှာလဲ ခုရယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့မောင်၊ မောင်ပဲ သူများအိမ်မှာ ခိုကပ်စားမနေချင်ဘူးဆို၊ ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်ရင်း စာမေးပွဲ ဆက်ဖြေနိုင်သေးတယ်"

"အင်းလေ၊ မောင် လုပ်ပါ့မယ်"

နေမင်းသည် အိမ်သားများနှင့် အဆင်ပြေလှသည်မဟုတ်သေး၊ အားလုံးက ပြဿနာငြိမ်းအေးအောင်နေကြသော်လည်း နေမင်းအပေါ်မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိသည်မှာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မမမြတ်ကဆိုလျှင် နေမင်းကို အမြဲပဲ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေသည်။ အထူးသဖြင့် မမမြတ်တို့၏ဝတ်သရေရှိသည့်များ လာသည့်အခါတွင် စွဲကုသ ဖေဖေသမီးအဖြစ် ခေါ်ယူမိတ်ဆက်ပေးသော်လည်း နေမင်းကိုတော့ ချန်ထားလေ့ရှိသည်။ နေမင်းကလည်း ဒါကို သိသည်။

ကိုအောင်ခိုင် အိမ်လာလည်သည့်နေ့ကို သတိရသည်။

"စုရေ ... ခဏလာပါဦးကွယ်၊ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်"

စုက မီးဖိုချောင်တွင် မခင်အေးကို ကူလုပ်နေရာမှ လက်ဆေးပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည်။ မမမြတ် ဘယ်လိုနေနေ စုက အိမ်မှာ လူပိုလိုမနေတတ်၊ ပြီးတော့ စုမှာ အကိုများ၏သနားကရုဏာကို ရရန်လည်း ပြန်လည်ကြိုးစားနေရသေးသည်။

စု အပြင်ထွက်လာတော့ မမျှော်လင့်သောဧည့်သည်ကို တွေ့ရသည်။ တခါက စွဲကွယ်ရာမှာ လူကြီးချင်းစကားပြောဖူးသည့်ကို သိထားရတော့ ကိုအောင်ခိုင်နှင့်တွေ့ရတာ မျက်နှာပူလှသည်။ သို့သော် စုက အိမ်ရှင်ဆိုတော့ ဧည့်ခံစကားပြောရမည့်ဝတ္တရားရှိနေသည်။

နေမင်းက မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲငယ်တခုမှာ မဝဇင်းတအုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိသည်။ စုအနားမှာမရှိလျှင် နေမင်းသည် ယောင်ချာချာဖြစ်နေတတ်သည်သာ ဖြစ်သည်။

"စု ကိုအောင်ခိုင်ကလေ ခု လက်ထောက်ကထိကဖြစ်သွားပြီ၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာ၊ အိမ်လည်း ရတယ်"

မမမြတ်က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဝံ့ကြားစွာ ပြောသည်။

"ဟုတ်လား၊ စု ဝမ်းသာပါတယ်၊ စားစရာတခုခု သွားယူမယ်နော်"

စကားဝိုင်းထဲလည်း မဝင်ချင်၍ စု ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။

"နေ ... နေ စု၊ စကားပြောလိုက်ပါ၊ မမမြတ် သွားလုပ်လိုက်မယ်"

စု ကိုအောင်ခိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခွင်း ကျန်ရစ်သည်။ ဘာစကားကို ပြောရမည်မှန်းလည်း မသိပေ။ နေမင်းကိုလည်း မမမြတ်က

ခေါ်ယူမိတ်ဆက်ပေးခြင်း မပြုခဲ့လေတော့ ခုမှခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးရမှာလည်း တမျိုးဖြစ်နေသည်။

"စုတို့လက်ထပ်တုန်းက ကျွန်တော်မရောက်တာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်"

စု မျက်နှာပူသွားသည်။ ထို့နောက် ဘာစကားကို ဆက်ပြောရမည်မှန်းလည်း မသိတော့ပြန်ပေ။

"ဟော ... စုက ဧည့်သည်ကို စကားလေး ဘာလေး မပြောတော့ဘူးလား၊ ကိုအောင်ခိုင်ကို အားနာစရာ၊ စုက အခု သိပ်ရင့်ကျက်တဲ့အိမ်ရှင်မကြီးဖြစ်နေပြီ ကိုအောင်ခိုင်ရဲ့၊ ကြည့်စမ်း၊ စုက မိန်းမကြီးနဲ့ တူမသွားဘူးလား ဟင်၊ စုက စိတ်လဲ သပ်အဆင်းရဲခိုင်တယ်"

ကိုအောင်ခိုင်ကတော့ စုကိုသာ အားနာနေဟန်ဖြင့် တဖက်သို့ လှည့်နေလေသည်။

မမမြတ်က စုကို ကိုအောင်ခိုင်ရှေ့မှာ အလဲထိုးတော့မှာလားဟု အောက်မေ့မိသည်။

"စုက စိတ်မဆင်းရဲပါဘူး၊ စုဘဝနဲ့ စုတော့ ပျော်နေတာပဲ"

"ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့"

ကိုအောင်ခိုင်က သံယောင်လိုက်သည်။

"ဟင်း...ဟင်း ...ဟုတ်ပါတယ်၊ စုက တဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ဖေဖေကလဲ ချစ်တယ်လေ၊ မမမြတ်ကတော့ ကိုကိုမိန်းက အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ကြာတော့ နေရတာ မျက်နှာပူတယ်၊ အလုပ်လေး ဘာလေး လုပ်မလားလို့ ကိုအောင်ခိုင်တို့ ဌာနမှာ ကျူတာလေး ဘာလေး လျှောက်လို့ရရင် မြတ်ကို အကြောင်းကြားစမ်းပါနော်"

နေမင်းတယောက် နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စု မနေသာ၊

"ကိုအောင်ခိုင် ခဏနော်"ဟု ပြောကာ နေမင်းနောက်ကို မသိမသာ လိုက်သွားရသည်။

"စုယောက်မက မောင့်ကို ဘယ်အထိ လူတွေကြားမှာ လိုက်တိုက်ခိုက်နေဦးမှာလဲ"

"ဒါ သူ အကူပေါ်နေလို့ ပြောတာပါ မောင်ရယ်၊ စုတို့ ရည်ရွယ်ချက်မပြည့်ခင် သည်းခံလိုက်ပါနော်"

"ဒီအိမ်မှာနေရင်တော့ ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် အနှိမ်ခံနေရမှာပါပဲ စုရာ"

"ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်"

စုက ကြားလူဆိုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ပြေလည်အောင် အမြဲပဲ ကြံဆောင်ရပ်တည်နေရသည်။ စုဘဝမှာ လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် စောစီးစွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်ကို တွေးမိသောအခါ များစွာ ချောက်ချားမိလေသည်။

◆ အပိုင်း(၈) ◆

ဖေဖေ၏ကြံဆောင်မှုဖြင့် နေမင်း အလုပ်ရသည်။
ကိုယ့်ပညာအရည်အချင်းနှင့်ဆိုတော့လည်း အောက်တန်းစာရေးသည်ပင်
ကံကောင်းချိန်ဖြစ်၏။ စုကတော့ စိတ်မပါဘဲနှင့်
ကျောင်းဆက်တက်နေရသည်။

အိမ်မှာတော့ အဆင်ပြေလိုက် မပြေလိုက်ဖြင့် သံသရာလည်နေသည်။

နေမင်း ပထမဆုံး လခထုတ်သည့်နေ့က အိမ်ကို ညအတော်မှောင်မှ
ပြန်ရောက်လာလေသည်။ နေမင်းသည် စုဆီက မည့်သည့်အခါမျှ ငွေတပြားတချပ်
တောင်းယူခြင်း မပြုဖူးပေ။ သူတပါးတွေက ငွေလိုချင်၍ သူဌေးသမီးကို
အရချင်သည်ဟု အပြောခံရတာ နာကျည်းနေသည်။ စုကသာ
အပေါင်းအသင်းများနှင့် အပြင်ထွက်သည့်အခါ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ပိုက်ဆံကို
အိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တတ်သည်။ ယနေ့တော့ သူပိုင် လခထုတ်ရက်မို့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် သုံးချင်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးရင်း စုက မျှော်နေမိသည်။

ဖေဖေတို့ မမမြတ်တို့က ညနေကတည်းက စုကို မသိအသာ
အကဲခတ်နေသည်ကိုလည်း စု သတိထားမိလေသည်။ ကြီးကြီးမေက
တရားရိပ်သာကို တလှည့်ပြန်သွားပြီဆိုတော့ စုသည် ဖြစ်သမျှကိုစုလေးတွေကို
တယောက်တည်း ပြောလည်အောင် ကြိုးစားနေရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
မမမြတ်ပြောသလို မိန်းမကြီးတယောက်ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ဖေဖေတို့တော့ ညစာဝိုင်းမှ အသီးသီး ထွက်ခွာသွားချိန်တွင်မှ နေမင်း
ပြန်ရောက်လာသည်။ ဖေဖေသည် ညနေကပင် မကြာခင်
ပင်စင်ယူရတော့မည့်အကြောင်း သားသမီးများကို အသိပေးပြောကြားခဲ့သည်။
တကယ်တော့ ဖေဖေက ထိုအကြောင်းကို လူခွဲတက်ခွဲ ပြောပြချင်နေခဲ့သည်။
မိသားစုတွေ စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေကြဖို့ ဖေဖေက
ပြောချင်နေသည်။ သို့သော် ထိုနေ့မှာပင် နေမင်းက အချိန်မပြန်ရောက်မလာခဲ့။

နေမင်းနှင့် ဖေဖေသည် ခြံအဝင် စင်္ကြံလမ်းမှာ ဆုံမိကြလေသည်။ ဖေဖေသည်
လမ်းလျှောက်နေရာမှ နေမင်း ဝင်လာသည်ကို မြင်၍ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။
ညနေ မှောင်ရီဖျိုးဖျါမှာ နေမင်းတယောက်တည်း ဝင်လာပုံက
တက်တက်ကြွကြွသဏ္ဌာန်မရှိလှ။ နေမင်းသည် ဖေဖေကိုမြင်တော့ တွေ့ရှောင်ပြီး
ဝင်လာဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် ဖေဖေက ရပ်လျက် နေမင်းကို
နှုတ်ဆက်သည်။

"ဘယ့်နှယ့်လဲဟေ့၊ မင်း အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား"

ဖေဖေသည် နေမင်းကို အလုပ်သွင်းပေးပြီးကတည်းက ပထမဆုံးအကြိမ်
စုံစမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့"

နေမင်း၏အသံက ခပ်တိုးတိုးပင် ထွက်လာသည်။ စုသည် သမက်နှင့်ယောက်ျားမကို စိတ်မော့စွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မပြေလည်လျှင် ကြားဝင်နိုင်ရန်အတွက် သူတို့နားသို့ လျှောက်လာရသည်။ အရေးတကြီးအမူအရာမျိုး မပေါ်ပေါက်စေဘဲ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာဖို့ ဟန်ဆောင်ကြိုးစားရသည်။

"ဌာနမှူးက ဖေဖေတို့နဲ့ ရင်နှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ ယူဒီရအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့တောင် ဆိုထားတာ၊ ကြိုးစားပေါ့ကွာ"

နေမင်းက စိတ်မပါသလို ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ စု အနားရောက်လာတော့ နေမင်း၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားသည်။ သူ့ အရက်များ သောက်လာလေသလား။ ဖေဖေသံသွားမဖြစ်ဟု တွေးကာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားမိလေသည်။ ဖေဖေကလည်း နေမင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မူ "အေး ...အေး ...သွားကြတော့"ဟု ဆိုသည်။ စုသည် နေမင်း၏နောက်မှ မလုံမလဲနှင့် လိုက်လာရလေသည်။

ထိုညက နေမင်းနှင့်စု ပထမဆုံးအကြိမ် ရန်ဖြစ်ကြရလေသည်။

"စုကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ညှာတာဖို့ကောင်းပါတယ်မောင်ရယ်၊ မောင် ဒီလိုလုပ်နေမှတော့ ဘယ်လောက်မျက်နှာပျက်ရလဲ"

နေမင်းသည် အတော်လေး မူး၍နေသည်။ ဖေဖေရှေ့မှာ ဟန်မပျက်နေနိုင်သည်မှာပင် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

"ဒီမှာ စု၊ စုကို မောင်က ညှာရဦးမယ် ဟုတ်လား။ စုစိတ်တိုင်းကျ မောင် လိုက်နေခဲ့တယ်၊ စုတို့သားအဖအလိုကျ လုပ်ဆိုတဲ့အလုပ်ကို မောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ မောင် ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လောက် မျက်နှာအောက်ချပြီး နေရတယ်ဆိုတာ စုအသိဆုံးပါ"

နေမင်း၏အသံက နည်းနည်းကျယ်လောင်သည်။ ဖေဖေအခန်းကသော်လည်းကောင်း၊ အောက်ထပ်မှာနေသော မမမြတ်တို့အခန်းကသော်လည်းကောင်း ကြားနိုင်သည်။

"အလုပ်လုပ်ရတာကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျားဖြစ်လာမှတော့ အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ"

စုကလည်း မှန်သည်ထင်တာကို ပြောမိရသည်။

"မောင်ကလည်း သူများအိမ်မှာ အလကားမနေချင်ပါဘူး၊ စုသာ အိမ်ထောင်သည်မိန်းမတယောက်ရဲ့ဘဝကို နားလည်မယ်ဆိုရင် ယောက်ျားဖြစ်တဲ့မောင်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို ဘာလို့ မက်မောနေလဲ၊ မောင် မိန်းမတယောက်ကို အင်တိုက်ထားပါဘူး၊ ဒီမှာနေရတာ မောင့်အတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ လခလေး တရာကျော်အတွက် ရိုးမှာလဲ သူများအောက်ကျရတယ်၊ အိမ်ရှေ့ကတော့လည်း လူတကာ အနှိမ်ခံနေရတယ်၊ စုသာ ကိုယ့်ယောက်ျားကို သူများအပြောအဆို မခံချင်ဘူးဆိုရင် ဒီအိမ်ပေါက် ဆင်းလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ရှေး မင်းတို့သားအဖ ရှာခိုင်းတဲ့ငွေ"

နေမင်းက ပိုက်ဆံများဖြင့် စုကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။
လူတဖက်သား၏ရင့်ရင့်သီးသီးဆက်ဆံမှုကို မခံရဖူး၍ စု ဝမ်းနည်းလှသည်။

"မောင် စုကို ဒီလိုပြုမူစရာမလိုပါဘူး၊ စုမှာလည်း မောင်ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် အားလုံးအပေါ်မှာ မျက်နှာငယ်ရတာပဲ၊ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာရော၊ အို... အားလုံးပဲ"

"ညော် ... မရွှေစု၊ ဘာလဲ အဓိက ရွှေဖူးစာမဆိုလို့ လွဲသွားရတဲ့သူတွေအတွက် နှမြောတသနေတာလား၊ သိပါတယ်ဗျာ... ဒီကကောင်နဲ့သာ မရခဲ့ဘူးဆိုရင် ခွဲလောက်ရှိ မရွှေစုတို့ ကောင်းစားနေပြီဆိုတာ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြောပါ၊ ဒီကကောင် သွားပါ့မယ်၊ ဘာမှမဆန်းဘူး၊ လမ်းပေါက် လာတဲ့ကောင်ဟေ့ လမ်းပေါ်ပြန်သွားမယ်ကွ"

နေမင်း၏အသံက ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။

စုကလည်း မူးယစ်နေသူတဦး၏ သတိလက်လွတ်မှု၊ စိတ်တက်ကြွမှုကို နားလည်သဘောပေါက်ခြင်းမရှိသေး၍ အရှုံးမပေးဘဲ ဘက်ပြိုင်ပြောနေမိသည်။

"မောင် မအော်ပါနဲ့၊ စုမှာ နဂိုကမှ မျက်နှာမရတဲ့ကြားထဲ စုအရှက်ကို ထပ်မခွဲပါနဲ့တော့၊ မောင် လခလေးထုတ်လာတာနဲ့ အရက်သောက်လာတယ်ဆိုတာကိုက လွန်လှပြီ၊ အရင်ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် တခါတလေ သောက်လာတယ်ဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာ၊ ခုလို သောက်စားနေတတ်ရင်တော့ မဖြစ်ဘူး"

"မဖြစ်ဘူး... ဟုတ်လား၊ မဖြစ်ရင်လဲ သွားပါ့မယ်လို့ ပြောပြီးပါပကော"

နေမင်းက အခန်းထဲမှ ထွက်မည်ပြုတော့ သူများတွေမြင်မည်စိုး၍ ဆွဲထားရပြန်သည်။

"မောင်သွားချင်ရင် နောက်နေ့မှ သွား၊ ခုတော့ စုအရှက်ကို မခွဲနဲ့"

စု တကယ်ပင် စိတ်ဆိုးလှ၍ နာနာကျည်းကျည်း ပြောလိုက်မိသည်။

နေမင်းကလည်း အမှူးပြေသယောင်ဖြင့် စုကို ခူးခူးဝါးဝါးကြည့်သွင်းသည်။
နေမင်းသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လိုက်ကာ အိပ်ချလိုက်လေသည်။

စု အံ့ကို တင်းတင်ကြိတ်ထားမိသည်။ နေမင်းသာ ဒီလိုသောက်တတ်နေလျှင် ခက်လှချည်ရဲ့ ။ စုက နေမင်း၏ဘဝကို ပြုပြင်ဖန်တီးယူမည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။ လူတယောက်၏ဖိုကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော၊ ချစ်သူများဘဝကလို အချစ်စကားတွေ၏သာယာညှင်းပျောင်းမှုဖြင့် တဒင်္ဂနူးညံ့မှုများသည် ထာဝရတည်ရှိခြင်း မဟုတ်တော့ပြီ။

စုတို့ရဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ အနိမ်ခံရ၍ နေမင်းက မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် သူ့ပြောသလို လင်ယောက်ျား၏အိမ်မှာ မိန်းမပီသစွာ လိုက်နေခြင်းဖြင့် သူ့စိတ်များကို ပျော့ပြောင်းစေမလား။

အဝေးပေါင်း ကုဋေကဋာဖြင့် ညသည် ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ နေမင်းကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ပင်။

* * *

မနက်ကျတော့ မည်သူ့ကိုမျှ ရင်မဆိုင်ရဲ။

ညက အဖြစ်အပျက်ကို အားလုံး ကြားကြသိကြမည့်သောဖြစ်သည်။
ဖေဖေမျက်နှာကလည်း မသာယာပေ။ မမမြတ်မျက်နှာကလည်း မကြည်လင်လှ။
နေမင်းက အိပ်ရာမှ စောစောထကာ ထွက်သွားနှင့်ပြီ။ သူက အားလုံးနှင့်
ရင်မဆိုင်ရအောင် ရှောင်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ စုမှာတော့ ပြေးစရာမြေမရှိပါ။
အားလုံးရှေ့မှောက်ကို တရားခံတယောက်လို ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကိုကိုစိုးက စုကို
တချွက်လှမ်းကြည့်သည်။ စု ကိုကိုစိုးကို ဖေဖေထက် ကြောက်သည်။
စုကိုမပြောသာ၍ မပြောခဲ့ရသော်လည်း ကိုကိုစိုး၏အကြည့်များက
မာကျောလျက်ရှိခဲ့သည်ကို စု သတိထားမိခဲ့သည်။

"မောင်နေမင်းက အရက်သောက်တတ်သလား"

ကိုကိုစိုးက စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ရင်း တိုးတိတိမေးလိုက်သံကြောင့် စုမှာ နေရာမှ
ထပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားသည်။ ဖေဖေကြည့်လိုက်မည့်တဒ်ကိုပင် တွေးကာ
ကြောက်လှသည်။ ဖေဖေသည့် အရာရှိကြီးတယောက်ဖြစ်သော်လည်း
အရက်သောက်တတ်သူမဟုတ်ပေ။

"ညက စုတို့ ရန်ဖြစ်သံ ကြားတယ်၊ လင်နဲ့မယားဆိုတာ အခန့်မသင့်ရင်တော့
ဖြစ်တတ်ကြတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတပါးကို နှားမခံသာအောင်
ဆူပူပြောဆိုနေတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်"

မမမြတ်က ဝေဖန်သမူပြုလာသည်။

"ကိုကိုစိုးတို့လည်း အရက်သောက်တတ်ပါတယ်၊ အပေါင်းအသင်းနဲ့ဆို
သောက်တာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်နေမင်းက ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်၊
အလုပ်ကလဲ အခုမှ လုပ်မယ်မကြံသေးဘူး"

ကိုကိုစိုးက စုကို မကြည့်ဘဲပြောသည်။

"သူ့ကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာလည်း သူ့လုပ်စာ ရကောင်းစေရယ်မှမဟုတ်တာ သမီး၊
သမီးတို့အတွက်ပဲ"

ဖေဖေကလည်း ဆိုလာပြီ။ စုမှာ တလောကလုံးက လက်ညှိုးပေါင်းတထောင်ဖြင့်
ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်ခြင်းကို ခံနေရသည်သို့သာ ရှိတော့သည်။ ခံပေဦးတော့
မရွေစု။

စုသည် နံနက်စာလက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သည့်အိမ်မှာ ဖေဖေသည် အကြီးအကဲမှန်သော်လည်း ဖေဖေက စုဘက်မှ
အစဉ်သဖြင့် ရပ်တည်ပေးနိုင်ပါတော့မည်လား။ စုတို့အခြေအနေကလည်း ဖေဖေ
မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးလောက်အောင် မျက်နှာပန်းမလှခဲ့။

ဖေဖေ မကြာခင် ပင်စင်ယူတော့မည်ဆိုတော့ အိမ်၏စီးပွားရေးကကော
မည်သို့ရှိလေ့မည်နည်း။ ကိုကိုမိုးတို့ မမမြတ်တို့ကိုသာ အမှီသဟဲ
ပြုနေရမည်ဆိုလျှင်တော့ တွေးဝံ့ရာပင်မရှိ။ စုသည် အိမ်ပေါက်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ
တက်လာခဲ့သည်။ အပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေမိသည်။ ယခုတော့
သည်နေရာလေးသည်လည်း စိတ်ကူးယဉ်အတွေးတွေနှင့်
ငေးမောနေနိုင်သည့်နေရာလေး မဟုတ်တော့။ ကာရန်အနုအလှလေးတွေလည်း
မဖွေရှာနိုင်တော့။ ရေမှာလွင့်မျောနေသော ဗေဒါပန်းကလေးကို
ယူယိုက်ထွေးမည်ဟု ဆယ်ယူခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့ဘဝမှာ ဗေဒါပန်းလည်း
မလန်းနိုင်၊ ဆယ်ယူမည့်သူလည်း ရပ်တည်ရသည်မှာ မခြေမခိုင်တော့။ စုတို့
ခင်မင်မြတ်နိုးခဲ့ရသော ဝတ္ထုထဲမှ စကားလုံးလှလှတွေကိုလည်း
ရွတ်ဆိုနေ၍မရတော့ပြီ။

ထိုနေ့က နေမင်း ပြန်မလာခဲ့။ ညက ဖြစ်ခဲ့ရသောပြဿနာအတွက် နေမင်း
စိတ်ကွက်၍သွားပြီလား။ နေမင်းသည် စုတို့အိမ်မှာ မျက်နှာငယ်ရသည်ကတော့
အမှန်ပင်ဖြစ်မည်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားများ၏အထင်သေးမှုများနှင့်
မိန်းမသားဖြစ်သော မမမြတ်၏ရှုတ်ချမှုများကို
အလှူအလှခံနေရသည်သာဖြစ်သည်။ နေမင်းပြောသလိုပင် စုသည်
အိမ်ထောင်သည်မိန်းမတယောက်ပင် လင်ယောက်ျားနှင့် ဆုံးတူကောင်းဖက်
လိုက်ပါနေထိုင်ရန် သတ္တိနည်းခဲ့သည်။ ဖေဖေကို ငညှာခြင်းထက် စုကိုယ်တိုင်က
သတ္တိနည်းခဲ့ခြင်းသည် အဓိကဖြစ်ရမည်။

နေမင်း အိမ်ကိုပြန်မလာခြင်းအတွက် မည်သူကမျှ ပူတောင့်ပန်းပင် မမေးပေ။
သို့သော် စု မနေနိုင်ပါ။ နေမင်းကို စုသာလျှင် နားအလည်ဆုံးဟု ခံယူထားသည်မို့
နေမင်းကို စုပဲ အသိအမှတ်ပြုရတော့မည်။ ပြီးတော့ တခုတည်းသော
အကြောင်းခိုင်လုံချက်ကလည်း ရှိနေသည်။ နေမင်းသည်
စု၏လင်သားပင်မဟုတ်လား။

သည့်နေ့တရက် စောင့်ကြည့်သေးသည့်။ နေမင်း ပြန်မလာ။
စု၏အရပ်အကံကိုကြည့်နေသော အိမ်သားများက နည်းနည်း
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြသည်။

"စု"

စု၏အခန်ဝမှာလာပြီး မမမြတ်က တိုးတိုးခေါ်သည်။ စုသည် အိမ်သားများနှင့်
ဝေးရာမှာ တယောက်တည်း ပုန်းကွယ်နေခြင်းဖြစ်၏။ မည်သူနှင့်မျှလည်း
မတွေ့ချင်တော့။

"ဝင်ခဲ့ပါ မမမြတ်"

စုက တိုးတိုးပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ လောကကြီးနှင့်လည်း အဆက်ဖြတ်နေ၍
ရကောင်းသည်မဟုတ်ချေ။ မမမြတ်သည် စုအခန်းထဲသို့ ခပ်အေးအေးပင်
ဝင်လာသည်။ စု၏ခုတင်တေးက ကုလားထိုင်လေးမှာ ထိုင်သည်။ မမမြတ်သည်
အိမ်နေရင်းဖြစ်သော်လည်း သေသပ်လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ
ပါးပါးဆိုးထားသည်။ မမမြတ်သည် ကလေးတယောက်သာမေးပြီး
နောက်ထပ်လည်း ကလေးမယူခဲ့။ မမမြတ်တို့ဘဝက အေးအေးဆေးဆေးနှင့်
ဘဝကို သာသာယာယာနေတတ်သူတို့၏ပုံစံဖြစ်သည်။

"စု စိတ်ညစ်နေသလား"

မမမြတ်က ကြင်နာဟန်ဖြင့် မေးသည်။ မမမြတ်က မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာသောမျက်လုံးများနှင့်လည်း ကြည့်နေသည်။ မမမြတ်သည် အိမ်မှာ နေရာတကာ လှမ်းမိုးချင်သောလည်း စုအပေါ်မှာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဖြစ်စေချင်သည့်စေတနာတော့ တကယ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်လောက်သည်။

"စိတ်မညစ်တော့ပါဘူး မမမြတ်ရယ်၊ စုကသာ စုအတွက်နဲ့ အိမ်သားတွေအနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာကို စိတ်မကောင်းတာပါပဲ"

မမမြတ်က ပြတင်းပေါက်ဝတွင် သွားရပ်ကာ အဝေးကို မျှော်ကြည့်သည်။

"စုအတွက် သူတပါး စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း တကယ်တမ်းစိတ်ဆင်းရဲရတာကတော့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်တဲ့ စုပါပဲကွယ်"

မမမြတ်က ဘာအတွက် သည်စကားကို အစပျိုးလာပြန်ပါသနည်း။

"စုအပေါ် စေတနာထားတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမမြတ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှိပါစေတော့ မမမြတ်ရယ်၊ စု ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်"

"အင်းလေ၊ စုဟာ မမမြတ်တို့ထင်တာထက် ပိုပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စု၊ စုဘဝတလျှောက်လုံး ဒီလိုပဲ သည်းခံသွားမှာလားကွယ်၊ မမမြတ်ကို မဆိုတာ ဝင်ဝင်ပါတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့နော်၊ ယောက်မဆိုတဲ့အမြင်နဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ စုရယ်၊ မမမြတ်က စုကို ကိုယ့်ညီမအရင်းလို သဘောထားလို့ အမုန်းခံပြီး ပြောနေတာပါ"

သည်လိုပြောတော့လည်း စု တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းလာသည်။ အားလုံးက စုအပေါ်ထားရှိတဲ့စေတနာတွေကို စုက လက်လွှတ်စပယ်ပြုခဲ့မိလေသလား၊ စုမှာ နေမင်းနှင့်လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အားလုံးကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

"မမမြတ်တို့စေတနာကို စု နားလည်ပါတယ်၊ စုဘက်ကမှားခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ မမမြတ်ရယ်"

"ခွင့်လွှတ်ပါတယ် စု၊ မမမြတ်ရဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရင် တော်ပါပြီ၊ မမမြတ် စုကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်နေမင်းကိုတော့ ချစ်လို့မရတာတော့ အမှန်ပဲကွယ်၊ မမမြတ်သဘောကျတဲ့သူကို စုက မယူလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ စု ... လင်ကုန်ရှုံးရင် တသက်လုံးမှောက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့စကား တကယ်မှန်တယ်"

"စုအကြောင်းနဲ့စုပါပဲ မမမြတ်"

မမမြတ်သည် စုကို စူးစိုက်၍ကြည့်သည်။ စူးရှသော မမမြတ်၏မျက်လုံးတွေထဲတွင် စုအပေါ် ယူကျွေးမရအောင် အံ့ဩခြင်းနှင့် နေမင်းအပေါ် တကယ်ပင် ရွှံ့ရှာမုန်းတီးခြင်းကို ဖုံးကွယ်မရအောင် ပေါ်လွင်နေလေသည်။

"နောက်ဆုံး မမမြတ် တခု ပြောချင်တယ်။ သူ စုအပေါ် အနိုင်မယူဝံ့အောင်

နေပြလွှဲကံခမ်းပါကယ်။ သိလား စု၊ မမမြတ်တို့တတွေဟာ ယောက်ျားတယောက်ကို အားကိုးအားထားပြုကြည့်လို့မှ မရဘူးဆိုရင် ရှေ့ဆက် ဘာကိုမျှော်ကိုးပြီး ပေါင်းရမှာလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ဪ ... စုရဲ့ အသိုက်အဝန်းက ယခုအချိန်အထိ နေမင်းအပေါ် အငြိုးမပြေနိုင်သေးပါလားဟု စု တွေးမိရသည်။

"သူ့ကို စု စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ မမမြတ်။ တနေ့ သူ နားလည်လာပါလိမ့်မယ် မမမြတ်ရယ်"

မမမြတ်ကတော့ စိတ်ပျက်လက်လျှော့သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းရင်း စုအပါးမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

မောင်ရယ် စုအပေါ် တကယ်ပဲ မွေနှိုင်သလား၊ စုတယောက်တည်း လောကကို ရင်ဆိုင်ချုံ့ဖြစ်သော်လည်းပဲ အစပျိုးထားသည့်ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ကို စုက ပြည်ဖုံးကား မချလို။ ပြီးတော့ အချစ်၊ လင်ယောက်ျားတယောက်အပေါ်မှာ မိန်းမသားတယောက်ထားရှိတဲ့အချစ်ဟာ ကြာလေလေ ပိုမိုခိုင်မြဲလာလေလေပါပဲ။ စုလို အချစ်ကိုကိုးကွယ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးတယောက်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ်ကစပြီး အချစ်ကို စွန့်ခွာလေ့မရှိပါဘူး။

နေမင်းကလည်း စုကိုချစ်တာတော့ တကယ်ပဲ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ နေမင်းသည် စုတို့အသိုင်းအဝန်းကို နာကျည်းခြင်းနှင့် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မားမားမတ်မတ် မရပ်တည်ပေးနိုင်ခြင်းကသာ စုတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိသည်ဟု စု ထင်သည်။

စုက ရောက်ခဲလှသော အိုင်ရင်းတို့အိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။ အိုင်ရင်းသည် သူ့လာလျှင် စုကိုမြင်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းသည်။ စုကိုသနား၍ မကြည့်ရက်ဟု ဆိုကာ စုဆီကို မလာခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။ စုမှာတော့ သူငယ်ချင်းအသိုင်းအဝန်းနှင့်လည်း တစတစ ကင်းကွာခဲ့ရလေပြီ။ စုသည် သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အစောဆုံး အိမ်ထောင်ပြုသူမို့ သူတို့နှင့် ဘဝခြားသွားသည်။ အိုင်ရင်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ငယ်ရွယ်စဉ် ဘဝကို ကျော်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ ယခင်ကလို့ အပေါင်းအသင်းများနှင့် စုရုံးကာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများကို အခါခပ်သိမ်း ဖန်တီး၍ မရတော့ပေ။

သူငယ်ချင်းများသည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းကပင် တယောက်တနေရာ ရှောင်ကုန်သည်။ နှစ်သက်ရာ ဝါသနာချင်း မတူကြသည့်အလျောက် ရွေးချယ်ရာ လိုင်းချင်းလည်း မတူခဲ့ကြ။ သူငယ်ချင်းတွေ စုစည်းမိကြဖို့ တော်တော်လေးပဲ ခဲယဉ်းသွားသည်။ ကျောင်းတွေကလည်း ယခင်ကလို သာသနာပြုကျောင်းတွေ မဟုတ်တော့။ သူတို့၏ပြုရိုးပြုစဉ် ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေလည်း အလိုလို ပျက်ပြားသွားသည်။ စုတို့တတွေ ပျော်ခဲ့ရသော ကျောင်းပွဲတော်သည်ပင် နောက်ဆုံးပွဲတော်ဖြစ်၏။

အိုင်ရင်းက သူ့မေးနေ့ကိုပင် မလုပ်တာ ကြာခဲ့ပြီ။ မာမီက သူ့ဆွေမျိုးများရှိရာ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်နိုင်ရန်ပင် ကြိုးပမ်းနေလေသည်။

စုရောက်သွားတော့ အိုင်ရင်းက စုကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေသည်။

"ဟေး၊ စု၊ ယူ ကိုယ့်ဆီ လာလည်တာလားဟင်၊ ကိုယ်လည်း ကျောင်းတက်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းတယ်၊ စုရယ်၊ ဒါနဲ့ ယူဆီမရောက်တာ"

ခေတ်ဆန်လှပသော အိုင်ရင်း၏အခန်းကလေးကတော့ နေချင်စဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တွေက စားပွဲပေါ်မှာ ပွဲယောင်းလျက်ရှိနေသော်လည်း ဤသို့ မြင်ရခြင်းသည်ပင် ငယ်ရွယ်လွတ်လပ်သူတို့၏ချစ်စရာအသွင်သဏ္ဌာန်ကို ပေါ်လွင်စေသည်ဟု စု ထင်သည်။ စုမှာတော့ ဖေဖေအလိုကျ ကျောင်းတက်နေသော်လည်း စာအုပ်တွေကို လုံးဝ မကြိုက်။ တူနစ်ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ဖဲစကရာပေါ်မှာ အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့သူတွေသာ များခဲ့ပြီ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ဘဝက များစွာ ကွာခြားခဲ့ရလေပြီ။

"စု မင်းဆီကို လာချင်နေတာ ကြာပါပြီကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် မင်းတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးမိတယ်"

အိုင်ရင်းက စုနှင့်ယှဉ်တွဲကာ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ စုပခုံးကို ရင်းနှီးစွာ ဖက်သည်။

"ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ အေးအတူ ပူအမျှပေါ့၊ တခါ တခါတော့လည်း ကိုယ်တွေးမိတယ်၊ စုတို့အိမ်က နေမင်းနဲ့ပြန်ခဲ့ထားတုန်းက ကိုယ်မကူညီခဲ့မိရင် အကောင်းသားလို့၊ ခုလောက်ဆိုရင် သူတို့ပြောသလိုပဲ ယူဘဝ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နဲ့ ပြန်သာယာနေမှာ"

"အဲဒီအတွက်တော့ ကိုယ်နှောင်တမရပါဘူး၊ အိုင်ရင်းရယ်၊ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်လို့ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ခုလဲ ကိုယ် အဲဒီကိစ္စအတွက် တိုင်ပင်ချင်လို့ လာခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ ရင်ဖွင့်ချင်တာပါပဲလေ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာပါပဲ"

အိုင်ရင်းသည် မျက်နှာလေး ကျစပြုနေသော စုကိုငေးကြည့်ကာ နားထောင်နေသည်။

"ကဲ ဆိုစမ်းပါဦးကွာ၊ အိမ်နဲ့ မပြေလည်ပြန်ဘူးလား"

"မပြေလည်တာကတော့ အစကတည်းကပါပဲ၊ ခု နေမင်း အိမ်ပြန်မလာတာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီ"

"ဟုတ်လား၊ သူက မမမြတ်နဲ့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့မရအောင် ဖြစ်နေတယ်ဆို၊ ကျော်ကျော်တို့က ပြောတယ်"

"ဟုတ်လား၊ စုလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် အဆက်ပြတ်သလောက်ပါပဲကွာ"

"သူတို့ ကိုယ့်ဆီ လာလည်တတ်ကြပါတယ်၊ ကျောင်းကိုလေ၊ မောင်မောင်နဲ့မြမနွယ်တောင် သိပ်တွဲတာ မတွေ့ပြန်ဘူး။ ဘာဖြစ်ကြသလဲ မသိဘူး"

မောင်မောင်က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေသည်။

"ကျွန်ကျော်တို့ မောင်မောင်တို့နဲ့လည်း ကိုယ်တွေ့ချင်ပါတယ်။ နေမင်းကို သူတို့ပြောရင်များ ရမလားမသိဘူးကွ"

"အင်း ဆွစ်မင်းပါဦး၊ နေမင်းက ဘာလို့ အိမ်ကိုပြန်မလာတာလဲ၊ မမမြတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်လို့လား"

"မဟုတ်ဘူး၊ စုနဲ့ဖြစ်တာ"

"ဟင်"

အိမ်ထောင်သည်တွေ၏ဘဝကို နားမလည်သေးသော အိုင်ရင်းကတော့ အံ့သြနေသည်။

"အိမ်သားတွေ သူ့ကို မကြည်ဖြူတာလည်း မပြောနဲ့၊ သူကလဲ မှားတယ်လေ၊ ဖေဖေက အလုပ်ရှာပေးတယ်၊ အဲဒါကိုတောင် သူက သိပ်မကျေနပ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ခုမှ အလုပ်လေး ရစေခိုသေးတာ ကြီးကြီးစားစား လုပ်ပြရမယ်မဟုတ်လား၊ လခထုတ်တဲ့နေ့က သူ အရက်သောက်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ စုနဲ့စကားများတာပဲ"

အိုင်ရင်းက ပခုံးလေးကို တွန့်လိုက်သည်။

"သူ အရက်သောက်တတ်နေတာ ယူ မသိခဲ့ဘူးလား ဟင်"

စုက ခေါင်းခါသည်။

"စုနဲ့တွေ့ပြီးမှ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်လို့ဆိုပြီး တခါနှစ်ခါပဲ သောက်တာတွေတယ်၊ ဂွဉ်နဲ့အချန်တော့ မသောက်ပါဘူး၊ ဟိုနေ့က လခထုတ်ရက် သောက်လာတော့ စု စိတ်ပူမိတယ်ကွယ်"

"စု ယူ သူ့ကို ပြုပြင်လို့ ရမယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ် စကားနာထိုးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ယူ သူ့ကို ချောမော့ပြောကြည့်ပါလားကွယ်။ သူ ဒီတခါပဲ သောက်တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ၊ အဲ တခါတလေပေါ့"

စုမှာ ယခင်ကလို တက်တက်ကြွကြွ မပြောနိုင်တော့၊ သူ အားလျော့စ ပြုနေပြီမှာ ထင်ရှားသည်။

"စု သူ့နောက်ကို လိုက်သွားရ ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်"

အိုင်ရင်းက စုကိုကြည့်ကာ အံ့သြနေပြန်သည်။

"ဟေး စု၊ ယူပြောချင်တာ အဲဒါလား။ သူဟာသူ စိတ်ဆိုးလို့ ဆင်းသွားတာ၊ သူ စိတ်ပြေရင် ပြန်လာမှာပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားပဲဟာ၊ လိုက်ချော့စရာမလိုပါဘူး"

"သူ ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ ပိုဆိုးမယ်"

"အိုး ဂေါ့၊ ယူက သူ့အတွက် ပူလို့လား"

သည်တခါတော့ အိုင်ရင်းသည် စုဘက်က လုံးလုံးလျားလျားဖြစ်နေပြီ၊ နေမင်းက

အိမ်ထောင်ဦးစီးတယောက်အနေဖြင့် ခွပ်ခွပ်ချဲ့ချဲ့ မရှိသည့်အတွက်တော့ အိုင်ရင်းက နေမင်းကို အမှတ်မပေးချင်တော့။ အိုင်ရင်းစိတ်က ယောက်ျားဟူသည် မိန်းမသားတို့၏အထင်ကြီးကိုးကွယ်စရာ ကောင်းရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

"သူက စုတိအိမ်မှာ အမြဲအနိမ့်ခံနေရတယ်တဲ့။ စုဟာ မိန်းမတယောက်အနေနဲ့ သူ့နောက်ကို လိုက်နေသင့်တယ်တဲ့"

စုသည် တကယ်ပင် မိန်းမသားတယောက်အနေဖြင့် ရင်ဖွင့်စရာအဖော်မရှိ၍ သူငယ်ချင်းဆီလာပြီး ရင်ဖွင့်နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း အိုင်ရင်း နားလည်လာသည်။ စုမှာ တဦးတည်းသော မိန်းမဖော်ဖြစ်သည့် မမမြတ်ကလည်း စုဘက်က မရှိပေ။ စုအပေါ် စေတနာရှိသည်မှန်သော်လည်း စုရင်ထဲမှခံစားချက်ကို နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ကြီးကြီးမေကလည်း မမမြတ်တို့ရောက်ကတည်းက တရားရိပ်သာတွင် အနေများသည်။

အိုင်ရင်းက စုကို သနားလည်း သနားသည်။ ကရုဏာဒေါသလည်း ဖြစ်မိသည်။

"သူ့အိမ်လိုက်နေရင်ကော သူက စုကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာလား"

အိုင်ရင်းက မေးသည်။ မေးသာမေးရသည်။ မေးခွန်းကားမဟုတ်။ စု စဉ်းစားနိုင်ရန် ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။

"သူ ပေပေတေတေနေတတ်တာကလွဲလို့ စု စိတ်ဆင်းရဲအောင်တော့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး"

အိုင်ရင်းက သက်ပြင်းချသည်။

"ဪ ခုရယ် ...အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ ယောက်ျားတယောက်အနေနဲ့ ပေပေတေတေနေသေးတယ် ဆိုကတည်းကိုက ဘယ်မိန်းမက စိတ်ချမ်းသာမှာလဲ၊ စုက သူ့အပေါ် အရှုံးပေးလွန်းပါတယ်"

စုသည် မျက်နှာငယ်ဖြင့် အိုင်ရင်းကို ကြည့်နေပြန်လေသည်။

"သူ ပြန်မလာရင်တော့ အိမ်က ဝမ်းသာမှာ၊ မမမြတ်က ခုတောင် သူ့ကို မေ့မိဖို့ တရားဟောနေပြန်ပြီ"

"စုက သူ ပြန်မလာမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေသလား"

"အိုင်ရင်း စုရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို မင်းတို့နားလည်အောင် ပြောမပြတတ်တော့ဘူး"

"ကိုယ် ယူကို သိပ်နားလည်တယ် စု၊ နားလည်လွန်းလို့ ယူကို အားမရတာ၊ ယူက တဖက်သားကို သိပ်ချစ်တတ်လွန်း သိပ်ပြီးယုံကြည်လွန်းတယ်ကွယ်၊ ကိုကိုဦးနဲ့တုန်းကလည်း မိန်းမရသွားတာတောင် ယူက ယူကို ချစ်နေတယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်ဆို၊ အဲဒီတုန်းက ယူကို မဖြစ်သင့်တာဖြစ်ရအောင် မောင်မောင်တို့က အကာအကွယ်ပေးခဲ့တာ ယူသိရဲ့လား"

စု စဉ်းစားနေသည်။ ကိုကိုဦးအပေါ်မှာလည်း ယနေ့ထက်အထိ စု အပြစ်မမြင်နိုင်သေးတာအမှန်ပင်။ သို့သော် ကိုကိုဦးသည် ယနေ့ထက်တိုင်လည်း

စိတ်ကူးယဉ်အချစ်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ချစ်စရာကောင်းမလေးတွေနှင့် ကြည့်ရုံနဲ့နေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုကောင်မလေးတွေသည် စုကို ကိုယ်စားပြုခြင်းမရှိသည်ကတော့ သေချာသည်။ စု တဝက်သာ ကိုကိုဦးကွယ်ရာမှာ ရင်ကျက်လာရသော်လည်း ကိုကိုဦးစာတွေကတော့ ယနေ့အထိ ရင်ကျက်လာခြင်း မရှိသေး။ ကိုကိုဦးမှာ စုလို စာရေးဆရာကို ခွဲလမ်းသော စာဖတ်ပရိသတ်ကောင်မလေးတွေ ရှိနေတုန်းပဲလားဆိုတာလည်း စု မသိပေ။

"ကိုကိုဦး ချိန်းလို့ သွားတဲ့နေ့က စုနောက်ကို သူတို့လိုက်လာတာ သိပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို ကိုယ်သိရတော့ ယူကို သိပ္ပံအပြစ်တင်မိတယ် စုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယူကို ဖွင့်မပြောတော့ပါဘူး။ အဲဒီကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်လွန်းပြီး ယွဲ့လွယ်လွန်းတဲ့ယူကို နည်းနည်းလေးမှ အားမရခဲ့ဘူး။ ဟော နောက်တော့ ယူက ကိုယ်တို့မသိအောင် နေမင်းနောက်ကို လိုက်သွားခဲ့ပြန်တယ်"

"ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့ အိုင်ရင်းရယ်"

"အေးလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒါတွေပြောနေလို့ အပိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တာတွေ သင်ခန်းစာယူပါဦး စုရယ်၊ တဖက်သားကို လွယ်လွယ်နဲ့အလျှော့မပေးပါနဲ့၊ နေမင်းပြန်မလာတာ သူ့ဟာနဲ့သူနေစမ်းပါစေ၊ သူ ယူကို တကယ်ချစ်ရင် ပြန်လာမှာပေါ့ကွာ"

စုသည် တွေဝေနေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

"အေးလေ၊ ကိုယ် လိုက်မသွားတော့ပါဘူး။ သူပြန်လာအောင် စောင့်ဦးမယ်"

အိုင်ရင်းက အားတက်လာဟန်ဖြင့် စုကိုကြည့်သည်။

"အဲဒီလိုမာနလေးလည်း နည်းနည်းတင်းထားဦးမှပေါ့ စုရယ်"

* * *

နေမင်းက စုနဲ့ကင်းကွာပြီး တကယ်ပဲ နေနိုင်လေသလား၊ သို့မဟုတ် စုတို့အသိုင်းအဝန်းကို တကယ်ပဲ စိတ်နာနေရောသလား။ နေမင်းသည် အိမ်ကိုပြန်မလာခဲ့။ မာနတွေတင်းထားသည့်ကြားမှ စု မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်ရပြန်သည်။ နေမင်းဟာ စုရဲ့ချစ်သူသာမကတော့ပါဘူး။ လင်ယောက်ျားတယောက်လည်းဖြစ်သည်။ နေမင်း အလုပ်လုပ်ရာရုံးသို့ ဖုန်းဆက်မေးမိသည်။

"ကိုနေမင်းက ရုံးကိုတော့ လာပါရဲ့ရှင်၊ ခဏလေး လက်မှတ်ထိုးရုံလောက်ပါပဲ"

တဖက်က ခပ်ထွေထွေ အသံလေးကို ကြားရသည်။

"သူ နေ့တိုင်းတော့ လာပါတယ်နော်"

"အင်း လာတယ်လို့ ထင်တာပဲ"

တဖက်က စိတ်မရှည်သောအသံကို ကြားရသည်။

"သူ လာရင် ကျွန်မဖုန်းဆက်တယ်လို့ ပြောပေးပါနော်"

စု၏တင်းထားသောမာနတွေ ရုတ်တရက် ကျသွားသည်ကို စုကိုယ်တိုင်ပင်
သေသေချာချာ မသိလိုက်ပါကလား။

"အိုး..... ကျွန်မဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်"

သည်တော့မှ စု သတိထားမိသည်။ တဖက်လူကို အားနာသွားမိသည်။
စုရဲ့အေးဆေးသောအသံလေးကြောင့်သာ သည်မျှ သည်းခံနေသည်ကိုတော့ စု
မတွေးမိ။

"ကျွန်မ .. ကျွန်မ ကိုနေမင်းရဲ့မိန်းမပါရှင်"

စုအသံက တုန်ယင်နေသည်။ စု မောလည်း မောနေသည်။

"ဘုရားရေ ...ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မပြောပေးပါ့မယ်"

တဖက်က တအံ့တဩနှင့် တယ်လီဖုန်းကို ချသွားသည်။ ဪ
ကိုယ်ယောက်ျားကိုတောင် ရုံးကိုလာရဲ့လားဟု ပြန်လည်စုံစမ်းမှာယူနေရသော
မိန်းမငယ်တယောက်ကို အဘယ်သူသည် မသနားဘဲ ရှိပါမည်နည်း။

စုရဲ့တင်းမာသောစိတ်တွေလည်း အရည်ပျော်စပြုလေပြီလား မသိနိုင်တော့ပါ။

စုမှာ သွေးအားနည်းရောဂါ ပြန်ဖြစ်လာ၍ ကျောင်းလည်း မတက်နိုင်တော့။
နေမင်းကို မမြင်ရတော့ စုရဲ့မိသားစုတွေက စုကို ယခင်ကလို
ပြန်လည်ဂရုစိုက်လာကြသည်။ ဖေဖေက သမီးကို အချိပ်ကြည့်နေသူပီပီ
ထမင်းဝိုင်းမှာပင် စု ရောက်လာမှ ထမင်းစားသည်။ ကိုကိုစိုးကလည်း
ညီမဖြစ်သူကို ချိုချိုသာသာစကား ဆိုစပြုသည်။ မမမြတ်ကတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ၊
စုရေ ...စုရေနှင့် တစုတည်း စုနေတော့သည်။

ကိုတိုးနှင့် စုသည်ပင် စကားမပြောတာကြာပြီ။ ကိုတိုးက စုကို
အချစ်ဆုံးလည်းဖြစ်ခဲ့သလို စု ရုတ်တရက်လက်ထပ်သွားတော့
မောင်ဘွားတယောက်အနေနှင့် ရှက်တာလည်း ပါသည်။ နေမင်းကို
သဘောမကျတာလည်း ပါသည်။ ပြီးတော့ သဝန်တိုတာလည်း ပါကောင်းပါမည်။
စုကိုပါ သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်နေတတ်ခဲ့တာ စု ကောင်းကောင်းသိသည်။

ယခု စု တယောက်တည်းဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုတိုးသည် စုကို
ပြန်လည်ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ ဝမ်းနည်းစရာတော့ ကောင်းသား။
ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင်စွာ အတူကစားခဲ့ကြသော မောင်နှမနှစ်ယောက်သည်
လူကြီးတွေဖြစ်လာကာမှ စိတ်သဘောထားတွေ ကွဲလွဲကုန်ရသည်။

စုတယောက်တည်း ခြံထဲက အိပ်ပေါ်ထိုင်နေစဉ် ကိုတိုး ရှောက်လာသည်။
ကိုတိုးသည် ဖေဖေလိုပင် အေးဆေးသောလည်း ဒေါသကြီးတတ်သည်။
ကိုတိုးသည် စုကို ရှောင်နေရာမှ အခုလို တယောက်တည်း
ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းမြင်လိုက်ရတော့ သနားသွားဟန်တူလေသည်။

"စု"

ကိုတိုးက ခုရှိရာသို့ လှေဥက်လာပြီး တိုးတိုးခေါ်သည်။ ခုကို စကားမပြောတာလည်း ကြာပြီဖြစ်၍ စကား အံ့သြဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုတိုးကလည်း ပန်ပြီး နားထင်နားရင်းများ ကျလျက်ရှိသော ညီမဖြစ်သူကို မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့သည် တအိမ်ထဲမှာ အတူနေခဲ့ကြသော်လည်း များစွာ ဝေးကွာသွားခဲ့သလို ဖြစ်နေလေသည်။

"ကိုတိုး ကျောင်းကပြန်လာတာလား"

စုကလည်း ခပ်တိုးတိုး ပြန်မေးလေသည်။ ကိုတိုးသည် ဒန်းပေါ်ရှိ စုဘေးက နေရာကလေးမှာ ကတ်ကတ်သပ်သပ် ဝင်ထိုင်သည်။ စုအပေါ်မှာ သည်လို အကျွမ်းတဝင်လည်း မရှိခဲ့တာကြာပြီဆိုတော့ စု ဝမ်းနည်းလာသည်။ ကိုတိုးက မြေကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် ထောက်ပြီး ဒန်းကို လှဲလိုက်သည်။ ငယ်စဉ်က သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် မကြာခဏ ဒန်း အတူတူ စီးခဲ့ကြလေသည်။

"ဗျ၊ နင် ဒီနှစ် စာမေးပွဲဆက်ဖြေမယ်မဟုတ်လား"

သူတို့မောင်နှမတွေထဲတွင် စုတယောက်တည်း ပညာတပိုင်းတစ်ဖြစ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ သည်လို ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသည်ကို တွေးပြီးတော့လည်း အားလုံးက မကျေမနပ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

"မတက်တော့ပါဘူး ကိုတိုးရယ်၊ ငါ စာကျက်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး"

စုက အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမိသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲ၊ စိတ်မပျက်စမ်းပါနဲ့၊ နင် ကျောင်းမတက်ချင်တောင်မှ စာကျက်ပြီး ဖြေလို့ရပါတယ်"

ကိုတိုးသည် အားတက်သရော ပြောပြန်သည်။ ငယ်ငယ်က စာပြပေးရင်း ကိုတိုးက စုကို ခေါင်းခေါက်တတ်သဖြင့် ငိုခဲ့ရသည်ကို သတိရပြန်သည်။ ထိုသို့ငိုရခြင်းသည်ပင် ကြည်နူးစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

"အေး နင်တိုက်တွန်းလို့ ငါ ဖြေကြည့်ပါ့မယ်လေ"

စုက ကိုတိုး၏စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သော်လည်း ကိုတိုး ဝမ်းသာသွားသည်ကို ဖုံးကွယ်၍မရ။ ဪ သူတို့ဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒကိုသာ သိကြလျက် စုရင်ထဲကဝေဒနာကို မသိကြလေခြင်းဟု အောက်မေ့လိုက်ရသည်။

"နင် စာမေးပွဲဖြေမယ်ဆိုရင် ငါ အားလုံးကူညီမယ်၊ နင် အရင်ကလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြန်နေစမ်းပါ မိဗျ၊ နင့်ကိုလေ ငါ မမုန်းပါဘူးဟာ"

ကိုတိုးသည် နောက်ဆုံးစကားလုံးကို အသံအက်အက်ဖြင့် ပြောလေသည်။

"အို ကိုတိုးရယ်"

စု ရင်ထဲက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည်။ ကိုတိုးသည် ပြီးခဲ့သည့်ကိစ္စတွေအတွက် သူ့ကို တောင်းပန်နေလေသလား။ စုရင်ထဲမှာ

မောင်နှမတွေ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်စေတနာကို သံသယတွေနှင့်
စော်ကားမောကားပြုခဲ့မိလေသလား။

"ငါသိပါတယ် ကိုတိုးရယ်၊ နင် ငါ့ကိုမုန်းတယ်လို့လည်း ငါ ဘယ်တုန်းကမှ
မထင်ခဲ့ပါဘူး"

စုမျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ စုဟာ သူ့ဘေးမှာ
မေတ္တာတွေများစွာရှိနေပါလျက် တခြားတပါးသော မရေရာသည့်
မေတ္တာတွေကိုသာ မျှော်ကိုးဖွယ်ရာနေခဲ့သည်။ စုသည် တဖြည်းဖြည်း
ဝမ်းနည်းလာကာ ငိုချလိုက်မိသည်။

"ဟယ် မငိုပါနဲ့ဟယ် မိစု၊ ငါတို့မောင်နှမတွေ အရင်ကလိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ပြန်နေကြရအောင်လား"

ကိုတိုးသည် စုပခုံးကိုကိုင်ကာ ချောနေလေသည်။

ဖေဖေသည့် တနေရာမှနေ၍ သူတို့မောင်နှမကို လှမ်းကြည့်ကာ
ခေါင်းတည့်တည့်တဖြစ်နေလေသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၉) ◆

စုရင်ထဲက ဝေဒနာအတိုင်းအတာကို မည်သူမျှ မရိပ်စားမိကြ။

စုက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေသည့်အမှုအရာများ ပြလျှင်ပင် အားလုံးက ကျေနပ်နေကြတော့သည်။ သို့သော် စုသည် ယခင်လို ဖူးပွင့်စပ်နားကလေးသဏ္ဌာန်မဟုတ်တော့ဘဲ နှိမ့်ကြွေလှုပ်သည့် ပန်းကလေးတပွင့်နယ် ယမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို သူတို့မသိ။

မိသားစု၏ထမင်းဝိုင်းမှာ ဖေဖေ၏စကားသံသည် ပြန်လည်ကျယ်လောင်လာသည်။ ကိုကိုစိုးနှင့်မမမြတ်တို့၏ရယ်မောသံသည် ပျံ့လွင့်စပြုလာသည်။ နောက်ဆုံး ကိုတိုးသည်ပင် အိမ်မှာ သွက်သွက်လက်လက် ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာသည်။ သည်အခြေအနေတွေကို ပျက်ယွင်းအောင်လုပ်ခဲ့သူဟာ စုပါပဲ။ စုသည် အားလုံးရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ရယ်မောနေလေသည်။ နေမင်းအကြောင်းကို သူတို့မေ့ထားကြသည်။ သို့မဟုတ် မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေကြသည်။ နေမင်းသည် စုဘဝထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုတာကို မသိသလို ပြုမူနေကြသည်။

"ဒီတခါ စုတို့ ကိုတိုးတို့ စာမေးပွဲပြီးရင်တော့ ရှမ်းပြည်နယ်ကို သွားလည်ကြမယ်ဟေ့"

မမမြတ်က ကြေညာပြန်သည်။ တနည်းအားဖြင့် စုကိုလည်း လူသိရှင်ကြား စူးစမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"စုက စာမေးပွဲ တကယ်ဖြေမှာလား"

ကိုကိုစိုးက မေးသည်။

ဖေဖေသည် စုကို စိတ်စောစွာ ကြည့်နေသည်။ သမီးဘဝကို မူလလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိအောင် ကြိုးစားနေရရှာသော ဖေဖေကို ကြည့်ရုံသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလှသည်။ စုက အားလုံး တဒဂ်ပင်ဖြစ်စေ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဟု သဘောထားကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

"ကောင်းတယ်သမီး၊ တကယ်တော့ သမီးအသက်ဟာ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ၊ ဘဝမှာ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်"

"ညီမလေးဟာ စာတော်တဲ့လူပဲ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တို့မရှိတုန်း ဖေဖေက အလိုလိုက်တာကိုး၊ ကဗျာတွေချည်းစပ်ပြီး စိတ်လေသွားလို့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်မရတာလို့ ကြီးကြီးမေက ပြောတယ်"

ကိုကိုစိုးက ဖေဖေကို အပြစ်တင်နေသည်။ ဖေဖေက နောက်ကြောင်းတွေကို အစပြန်မဖော်ပေးစေလိုသည့်သဘောဖြင့် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်သည်။

"သမီးမြတ် အလုပ်လျှောက်ထားတာ ဘယ်လိုနေလဲ"

မမမြတ်သည် တကယ်ပင် အလုပ်ဝင်လုပ်ရန် တက္ကသိုလ်မှာ နည်းပြဆရာ လျှောက်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

"အချိန်ပိုင်းလောက်တော့ ရပါလိမ့်မယ် ဖေဖေ၊ နောက်လလောက်ဆို သိရမှာပဲ၊ တော်ကြာ မြတ်လည်း အလုပ်ရရော ကိုကိုစိုးက နယ်ပြန်ပြောင်းသွားရရင် ဒုက္ခ"

"ဒီတော့လည်း ရန်ကုန်မှာပဲ နေခဲ့ပေါ့ မြတ်ရာ၊ ကလေးလဲရှိတယ်၊ ပြီးတော့ စုလဲ ရှိနေသေးပဲ"

စုကို သူတို့က အရေးတကြီး ထည့်တွက်နေကြလေသည်။

"ဖေဖေလည်း ပင်စင်နီးပြီဆိုတော့ သားသမီးတွေကို အနားမှာ ရှိစေချင်ပြီကွယ်၊ ကိုစိုးလည်း မပြောင်းရရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ"

ဖေဖေကလည်း အခွင့်ရတိုင်း သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လျက်ရှိသည်။ စုလည်း ဖေဖေအနားက အဝေးသို့မသွားဘဲ တသက်လုံး နေချင်ပါရဲ့။ သို့သော် စုက ကတိပေးရန် ဝန်လေးနေမိသည်။

"ကျွန်တော် နယ်မှာနေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ၊ ဒီတခါ ရန်ကုန်မှာ ကြာကြာနေရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်"

"အေးကွယ်၊ လူတွေဟာ အသက်ကြီးလာတော့ သတ္တိနည်းတယ်ပဲ ဆိုချင်ဆို၊ အပူအပင်ကင်းကင်းနဲ့ အေးအေးပဲ နေချင်တော့တယ်"

စုသည် အားလုံး၏ဆန္ဒအလျောက် ပေါ်ထွက်လာသည့်စကားများကို စိတ်ထဲက သိလျက် နှုတ်မှ ခပ်မဆိတ် နေလိုက်ရသည်။ အားလုံးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါရဲ့။

တယောက်တည်းနေရသည့်ညများမှာတော့ ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းမှုဆွေးခြင်းကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရပြန်သည်။ စုကိုယ်တိုင်တော့ မည်သည့်အရာကိုမှ အသစ်ပြန်စလို့မခံစား မရှိတော့ပေ။ နေမင်းနှင့် ခွဲခွာနေချိန်ခြင်းသည်လည်း စွဲအတွက် တခဏသာ ဖြစ်၏။ အားလုံးဖြစ်စေချင်သလိုတော့ ဖြစ်လာနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

* * *

နေမင်း အိမ်ပြန်မလာတာ တလနီးပါး ကြာခဲ့သည်။

အိမ်သားများကလည်း စုကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြန်လည်ဆွဲဆောင်ဆဲ၊ စုကလည်း ဟန်ဆောင်ပြီးလေးဖြင့် အားလုံးကို နှစ်သိမ့်ဆဲ၊ သို့သော် စုတသက်တာမှာ ဘာကိုမျှ အသစ်ပြန်စလို့မရတော့တာကို တနေ့မှာ ရှင်းလင်းစွာ သိမြင်ကြရသည်။

"စွဲရေ... ဝမ်းသာစရာပြောရဦးမယ်၊ လကန်ရင် မမမြတ် အလုပ်ဝင်ရတော့မယ်၊ သိလား"

မမမြတ်က ဝမ်းသာစရာသတင်းတခုအလား ပြောကြားလာသည်။ မမမြတ်သည် အလုပ်လုပ်သည့်ဆိုရာမှာပင် သူ့အတွက် ဂုဏ်သရေရှိမည်ထင်ရသော အလုပ်ကိုမှ ရွေးလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဝမ်းသာပွဲတယ် မမမြတ်ရယ်၊ နောက်ဆို ဖေဖေလည်း ပင်စင်ယူရင် စုတို့အိမ်မှာ ကိုကိုစိုးတို့ မမမြတ်တို့ပဲ ဝင်ငွေရှိတော့မှာ"

စုက အမှန်တကယ်ပင် ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယခုက စုတို့အိမ်မှာ ကြီးကြီးမေမ၏စီမံခန့်ခွဲမှုဖြင့် ဣန္ဒြေရ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး စုရယ်၊ မမမြတ်တို့ အိမ်ထောင်ပြုစကလဲ ဖေဖေပဲ ကျောင်းထားပေးခဲ့ရတာ၊ ခု မမတို့အလှည့်ပဲ"

သည်လိုဆိုတော့လည်း မမမြတ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မလို ဖြစ်နေလေသည်။ စုတို့အိမ်မှာ အခြေအနေမပျက်နေနိုင်သော်လည်း တကယ့်တကယ် ချမ်းချမ်းသာသာကြီးမဟုတ်သည်ကို စု နားလည်ပြီးသားပင်။ ပြီးတော့ ဖေဖေတယောက်တည်းအတွက်ဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်လှ။ ပင်စင်လစာနှင့် ထမင်းစား၍ရမည်။ နေစရာက ပူစရာမရှိ။ ကိုတိုးအတွက်ကလည်း ကျောင်းနေဖို့ တနစ်သွား ကျန်တော့သည်။ သည်အတောအတွင်းလည်း အကိုအကြီးဆုံး ကိုမျိုးက ညီညီမတွေ ကျောင်းစရိတ်ဆိုပြီး ပို့ပေးနေခဲ့သည်။

သို့သော် သီးခြားအိမ်ထောင်တခုဖြစ်လာသော စုက ဝင်ငွေတပြားမှမရှိဘဲနေ၍ ကြာရှည်စွာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်လား။ စုမှာ အဘက်ဘက်က တွေးနေရလေသည်။ စုတယောက်တည်းသာဆိုလျှင်တော့ အားလုံးက ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူရှိကြမည်ပင်။ အကယ်၍ သင့်တင့်သော အိမ်ထောင်ဖက်နှင့်ဆိုလျှင်လည်း အဆင်ပြေနိုင်ကောင်းသည်။

"အိမ်ထောင်တခုရဲ့ တာဝန်ဆိုတာ မသေးပါဘူး မမမြတ်ရယ်၊ စု အရင်တုန်းကတော့ ဒါတွေ မသိခဲ့ဘူးလားဆိုတော့ မသိခဲ့ဘူးလို့ ပြောရမှာထက် မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ စဉ်းစားဖို့လည်း အချိန်မရခဲ့ဘူးလို့သာ ပြောရမှာပဲ မမမြတ်"

စု ဘာအတွက် အစပျိုးနေသည်ကို မမမြတ်ကတော့ ရိပ်မိသိရှိပုံ မရသေးပေ။

"ဒါပေမဲ့ စုရယ်၊ ခုဆိုရင် ဒီသဘောတွေကို နားလည်လာပြီပေါ့။ စုဟာ ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ မမမြတ်ကတော့ စုကို အိမ်ထောင်သည်တယောက်လို့ကို မယုံနိုင်သေးဘူး၊ စု စာမေးပွဲလည်း ဆက်ဖြေဦးမယ်မဟုတ်လားကွယ်၊ စုမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိပါသေးတယ်"

'မျှော်လင့်ချက်တဲ့လား မမမြတ်ရယ်'

စုက စိတ်ထဲမှ ညည်းမိသည်။ မမမြတ်တို့က ယခုထိ စုကို လမ်းသစ်ထွင်ပေးဆဲရှိသေးသည်။ စုမှာ လမ်းဟောင်းကို ဆက်လျှောက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်ဆိုတာ အသိပေးရတော့မည်။

"စု စာမေးပွဲတောင် ဖြေချင်မှ ဖြေနိုင်တော့မယ် မမမြတ်"

မမမြတ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြန်မေးသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ စု"

စုက တိတိကျကျပြန်ပြောနိုင်ရန် အားယူလိုက်သည်။

"စု ကိုနေမင်းနောက်ကို လိုက်နေမှ ဖြစ်တော့မယ်"

မမမြတ်မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ပျက်သွားပုံပေါ်လေသည်။

"စု ဘာကြောင့် လိုက်သွားရမှာလဲကွယ်။ ဒီအိမ်ဟာ စုတို့အိမ်ပါ။ စု သွားစရာမလိုပါဘူး၊ မမမြတ် စောစောက ပြောတာက"

"အို တခြားအကြောင်းကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး မမမြတ်ရယ်၊ စု သူနဲ့ မနေလို့ မဖြစ်တော့လို့ပါ၊ စုမှာ ကလေးရှိနေပြီ မမမြတ်"

"အိုကွယ်"

စုသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ထားလိုက်မိလေသည်။

"အဲဒီအကြောင်းတွေကို ဖေဖေကို မမမြတ်ပဲ ပြောလိုက်ပါတော့ မမမြတ်ရယ်၊ စု ဒီအိမ်မှာလည်း မနေချင်ဘူး။ သူ့ဆီကို လိုက်နေမယ် မမမြတ်၊ စု ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်"

မမမြတ်လည်း အာစေးထည့်ထားသလို ငေးငိုင်းနေလေသည်။

"မမမြတ်လည်း ဒီအချက်ကို မပူခွဲမိဘူး၊ ပေါ့လျော့သွားတယ်ကွယ်"

"စု ဘာကိုမူ နောင်တမရပါဘူး မမမြတ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးဖို့ စု ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ"

မမမြတ်သည် စုကိုသာ ငေးကြည့်နေလေသည်။

* * *

"ယူ တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား စု"

အိုင်ရင်းက စုကိုမေးသည်။ စုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် တယောက်မျက်နှာတယောက် အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေမိကြသွေးသည်။ ပြီးတော့မူ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းကို ပျော်စရာအဖြစ် ဖန်တီးပစ်လေ့ရှိသော အိုင်ရင်းက ရယ်မောလျက်ပြောသည်။

"ဟေး ဘာလိုလိုနဲ့ ယူမှာ ကလေးတယောက်ရတော့မယ်၊ ပျော်စရာကြီးပဲ၊ ယောက်ျားလေးသာ မွေးစမ်းပါကွာ၊ ယူသားကို ကိုယ် စောင့်ယူမယ်"

စုကလည်း အိုင်ရင်း ပြောသလိုပင် ပျော်စရာအဖြစ် မြင်လာသည်။
အပြုံးအရယ်နည်းခွဲရသောအဖြစ်ကို တွန်းလှန်ပြီး နှစ်နှိုက်စွာ ရယ်လိုက်သည်။
ထိုအခါမှပင် စု၏အလွတ်ပါးဖြစ်သော ပါးချိုငယ်လေးနှစ်ခွက်က ပေါ်လာတော့သည်။ ညှုမောင်သော မျက်လုံးများလည်း အပြုံးရိပ်ကြောင့် ရွန်းလက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းထူထူလေးနှစ်လွှာသည်လည်း စွဲမက်စရာပြန်ပေါ်လာသည်။

"စုလည်း သားလေးပွဲလိုချင်တယ်။ စုရဲ့ သားလေးဟာ စုဘဝရဲ့ အားထားရာပဲ ဖြစ်လာမှာပဲကွာ။ ဒီလိုတွေးတော့ ကိုယ့် သိပ်အားရှိတာပဲ အိုင်ရင်းရေ"

အိုင်ရင်းသည် အချိန်အတန်ကြာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးခဲ့သော စုမျက်နှာပေါ်မှ ပင်ကိုယ်အလှနှင့် မျှော်လင့်ချက်ရွှေငါးခြည်တို့ဖြင့် ယှက်သန်းလာသောမျက်လုံးများကို ငေးမောနေရာမှ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေမိသည်။

"ဒါကို နေမင်း မသိသေးဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ် အိုင်ရင်း၊ စုကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ စု သူ့ဆီကို သွားမယ်၊ သူ့ဟာ ကလေးတယောက်အဖေဖြစ်လာရင်တော့ ပိုပြီးရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ အိုင်ရင်းရယ်"

"ဒီကြားထဲမှာ သူ့အကြောင်း ဘာမှမကြားဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမကြားမိဘူး"

"သူ ကျော်ကျော်တို့နဲ့တော့ တွေ့နေသားပဲ၊ ခု အရက်လဲ သိပ်သောက်တယ်တဲ့၊ အလုပ်လည်း မှန်မှန်မဆင်းဘူးပြောတယ်"

စုကြောင့် နေမင်း ပိုပြီးပျက်စီးနေသလားဟု တွေးမိပြန်သည်။

"သူ ကိုယ့်ကို စိတ်နာနေသလားမသိပါဘူးကွယ်"

"သူ ယူကိုချစ်တော့ အတော်ချစ်တာပဲ ထင်တယ် စု၊ အင်းလေ ယူ့အတွက်လည်း ဒါတစ်ခုပဲ ဝမ်းသာစရာရှိတာ"

အားမနာပါးမနာပြောတတ်သော အိုင်ရင်း၏အကျင့်လေး ဖောက်ထွက်လာသည်။ စုကလဲ စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ပြုံးနေသည်။

"အစကတော့ စုလည်း သူ့ကိုသနားတာ၊ ကောင်းစေချင်တာပဲ ရှိတယ်။ ခု တကယ်စဉ်းစားတော့ စု သူ့ကို မပြတ်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေတို့ မမမြတ်တို့က နောက်ဆုံးအချိန်အထိ စုကို သူနဲ့ အဆက်ဖြစ်စေချင်တုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို တယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး"

"စုရယ်၊ ယူက ကိုယ်တို့ထင်တာထက် သတ္တိပိုရှိပါတယ်"

အချစ်အတွက် စွန့်စားဝံ့သော စုကို အိုင်ရင်းစိတ်ထဲကလည်း တကယ်ပင်ချီးကျူးမိလေသည်။

"စု မင်းကို လာနှုတ်ဆက်တာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ မင်းပဲရှိတော့တာ၊ အစစအရာရာ မင်းကိုပဲ တိုင်ပင်ရမှာပဲ"

အိုင်ရင်းက စု၏ပုခုံးလေးကို ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

"ဘာမဆို ကိုယ့်ကို သတိရနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဟိုတလောက မောင်မောင်နဲ့လဲ တွေ့တယ်၊ သူကတော့ ယူ့ကို သတိရနေတုန်းပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ တတ်နိုင်တာဆိုရင် စုကို အကူအညီပေးချင်တယ်တဲ့၊ သူ မြဲမြဲနွယ်နဲ့လဲ

လုံးဝပြတ်သွားပြီလေ၊ ခု နောက်တယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်၊ သူတို့ကလပ်စ်ကပဲ"

သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ပြောတော့ စု မျက်လုံးများသည် ရွှင်လန်းမှုဖြင့် ပိုပြီးတောက်ပလာသည်။ တကယ်ဆိုတော့ စုသည် မိန်းမကြီးတယောက်လို တွေးခေါ်မြော်မြင်နေရသည့်တိုင် ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတယောက်ပဲဖြစ်သည်။

"မောင်မောင့်ကို ကိုယ်ကလဲ ခင်ပါတယ်"

စုအသံကတော့ တိုးညှင်းသည်။

"အေးလေ၊ တကယ်တော့လည်း စုရဲ့ပြဿနာတွေဟာ အဆန်းတကျယ်ကြုံရတာမျိုးမဟုတ်ပေ။ ကိုယ်တို့က အပေါင်းအသင်းထဲမှာ ဒီလိုမျိုးမရှိသေးလို့ အရေးတကြီးဖြစ်နေကြရတာ"

အိုင်ရင်း၏အားပေးမှုက ထိရောက်လှသည်။ စုကလည်း ဒါကို တွေးမိသည်။ သည်အကြောင်းလောက်တော့ လောကထဲမှာ လူအများ တွေ့ကြုံနေရတာမျိုးပဲ၊ စုလည်း အများနည်းတူ ကျော်လွှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

"စု ယူရဲ့လင်တော်မောင်ဆီကို ကိုယ် လိုက်ပို့ရဦးမလားဟင်"

အိုင်ရင်းက လိုလိုလားလားပင် မေးခြင်းဖြစ်၏။ စုအတွက် လုပ်ပေးလို့ရတာမှန်သမျှ လုပ်ပေးချင်သည်။

"နေပစေ အိုင်ရင်း၊ စု ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်ဖို့ တကယ်ကို လိုအပ်နေပြီ"

၆။

ကလေးငယ်များ ဆူညံစွာ အော်ဟစ် ပြေးကစားနေကြသည်။

မိုးရွာပြီးစဖြစ်၍ မြေပြင်သည် သိပ်သိပ်သည်းသည်းဖြစ်နေသော်လည်း နေရာအတော်များများမှာ ရွှံ့အိုင်များ ဖြစ်၍နေသည်။ မည်မညာစီချထားသော အုတ်ခဲအကျိုးအပွဲများပေါ်မှ ကိုယ်ကိုထိန်းလျက် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရလေသည်။

စုရင်ထဲမှာ တုန်ယင်လိုက်မော့၍နေသည်။ ပြင်းပြသော ဆန္ဒဇောအဟုန်ဖြင့်လည်း တက်ကြွ၍နေပြန်သည်။ ယခုမှပင် လောကထဲကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေမိပြန်သည်။ ယခု စုသည် တယောက်တည်းဖြစ်၏။ ဖေဖေလည်း အနားမှာရှိမနေတော့။ စုဘဝကို အသစ်ချည်းတဖန် ပြန်စတင်နေသော မမမြတ်လည်း ရှိမနေတော့။ တရားပြု၍ နားချမည့် ကြီးကြီးမေလည်း ပါမလာတော့။ စုတယောက်တည်းပင်ဖြစ်၏။

တခုတော့ရှိသည်။ စုဘဝမှာ ပထမဆုံးအားထားရာနှင့် မျှော်လင့်ဖွယ်ရာအရာတခုက စုဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ အတူပါလာခဲ့ပြီ။ ထိုအရာမှလွဲ၍ စုသည် တကိုယ်ရေတကာယသာဖြစ်သည်။ စုနှင့်အတူ အနည်းငယ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာသာပါခဲ့သည်။

စုသည် တယောက်တည်း ခွဲထွက်လာဖို့အတွက် ဖေဖေကို များစွာ

အတိုက်အခံပြုခဲ့ရလေသည်။ ဖေဖေက ခု၏အကြောင်းပြချက်အတွက် ပို၍ပင်
စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ကာ သူ့မျက်စိအောက်မှာပင် ရှိနေစေချင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့
ခေတ္တခဏပါဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဇွတ်ထွက်ခဲ့ရသည်။

သည့်အကြောင်းတွေ နေမင်းကို ပြောပြချင်လှသည်။ နေမင်း
အိမ်ကထွက်ခွာသွားသည့်နောက်ပိုင်း တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာသော အချင်းအရာကို
ဝမ်းသာအားရ ပြောပြချင်သည်။ ခု၏ ပိုရင့်ကျက်လာသော စိတ်ထားတွေကို
သိအောင် ရှင်းပြချင်သည်။ ရှေ့ခရီးအတွက် လိုအပ်တာတွေကို နားလည်အောင်
ပြောပြချင်သေးသည်။ ထိုအခါ နေမင်းသည်လည်း သူ့လိုပင်
ပိုရင့်ကျက်လာလိမ့်မည်ဟု စုတင်သည်။

စုနှင့် ကင်းကွာနေသော ကာလအတွင်း လေလွင့်ပျက်စီးနေသော နေမင်းကိုလည်း
ခု၏ ထာဝရထားရှိသော မေတ္တာတရားဖြင့် ပြန်လည်ထိန်းကျောင်းပေးလိုသည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်တို့သည် မထင်မှတ်ဘဲ ကျလာကြလေသည်။

အိမ်ရောက်ဖို့ မဝေးတော့။ စု သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။
စုတယောက်တည်း မိုးရေထဲမှာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရပေမယ့် အားငယ်စိတ်
လုံးဝမရှိတာတော့ အမှန်ပင်။ အဆောင်းအကာ မပါဘဲ တကိုယ်တည်း
မိုးစက်တွေအောက်မှာ လျှောက်လာခဲ့ရခြင်းကိုပင် ကြည့်နူးခြင်း
ဖြစ်နေမိပြန်လေသည်။ နေမင်းနှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့်စကားတွေကိုလည်း
စဉ်းစားလာခဲ့မည်။ မိမိရဲ့ တရားဝင်လင်ယောက်ျားကို သားဦးလေးအကြောင်း
သတင်းကောင်းပါးရသည်ကို မိန်းမတိုင်း ကြည့်နူးခြင်းဖြစ်မိကြမှာ မလွဲဟုလည်း
တွေးနေမိလေသည်။

နေမင်းတို့သားအမိနေထိုင်ရာ အိမ်လေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ခြေလှမ်းကို
ပို၍သွက်သွက်လှမ်းကာ လျှောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။
နေမင်း၏ဘဝထဲကို ပထမဆုံး လာရောက်စူးစမ်းပြီး ပထမဆုံး ချစ်ကျွမ်းဝင်ကာ
မခွဲမခွာနိုင်တော့သည့်အဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့ရသည့်နေရာလေး။
သည့်နေရာလေးသည်ပင် စုဘဝကို များစွာ ပြောင်းလဲစေခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ ယခု
သည်နေရာကို စုဝမ်းထဲမှာ လူသားမျိုးနွယ်သစ်တဦးကိုဆောင်ယူ၍
ရောက်ရှိလာလေပြီ။

အိမ်ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် တည်ရှိနေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုလည်း
စေ့ယုံသာ စေ့ထားသည်။ တံခါးကို တုန်းကြည့်သော်လည်း လူရိပ်လူခြေမမြင်ရ။
ပါလာသည့် သားရေသေတ္တာငယ်ကို အနားမှာ ပစ်ချပြီး အပေါက်ဝမှာ
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ စု လုပ်သမျှသည် မည်သည့်အခါမျှ
ရေရာခြင်းမရှိချေတကား။

"ကလေးမ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ"

အိမ်နီးချင်းဖြစ်ဟန်တူသူ မိန်းမကြီးတယောက်က လာမေးသည်။

"သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မရှိကြဘူးလားဟင်"

အဒေါ်ကြီးက စုကိုတလှည့်၊ အနားတွင်ချထားသော သားရေသေတ္တာကိုတလှည့်
ကြည့်သည်။

"မမြိုင်ကတော့ သိမ်ကြီးဈေးသွားတယ်လေ၊ အိမ်ဘက် ခဏကြည့်လိုက်ပါလို့ ဟာသွားတာပဲ။ သူ့သားကတော့ အိမ်ကပ်တယ်မှ သိပ်မရှိတာ"

"ဒီလိုဆိုလဲ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေပါ့မယ်"

အဒေါ်ကြီးက စုကို အားမနာစွာပင် အကဲခတ်နေပြန်လေသည်။ စုကလည်း မည်သို့ရှင်းပြရမည် မသိတော့။ အမေလာအောင် စောင့်ဖို့ပဲရှိတော့သည်။ သည်အိမ်သည် စု၏အိမ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း စု၏အိမ် မဟုတ်သေး။

"ကလေးမက ဧည့်သည်လား"

စုက စပ်စုချင်သော အဒေါ်ကြီးအတွက် သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိသည်။

"ကျွန်မ ဒီမှာနေဖို့ လာခဲ့တာပဲ"

ခပ်တိုတိုပင် ပြောလိုက်မိသည်။

"ဪ ကလေးမက မမြိုင်နဲ့ ဘာတော်သလဲ၊ တခါမှ မတွေ့ဖူးလို့ မေးတာနော်"

"ကျွန်မ သူ့ချွေးမပဲရှင်"

စုက မထူးတော့ပြီမို့ တုံးတံတိုပင် ပြောလိုက်မိသည်။ ဟင် လောကကြီးက ရယ်စရာကောင်းသား။ စုသည် အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်လာသည်။ အဒေါ်ကြီး၏အံ့အားသင့်သွားသော မျက်နှာကလည်း ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

"ဘုရားရေ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်၊ ငါတို့ကလည်း နေမင်းမိန်းမကို တခါမှမမြင်ဖူးပဲကိုး၊ ကဲ ဒီလိုဆိုလဲ အိမ်ထဲ ဝင်လေ"

အဒေါ်ကြီးက တံခါးရွက်ကို သေသေချာချာ ဖွင့်ပေးမည်။

"နေပါစေ အဒေါ်၊ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ထိုင်နေချင်လို့ပါ"

တကယ်တော့ အဒေါ်ကြီးကိုလည်း သူ့အနားမှ ခွာသွားစေချင်မိလေသည်။ သို့သော် စု၏အသိုက်အဝန်းသည် ယခင်အသိုက်အဝန်းမဟုတ်တော့သည်ကို သတိရမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကအစ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ လူလတ်တန်းစားတို့နေထိုင်ရာ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်လည်း မဟုတ်တော့။ သီးခြားခြံမြေတိုက်တာတွေလည်းမရှိ။ တရပ်ကွက်လုံးသည် တမိသားစုတည်းလို ဥဒဟို ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသည်။

အဒေါ်ကြီး၏သတင်းပေးမှုဖြင့် မကြာမီ မိန်းမများသည် အိမ်ဝမှနေ၍ စုရှိရာသို့ တစေ့တစောင်း လှမ်းကြည့်ကြလေသည်။

စု၏သားရေသေတ္တာကို အိမ်ထဲထိုးသွင်းကာ အိမ်ဘေး သရက်ပင်အောက်သို့ လာခဲ့သည်။ ယခင်တခါ နေမင်းနှင့်အတူထိုင်ခဲ့သော သရက်ပင်လေးပင်ဖြစ်သည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်တိုသည် ကျပန်းသွားပြီဖြစ်သော်လည်း သစ်ရွက်များကြားမှ မိုးကြွင်းလေးများ တဖျောက်ဖျောက် သက်ဆင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ မြေကြီးသည် စိုစွတ်၍ ခြေရာများ ထင်ကျန်ရစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည်

သာသာယာယာကြီးတော့မဟုတ်ပေ။ အလှအပဟူ၍ ပန်းလေးတပွင့်သော်မျှမရှိ။
အားလုံးသည် လှူဘဝအတွက် အမှန်တကယ်အပ်သည့်အရာမှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိ။
လိုအပ်သည့်အရာတိုင်းသည်ပင် အားလုံးပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိ။
သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘဝသစ်ကို တည်ထောင်ရဦးမည်။ တဖန်
လူသားမျိုးနွယ်သစ်တဦးကို မွေးဖွားရဦးမည်။ ထိုသားငယ်သည် သည်ဝန်းကျင်မှာ
ကြီးပြင်းလိမ့်မည်။

မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားခဲ့သော အရာများသာဖြစ်သည်။

လျှမ်းလျှမ်းတောက်ပြည့်စုံချမ်းသာသည့် မိဘဝန်းကျင်အလယ်မှာ မွေးဖွားခဲ့သည်
မဟုတ်သည့်တိုင် စုဘဝမှာ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ပြည့်စုံလှနိုးပါးဖြစ်ခဲ့သည့်ပင်။
စု၏ရင်မှဖြစ်သော သားငယ်သမီးငယ်တို့သည်လည်း ထိုသို့ပင်ဖြစ်နိုင်ရန်
အခွင့်အရေးများစွာရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခုတော့ သားငယ်သည်
မိခင်ရရှိခဲ့သော အခွင့်အရေးမျိုးနှင့် ဝေးကွာပေတော့မည်။

သားငယ်၏ဝန်းကျင်သည် တနည်းတဖုံ ကြမ်းတမ်းပေလိမ့်မည်။ ရှိစေတော့၊
ထိုသို့သော ဝန်းကျင်မျိုးမှာ ကျင့်လည်ရသည့်သားငယ်သည်
ဘဝအတွေးအကြံတွေနှင့် ပိုမိုရင့်ကျက်ကာ
လူတော်လူကောင်းတယောက်ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။

အတွေးများသည် ယောက်ယက်ခတ်နေလေသည်။

ယနေ့ စုသည် ဖေဖေ၏အရိပ်အောက်မှ ထွက်ခဲ့ပြန်လေပြီ။ ဖေဖေတယောက်
စုအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ် ကျန်ရစ်သည်ကို သိသောလည်း မတတ်နိုင်တော့။
စုဘဝကို သည်လိုမှ ရုန်းကန်မထွက်လျှင်လည်း မဖြစ်တော့ပြီ။

မိုးစက်များ လွင့်ပြယ်စပြုပြီ။ နေရောင်ခြည်လဲ့လဲ့ ပေါ်လာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည်
နွေးထွေးစပြုပြီ။

"ဟယ် သမီး စု၊ စု မဟုတ်လားဟင်"

စု လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းတို့ဖြင့်
လွှမ်းမိုးရုံအပ်သော မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်အမေ၊ စုပါ"

စု၏အသံသည်လည်း ရင်တွင်းမှ လှိုက်ရန်၍ ထွက်သွားသည်။ အမေဟူသော
စကားလုံးကို အနှစ်နှစ်အလှလက ကျွမ်းဝင်ခဲ့သောစကားအဖြစ် လျှော့လျူစွာ
ထွက်သွားသည်ကိုလည်း မိမိကိုယ်တိုင် အံ့ဩမိသေးသည်။ စုမှာ
မိခင်မေတ္တာနှင့်လည်း ကွာဝေးခဲ့ရတာ ကြာပါပြီကော။

"အမလေး သမီး၊ အမေတို့ဆီ လာတယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်"

နေမင်း၏အမေသည် စုရဲ့ အမေပါပဲ။ အမေက ဝမ်းသာလိုက်လဲ့စွာဖြင့်
စုပခုံးလေးများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"စု အမေတို့နဲ့ နေမလို့ လာခဲ့တာပါ"

စုက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။ မဖော်ပြတတ်သော ကြည့်နားမှ သို့မဟုတ် ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် စု၏မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်စတိုးဖြင့် စုံစွတ်၍လာသည်။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်"

စုနှင့်အမေ အိမ်ဘက်ဆီကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ စပ်စုတတ်သော အိမ်နီးချင်းများက လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ အမေက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် စုရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။

အမေသည် အိမ်တံခါးများကို ဟင်းလင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ စု ထားခဲ့သော သားရေသေတ္တာလေးသည် အိမ်ရှေ့မှာ အထီးတည်း ရှိနေသည်။

"သမီးတို့အတွက် အိပ်ခန်းကို ရှင်းပေးရမယ်"

သည်အိမ်မှာ စုအတွက် မင်္ဂလာအခန်း မရှိချေတကား။ အိမ်ရှိပစ္စည်းများသည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ပန်းများ နွှဲမွှဲခြောက်နေသော ဘုရားစင်၊ ကုလားထိုင်အဟောင်းတစ်ခု၊ ပင့်ကူအိမ်များ တွယ်ယှက်နေသော စာအုပ်စင်၊ နံရံပေါ်မှ ပြကွဒိန်အဟောင်းများ စသည်ဖြင့် အတိတ်ကာလက တောက်ပခဲ့သောပစ္စည်းများကို မှေးမှိန်ညှိုးနွမ်းစွာ မြင်ရသည်။

အမေသည် တက်တက်ကြွကြွဖြင့် လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ဈေးမှဝယ်လာခဲ့ဟန်တူသော မရမ်းပြား၊ သရက်ပြား တောင်းကြီးကို အိမ်ရှေ့မှာ ထားရစ်ကာ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သွားသည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို စီစဉ်သည်။ စုသည် နောက်ဖေးသို့ လှိုက်သွား၏။ အမေသည် ယခုထိ သားဖြစ်သူအကြောင်းကို စကားမဟသေးပါတကား။

"အမေ သူကောဟင်"

စုသည် ရှက်သွေးဖြင့် နီလျက်က အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်သည်။ အမေသည် အိုးမည်းများဖြင့် ညစ်ပေနေသော ထမင်းအိုးထဲမှ ထမင်းကြမ်းများကို သံပန်းကန်ပြားတစ်ခုထဲ ကျုံးထည့်ရင်း တိုးတိုးပြောသည်။

"မော်လမြိုင်သွားနေတာ ၁၀ရက်လောက် ရှိပြီကွယ်"

စု ရင်ထဲမှာ ဟာသွားလေသည်။

အပြေးအလွှား စွန့်စွန့်စားစား ရောက်လာခဲ့တဲ့ စု၊ ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေနှင့် တွေ့လိုစိတ်လည်း ပြင်းပြခဲ့သည်။ ယခုတော့လည်း တွေ့လိုသည့်သူက မရှိပြန်ချေ။

အမေသည် ဆန်ကို သွက်လက်စွာ ဆေးပြီး ထင်းမီးကို မွေးနေလေသည်။ နေမင်းအကြောင်း ဆိုးသည်ကောင်းသည် အမေ့နှုတ်မှ တိခွန်းမျှ မဆိုချေ။

"သူ စုကို စိတ်ဆိုးနေလား အမေ"

စုက ထင်းမများကို ဝိုင်းကူထည့်ပေးရင်း မေးလိုက်သည်။ ထင်းများသည် စိုနေ၍ မီးမစွဲပေ။ သစ်သားမီးခြစ်ကလည်း ရေစိုနေ၍ မီးမတောက်၊ အမေသည် မီးခြစ်ဆံများကို စိတ်မရှိညီစွာ တချပြီးတချ လွှင့်ပစ်နေသည်။

"သမီးကိုတော့ ခိတ်မဆိုးပါဘူး၊ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက အမေကိုလဲ ကောင်းကောင်းစကားမပြောဘူး၊ နောက်ပိုင်းတော့ အိမ်ကပ်တယ်မရှိပါဘူးကွယ်။ တလောက သူ့ဦးလေး လာလို့ အပြန်မှာ မော်လမြိုင် လိုက်သွားတာပဲ"

အမေသည် နေ့မင်းက စုရဲ့အိမ်သားတွေနှင့် အဆင်မပြေသည့်အကြောင်း၊ နေ့မင်းက အိမ်မကပ်ဘဲ အရက်တွေသောက်နေသည့်အကြောင်းတွေကို ခြွင်းချန်ထားခဲ့ဟန်တူလေသည်။

"သူ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ အမေ"

စုက ခင်ပွန်းမရှိဘဲ ယောက္ခမက ကြည်ဖြူပါ့မလားဟု ပုပန်ရလေသည်။

အမေက ကြင်နာစွာ ပြုံးသည်။

"သမီးရောက်နေတယ်ကြားရင် သူ ချက်ချင်းပြန်လာမှာပေါ့၊ သူက သမီး သူ့ဆီ ဘယ်တော့မှမလာတော့ဘူး ထင်နေတာ"

အားပေးစကားကြောင့် စု ဝမ်းသာရသည်။ သို့သော် အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းမရှိဘဲ အမေရှာဖွေသမျှကို စားသောက်နေထိုင်ရမည့်အရေးကို တွေးမိတော့ အားငယ်ရပြန်သည်။

"သူ့ဆီ စာရေးလိုက်ရရင် ကောင်းမလားဟင်"

အမေက ရေကပြင်ကို ဆင်းသွားသည်။ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးတွေ ချက်ထားတာတော့ရှိတယ်၊ နည်းနေမှာစိုးလို့ ဟုပြောကာ ဈေးမှပါလာသာ ကင်ပွန်းရွက်တွေကို ရေဆေးနေသည်။ ပြီးမှ လေထဲ ကင်ပွန်းရွက်စည်းကို ဖြေထည့်ကာ ပြန်တက်လာသည်။

"သူ့ဦးလေးရဲ့ရုံးကို ဖုန်းဆက်ရင်တော့ မြန်မြန်ရောက်မယ်ကွယ်"

စုအနားမှာ ထိုင်ရင်း ပြောလေသည်။ စုသည် အမေအိမ်မှာ တခုခုတော့ ဝင်လုပ်သင့်ပြီဟု သဘောရကာ ထမင်းအိုးဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ မီးက ကောင်းစွာမစုသေး၊ အနားမှာတော့သော ဝါးမီးပြောင်းကို ယူကာ ထင်းစကို တအား ကုန်းမှုတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားလေသည်။

"အမလေး မူးလိုက်တာ"

"ဟဲ့ သမီး စု၊ မီးခိုးတွေ မှန်ကုန်ပြီ၊ နေပေစေလေ၊ မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ မလုပ်နဲ့"

စုမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်စတွေ ဝဲနေသည်။ ချော်လဲရောထိုင်ရတော့မည်လား၊ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"သမီး ခေါင်းမူးရင် အိပ်နေလိုက်ပါလား"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ"

စုရဲ့အသံက တုန်ယင်နေသည်။

"သမီး"

အမေက တိုးတိုးခေါ်သည်။

"ရှင်"

စုအသံက ငိုသံပါနေ၏။

"သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလား"

စုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပြီးတော့ တဆက်တည်းမှာပင် အမေ့ရင်ခွင်ကြားမှာ ခေါင်းကိုဝှက်ကာ စိတ်ရှိုလက်ရှို ငိုပစ်လိုက်မိလေသည်။

* * *

နေမင်း စုကို စိတ်ဆိုးနေသည့်ဆိုတာကို သိရသည်။ စုက သူ့ကိုမေ့ပစ်ပြီး မိဘများ သဘောတူသူနှင့် ယူတော့မည်ဆိုသော ကောလဟာလစကားတွေကို ယုံစားခဲ့သည်တုံ။ သူ့နောက်ကို စု လိုက်လာမည်ဟုလည်း သူ မယုံကြည်။ သည်အတွေးတွေဖြင့် နေမင်းက စုကို စိတ်ဆိုးနေခဲ့သည်။

စုက သူ့စောင့်ထိန်းခဲ့ရသော သစ္စာတရားတွေကို ပြောပြချင်လှသည်။ သူ တန်ဖိုးထားသော မေတ္တာကြောင့် ယခု မောင်ရှိရာနေရာကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရောက်လာခဲ့ပြီဆိုတာ ပြောပြချင်သည်။

စုတယောက်တည်း ကြေးနန်းရုံးကြီးဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ မောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်သော်လည်း ရောက်မလာသေး၊ ထားဝယ်ဘက်ကို ခရီးလွန်နေသည်ဟု ကြားရသည်။ စုကိုများ တမင်ရှောင်ပုန်းနေလေသလား။

"ဟေး စု၊ စုမဟုတ်လားဟင်"

အံ့ဩဝမ်းသာဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ပလက်ဖောင်းကျောက်ပြားပေါ်မှာ ချောမလဲ့အောင် သတိထားရင်း ခေါက်စုံလျှောက်လာသော စုက မော့ကြည့်မိ၏။ နှုတ်ဆက်သူကပင် သေချာအောင် မေးနေပြန်သည်။ စုရဲ့အသွင်က မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်ပင် ညှိုးငယ်နေလေပြီလား။

"ကိုကိုဦး"

စုက ရေရွတ်လိုက်သည်။

"စု တယောက်တည်းလား"

စုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ကိုကိုဦးကတော့ တယောက်တည်းမဟုတ်ချေ။ ကိုကိုဦးဘေးမှအဖော်သည် ကိုကိုဦးမိန်းမဟုတ်ဟန်မတူ။ ငယ်ရွယ်သည်။ လှပသည်။ ကိုကိုဦးကလည်း ယခင်လိုပင် ခန့်ညားလှပဆဲ။

"စုရယ် ပိန်သွားလိုက်တာ မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး၊ ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဒီနားတင်ပါပဲ"

စုက တိုးတိတ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းသံ မပါအောင် ဖြေသည်။

"ဪ နှင်းရာ၊ ဒါ ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ်ပဲ၊ စုတဲ့၊ သူက နှင်းလေ၊ စုလိုပဲ စာရေးဝါသနာပါတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့"

ကိုကိုဦးနားမှာ ဒီလိုပဲ စာပေဝါသနာပါတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အမြဲရှိနေသလားဟု နာကျင်နိုးစွာ တွေးမိလေသည်။ ကိုကိုဦးရဲ့ စာတွေကို မဖတ်ဖြစ်တာတောင် ကြာခဲ့ပြီ။ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဝတ္ထုတိုတွေပါတာ နည်းပါးသွားပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ ကြောငြာများလာတာတော့ သတိထားမိသည်။ စု တချိန်က စွဲလမ်းတွယ်တာခဲ့ရသော ကိုကိုဦးကတော့ ဗေဒါလို လွင့်မျောခြင်းမရှိသေး၊ စုဘဝသာ သစ်ရွက်လို လွင့်နေလေသည်။

နှင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပြီးပြသည်။

"စု အခု ဘယ်မှာနေလဲ၊ စု လက်ထပ်တဲ့သတင်း ဖတ်ရတယ်"

စုက မချိပြီးလေး ပြီးသည်။ စုကို ကိုကိုဦး သတိရသေးသားပဲဟု မိတ်ကို ဖြေရသည်။

"စု အလုံမှာနေတယ်။ သွားတော့မယ် ကိုကိုဦး"

ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း ဘာကိုမျှ ပြောပြချင်စိတ်မရှိတော့။ မြန်မြန်လမ်းခွဲလိုက်ချင်သည်။ စုက နှုတ်ဆက်တော့ အလျှင်စလိုဖြစ်နေသော ကိုကိုဦးလည်း ခေါင်းကို သွက်သွက်ညှိတ်ပြသည်။ ကိုကိုဦးသည် ခန့်ညားထည်ဝါစွာပင် စုအပါးမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

စုသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ကြွေးနန်းရုံးဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

မောင်ဆီကို အဆင်အပြေဆုံးဖြစ်မည်ထင်ရသည့် စကားလုံးတွေ ရေးစီပြီး ပေးပို့ဖို့ စီစဉ်ရသည်။

မောင်/
စု မောင်အိမ်ကို ရောက်နေပါပြီ။
အမြန်ဆုံးပြန်လာပါနော်။
/စု

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ စုမှာ လှုပ်ရှားချင်စိတ်မရှိအောင်ပင် မောပန်းနွမ်းနယ်နေလေသည်။ စု ဘဝမှာ ကိုယ့်အရေးကိစ္စအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြင်ပသို့ထွက်ကာ ဆောင်ရွက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့၏လမ်းမများတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အထီးတည်း လွမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်။ လူတွေ ပြတ်သပ်ကျပ်ခဲနေသော ဘတ်စ်ကားကိုလည်း တိုးဝှေ့၍ စီးခဲ့ရသည်။ လူအများစု၏ဘဝထဲကို လက်တွေ့ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည်။ သည့်အချိန်မှာ စကားလုံး နုနုလှလှလေးတွေကို ဖန်တီးမွေးဖွားကာ စု၏စိတ်ကို ညွတ်နွေးစေခဲ့သော ကိုကိုဦးနှင့်မှ ဆုံဆည်းခဲ့ရလေခြင်း။ ကိုကိုဦးက စုဘဝကို ရပ်မိသိရှိသည်မှာ အမှန်ပင်။ စုရဲ့ ပြောင်လည်နွမ်းသော ရုပ်သွင်ကြောင့် ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘဲ နေခဲ့သေးသည် မဟုတ်လော။

အမေသည် ဈေးမှ ပြန်ရောက်နိုင်ပြီ။ ရုပ်ကွက်ထဲမှာလည်း ဆိုင်ဝယ်လေးတွေအနံ့
သူ့ကုန်စည်တွေကို ဖြန့်ဖြူး၍ ပြီးလေပြီ။

"ခု ပြန်ရောက်နေပြီလား"

အမေမေးသံကို ကြားရသည်။ အမေသည် မနက်စောစောကပင် ထကာ
ထမင်းတလုံးကို ချက်သွားခဲ့သည်။ စုက မနေ့က ဝယ်ထားခဲ့သော အသားအချို့ကို
ပဲသီးနှင့် ရောကြော်ထားသည်။ အိမ်မှာဆိုလျှင်တော့ သည်ဟင်းလျာမျိုးသည်
ထမင်းဝိုင်းမှာ တေးက အရန့်သာဖြစ်သည်။ သည်မှာတော့ အဓိကဟင်းလျာအဖြစ်
အတိုးအမြှုပ်နှင့် ငါးပိရည်နှင့်တွဲ၍ စားကြရပေမည်။

"ပြန်ရောက်ပါပြီအမေ၊ ခေါင်းထဲမှာနည်းနည်းမူးလို့ လှဲနေတာ"

စု၏အသားအရည်များသည် ဖျော့တော့နေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုပဲ မအီမသာဖြစ်တတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မသွားပါနဲ့လို့
ပြောတာ၊ ကိုယ်တိုင်သွားချင်တယ်ဆိုတာကိုး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး အမေ၊ မော်လမြိုင်ကကော ဖုန်းလာသေးသလား"

နေမင်းကို ဆက်သွယ်ဖို့ ရုပ်ကွက်ထဲကအိမ်များကို အားကိုး၍မရ။ အမေ့အသိ
ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ အိမ်ကအိမ်မှ တယ်လီဖုန်းနှင့် သွားဆက်ရသည်။

"ဝင်တော့မေးခဲ့တာပဲ၊ ခုချိန်ထိတော့ မလာသေးဘူးတဲ့၊ ထားဝယ်မှာလည်း
အမျိုးတွေရှိတယ်၊ ကြာချင်ကြာနေမှာ"

စိတ်ပျက်ခြင်းကို ဖော်ထုတ်မပြချင်တော့။ အိပ်ရာထက်မှ ထကာ နံနက်စာအတွက်
ပြင်ဆင်သည်။

"ခေါင်းမူးရင် လှဲနေလေ၊ အမေ ထမင်းခူးလိုက်မယ်"

ရိပ်ခနဲဖြစ်၍ အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲလိုက်ရသည်။ ထမင်းခူးပြီးတော့ အမေက
လှမ်းခေါ်သည်။

"ခံတွင်းပျက်ပေမယ့် ကြိုးစားပြီးတော့ စား၊ အစာဝင်မှ လူကြီးရော ကလေးပါ
အားရှိမှာ"

စု၏လက်တဖက်သည် ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ မကြွေ။ မိမိဝမ်းထဲမှာ
ဝင်ရောက်ခဲ့အောင်းနေသော လူသားတယောက်အတွက် ထမင်းတလုတ်ကို
အားတင်းကာ မျိုချလိုက်ရလေသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၁၀) ◆

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

နေရောင်ခြည်လွဲလွဲကိုသော်မျှ မမြင်ရသေး။ ညသည့် ရှည်လျားစွာ မင်းမုဆပ်ပင်ဖြစ်သည်။ စုအတွက် ညတာတို့သည် ပို၍ရှည်လျားကြလေသည်။ ဖေဖေ၏လိုခြံကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးအတွင်းမှာလည်း စု အိပ်မပျော်ရသည့်ညတွေ များပြားခဲ့သည်။ ယခု သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်း၍ အဆောင်အယောင်ကင်းမဲ့သော အခန်းလေးအတွင်းမှာလည်း အိပ်မပျော်နိုင်သောညကိုပင် ဖြတ်သန်းနေရပြန်လေသည်။ ခြင်ထောင်ညီညစ်ညစ်၏အမိုးကို ကြည့်ရဖန်များ၍ အမှောင်ထဲမှာပင် မျက်စိကျင့်သားရကာ ပိတ်သားတချပ်လို မြင်နေရလေသည်။

သည်အချိန်မှာ ဖေဖေတယောက်ကော ဘယ်လိုနေပါမည်လဲ။ စုကိုချစ်သော ဖေဖေသည်လည်း အိပ်မပျော်ပါလေမည်လား။ စုအပေါ် ညာတာသော ကိုတိုးကော စုအပေါ် စိတ်များဆိုးနေလေပြီလား။ သူတို့က စုကိုသာ ချစ်လျက် စုနှင့်အတူ စု၏လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ နေမင်းကို ယှဉ်တွဲပြီးလက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိကြသည့်အတွက် စုနှင့်သူတို့ ကင်းကွာကြရလေသည်။ သို့မဟုတ် နေမင်းကကော စုရဲ့ မိသားစုနှင့်အတူ ချမ်းမြေ့စွာ နေနိုင်မည့်နည်းလမ်းကို အဘယ့်ကြောင့် လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းမရှိခဲ့ပါသလဲ။ နေမင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားပြန်တော့လည်း ရင်မှာ မောရပြန်သည်။

စုသည် ဖေဖေတို့ရင်ခွင်မှ ပြေးထွက်ကာ လင်ယောက်ျား၏အရိပ်အောက်သို့ အားကိုးတကြီး ခိုဝင်ခဲ့သော်လည်း စုကို ဆီးကြို ထွေးပိုက်မည့်သူမရှိ။ တမင်များ ရှောင်ပုန်းနေလေပြီလား။ စုရင်ထဲမှ ဝေဒနာတွေနှင့်အတူ နေမင်းမသိသေးသော အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြချင်လှပြီ။

အတွေးစတိုသည် ယောက်ယက်ခတ်နေလေသည်။

ကြက်တုန်သံများကို ကြားရသည်။ လက်လှုပ်လက်စားတို့ အိပ်ရာမှထဖို့ အားယူကြပြီ။ အအပြိုကြီးသောအိမ်ရှင်မတို့သည်လည်း ယောက်ျားတို့ အလုပ်သွားနိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ဖို့အတွက် မျက်စိကို ကြိုးစားဖွင့်ကြရပေတော့မည်။

အမေ၏ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။ အမေသည် သိမ်ကြီးဈေးသို့ စောစောသွားပြီး သူ့ကုန်ပစ္စည်းများကို ယူမည်။ ပြီးလျှင် ဆိုင်ငယ်များကို လျှောက်ဖွဲ့မည်။ ဟင်းချက်စရာ ဝယ်လာမည်။ မသွားခင် ထမင်းတလုံးကို အမေ ချက်သွားဦးမည်။

စုမှာ ငွေလည်း များများစားစားပါမလာခဲ့။ စုရင်ထဲမှာ ငုပ်လျှိုးတည်ရှိနေသော မာနတရားအရ ဖေဖေဆီကလည်း တပြားတချပ်မှမတောင်းခဲ့။ စုမှာ စုဆောင်းထားသော ငွေနည်းနည်းရှိသည်။ ထိုငွေနှင့်အတူ ဖေဖေ အမှတ်တရပေးထားသော ရွှေဆွဲကြိုးလေးတကိုးသာ ပါလာခဲ့သည်။ အဝတ်အစားတွေကိုပင် အကုန်အစင် ယူခဲ့ခြင်းမရှိ။ စု အပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားမည်ကို မလိုလားသော ဖေဖေကလည်း စု မကြာခင် ဖေဖေအိမ်ပေါ်သို့

ပြန်တက်လာလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးကိုသာ ရယူလျက် စုနောက်မှာ ပစ္စည်းများများပါမသွားသည်ကိုသာ ကျေနပ်လေသည်။ စုကတော့ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ စုအတွက် ပါလာသမျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည်ပင် စုအတွက်လုံလောက်ပြီဟု ယုံကြည်၏။

သည်အိမ်မှာ စုသည် မည်သည့်အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်ကူညီရမည်ကို စဉ်းစား၍မရသေး။ လူကြီးတယောက်၏လုပ်စာကို ငယ်ရွယ်တက်ကြွသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်က သည့်အတိုင်း ထိုင်စားနေ၍ တင့်တယ်ပါမည်လော။ ပြီးတော့ သူတို့သည် လွတ်လပ်သောသူများလည်း မဟုတ်ကြတော့။ မကြာခင် တယောက်သောလူဦးရေကို တိုးပွားစေဦးမည်။

အမေ မီးဖိုသို့ ဝင်သွားသံ၊ ဆန်ဆေးသံများကို ကြားနေရသော်လည်း အိပ်ရာထက်မှ ကြိုးစားအားယူကာ ထ၍ မရသေး။ အိပ်ပျက်ခြင်းဒဏ်ကြောင့် မျက်ခွံများ လေးလံလျက်ရှိသည်။ တညလုံးလွင့်ပါးခဲ့သော စိတ်အတွေးမျှင်များသည် ယခုမှ ငိုက်မြည်းစပြုသော ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာကြလေ၏။ နေ့ဥညံကို မှားယူသောကလေးငယ်လို မျက်တောင်များ မှေးစင်းလာကာ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားမိပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ထူးဆန်းသောအသံတသံကို ကြားရသည်။

"ဟဲ့...ဟဲ့ စုရေ၊ သမီး ထထ၊ ဒီမှာ နေမင်း ပြန်ရောက်လာပြီ"

"အမလေး"

စုသည် စိတ်ထဲမှ တမ်းတကာ အိပ်ရာထက်မှ အားယူ၍ ထလိုက်ရသည်။ မမေ့လင့်ဘဲ အားအင်တွေ ပြည့်ဖြိုးလာကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် စုအသွင်သည် အရူးမတယောက်သဖွယ်ရှိလိမ့်မည်။

နေမင်းသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလေသည်။ စု သူ့အနားသို့ ပြေးသွားသည်။

"အမလေး မောင်ရယ်"

ပင်ပန်းအားနည်းသည့်ဒဏ်၊ တညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့်ဒဏ်တွေကြောင့် စုခြေထောက်များ မြဲမြံရပ်တည်၍မရ။ ရုတ်တရက် ပြေးထွက်လာရသဖြင့်လည်း ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိုင်နွံ၍နေသည်။ နေမင်းနားသို့ အရောက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံကျသွားလေသည်။ မိန်းမသားတယောက်၏အားကိုးမှုနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည်လည်း အစွမ်းကုန် ပွင့်ထွက်၍ သွားလေပြီ။

"စု"

နေမင်းသည် စုပခုံးကို ဆွဲယူ ပေ့မ လိုက်သည်။ စုမျက်နှာမှာလည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရင့်ရောကျဆင်း၍နေပြီ။ အမေသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေရင်းက အင်္ကျီလက်မောင်းစကိုဆွဲ၍ မျက်လုံးတဝိုက်ဆီသို့ တို့သုတ်နေလေသည်။

"စုရောက်နေတာ ၁၀ရက်လောက်ရှိပြီ"

နေမင်း၏လက်မောင်းကို ပြန်လည်ဆွပ်ကိုင်ကာ စုက ပြောလိုက်သည်။
ပြောချင်သည့်စကားတွေ များလှသော်လည်း နှုတ်ဖျားက မထွက်။

စု မောင့်ဆီကို အပြီးအပိုင် လာခဲ့ပြီလေ။ စုဟာ မောင်ထင်သလို သတ္တိမနည်းပါဘူး
မောင်ရယ်၊ လင်ယောက်ျားတယောက်ရဲ့ နောက်ကို အေးအတူပူအမျှ မလိုက်နိုင်တဲ့
မိန်းမတယောက်မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် ဟု ရင်ထဲမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ
ပြောနေမိသည်။

"မောင် ခရီးလွန်နေလို့"

နေမင်းက ထိုမျှသာပြောသည်။

စုရောက်နေတာ မောင် ဝမ်းမသာဘူးလား ဟု မေးလိုက်ချင်သည်။ ဒါမှမဟုတ်
တွဲနေမှာ စု ဒီလိုပဲ ရောက်လာမယ်ဆိုတာကို မောင် အသေအချာ
သိထားလေသလား။

အမေသည် သားနှင့်ချွေးမကို ငေးဝိုင်ကြည့်နေရာမှ
ပြန်လည်အသက်ဝင်လာသည်။

"ကဲ သား၊ ညရထားနဲ့ လိုက်လာတာ ထင်တယ်၊ ရေမိုးချိုးပြီး နားလိုက်ဦး၊
သမီးစုလည်း ကောင်းကောင်း နေမကောင်းရှာဘူး"

အမေက သူ၏လုပ်မြဲဝတ္ထုများကို စတင်ဆောင်ရွက်တော့သည်။ နေမင်းသည်
စုပခုံးကို ကိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ စုတို့ရဲ့ ဒုတိယမြောက်
မင်္ဂလာအခန်းလေးဖြစ်၏။ ယခင်လို လှပခန့်ညားခြင်းမရှိ။
သန့်ရှင်းသေသပ်ခြင်းမရှိ။ သို့သော် အေးချမ်းလှသည်။ ဆိတ်ငြိမ်လှသည်။

"စုရိုက်လိုက်တဲ့ သံကြိုးစာကို ရတယ်နော်"

နေမင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နှုတ်မှ ဘာတခွန်းမှမပြောဘဲ စုကို
စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာ နဖူးပြင်ပေါ်မှ ဆံစလေးများကို ပုတ်သပ်ပေးနေသည်။
စုထဲမှ ရှားပါးသောအပြုံးလေး ပေါ်လာသည်။ ပါးချိုင့်နှစ်ခုကြားမှ နှုတ်ခမ်းများ
အားယူလှုပ်ရှားရင်း ရှက်သွေးဖြင့် မျက်နှာ နီစွေးလာသည်။

"ခုတော့ ဖေဖေတို့လည်း စုကို တားလို့မရတော့ပါဘူး မောင်၊ စုမှာလည်း
သူတို့တားလို့မရတဲ့အကြောင်းက ရှိခဲ့ပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ့ကြောင့်
မောင့်ဆီကိုလာတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ စုကို နားလည်ရဲ့လား မောင်ရယ်"

နေမင်းသည် စုကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေဆဲပင်။ နေမင်းသည် စုကို ကောင်းစွာ
အနိုင်ယူခဲ့ပေါင်းများလေပြီ။ ယခုလည်း စကားတခွန်းမှမဆိုဘဲ
သူ့အမူအရာတွေကြားမှာ စု အရည်ပျော်လှလှ ဖြစ်နေပြီ။ ရင်ထဲမှာ
ပူနွေးခြင်းဖြင့် တက်ကြွ၍လာသည်။

"စုပြောတာကို မောင်သိရဲ့လားဟင်၊ ခုလေ စုမှာ"

နေမင်းသည် စု၏နှုတ်ခမ်းများကို အနမ်းဖြင့် ပိတ်ပင်လိုက်လေသည်။

မင်္ဂလာဦးမှစ၍ ပထမဆုံးအကြိမ် အရှည်လျားဆုံးအနမ်းများသာဖြစ်လေသည်။

၇။

မိန်းမသားတယောက်ရဲ့အင်အားများဟာ ဒါပဲထင်ပါရဲ့။

စုက လူ့လောကထဲကို ရောက်မလာသေးသော သားအတွက် စိတ်ကူးတွေများစွာ ယဉ်နေမိပြန်သည်။ စုရဲ့သားသည် လူ့ဘဝမှာ သတ္တိရှိရှိနှင့် ရင်ဆိုင်ဝံ့သူဖြစ်ရမည်။ စုရဲ့သားသည် လောကမှာ အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်ရမည်။ စုတို့၏ဘဝမှာ ဖွရှိဖဲဖြစ်ရသလို သားမှာမဖြစ်စေရ။ သားရဲ့ဘဝအတွက် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပေးမည်။

စုသည် သူ့ဘာသာ အတွေးများဖြင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွ၍နေလေသည်။

စုက တက်ကြွသလောက် နေမင်းကိုကြည့်ရသည့်မှာတော့ အားရစရာမကောင်းလှ။ စု တိုက်တွန်းလွန်း၍ ရုံးကို မှန်မှန်ပြန်တက်သော်လည်း နေမင်း၏ရုံးဆင်းချန်များက မမှန်တတ်ပေ။ ပြန်လာလျှင်လည်း ဆိုးရွားသော အနှံ့အသက်က ပါလာစမြဲ။ နေမင်းရသော လခကလည်း တဝက်ခန့်သာ အိမ်ကိုပြန်ပါလာတတ်ပြီး ထိုတဝက်သည်လည်း လတဝက်မကုန်မီမှာ သူ့နောက်သို့ ပြန်ပါသွားတတ်လေသည်။

ယောက်ျားကို အားကိုးချင်၍ လိုက်လာရသော စုမှာ ယောက်ျားမကိုသာ အားကိုးနေရသည်။ နေမင်းကို အမေကလဲ ချစ်၍အလိုလိုက်ခဲ့သည်ဆိုတော့ သားကို အပြစ်မမြင်ပေ။ သားဆိုးကို ချစ်တတ်သနားတတ်သော မိခင်တို့၏အမူအကျင့်အတိုင်း သားလေး ကံဆိုးရှာတယ်၊ သူ့ အရွယ်ကောင်းရောက်ကာမှ အဖေမရှိလို့ မျက်နှာငယ်ရှာတယ်၊ သူ့အဖေသေရှိရင် ဒီလို ဘယ်နေရလိမ့်မလဲ ဟုသာ တဖွဖွ ညည်းနေလေသည်။

အမေအိမ်မှာ အမေစေတနာဖြင့် စားနိုင်သောက်နိုင်သော်လည်း စုလက်ထဲမှာ သုံးစရာစွဲစရာ ငွေမရှိပါ။ ပါလာသည့်ငွေလေးကိုလည်း မီးဖွားစရိတ်အတွက် မြှော်မြင်ပြီး ချန်ထားရသေးသည်။ မညီမျှပင် စိတ်၏ပင်ပန်းခြင်းဖြင့် ညှိုးနွမ်းစေကာမူ သားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် လူကတော့ ကျန်းမာလျက်ပင်။ အမေရှာကျွေးသော ထမင်းဟင်းကို အားနာသော်လည်း ကောင်းစွာ စားဝင်မြဲ။ နေမင်းက အိမ်မှာမရှိသည့်အချိန်များသော်လည်း ရှိသည့်အချိန်တွင် ဂရုစိုက်မြဲ။ ထိုအခါ စုဟူသော မိန်းမသားသည် လင်ယောက်ျားအပေါ်မှာ ဆုံးသည် ကောင်းသည် မဝေဖန်တတ်သော ထာဝစဉ်ခွင့်လွှတ်တတ်သော ကောင်မလေးတယောက်ဖြစ်နေလေသည်။

အမေ အိမ်မှာမရှိလျှင် လျှော်ဖွပ်သိမ်ဆည်းခြင်အလုပ်ကို တိတ်တဆိတ်လုပ်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင် သားအတွက်ရည်စူး၍ အကျိုးသေးသေးလေးများကို ချုပ်သည်။ အပတ်စဉ်ချောင်းနှင့် အနာဂတ်၏သားလောင်းလျက် တွေးကာ ကြည်နူးနေဆဲ အိမ်ရှေ့သို့ ဧည့်သည်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

မမမြတ်သည် စုကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေလေသည်။

"ဟင် မမမြတ်"

အံ့ဩခြင်းထက် ရှက်ခြင်းက ပိုသွားသော်လည်း ညှိုးငယ်စိတ်ကို ချက်ချင်းတွန်းလှန်ကာ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးပြလိုက်သည်။

"လာလေ မမမြတ်၊ စုဆီကို လာလည်တာလားဟင်၊ ထိုင်ပါဦး"

မမမြတ် လာခြင်းနောက်မှာ အကြောင်းတခုခု ပါလာနိုင်သည်ကို သိသော်လည်း ရေကြီးခွင်ကျယ် မရှိသလိုနေကာ အနားမှဖျာငယ်ကို မမမြတ်ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။ အနားများဖွာနေသော ဖျာလေးပေါ်တွင် မမမြတ်က ရုတ်တရက်မထိုင်သေး။ အိမ်အဆင်အပြင်ကို ဝေဖန်ချက်ကြည့်သည်။ ပုံစုညးများက ဟောင်းနွမ်းလှသော်လည်း တချို့နက်တော့ အဖိုးတန်ခဲ့သည်ကို ရပ်မိဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတည်သည်။ ပြီးမှ ဖျာပေါ်မှာ တင်ပါးကို မထီချင် ထီချင် ခပ်ယိုယို ထိုင်သည်။ သားရေအိတ်ကို ချရန် သင့်တော်သည့်နေရာ ရှာမတွေ့လေဟန်ဖြင့် ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည်။ စက လက်ထဲမှ အပ်ကို အကိုင်မပျက်၊ အပ်ဖျားမှာ အပ်ချည် နှစ်ပတ်သုံးပတ်ရစ်ပြီး အပ်ကိုဆွဲ၍ အပ်ချည်စကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်လိုက်သည်။ မမမြတ်သည် စုကို လူထူးလူဆန်းလို ကြည့်နေသေးသည်။

"ကားကို လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ထားခဲ့ရတယ်၊ စု အိမ်ကလည်း တော်တော်မေးယူရတယ်"

မမမြတ်၏နှုတ်ဆက်စကားက သိပ်တော့ အဆင်မပြေလှပေ။ သို့သော် မမမြတ်သည် စု အိမ်ထောင်ရေးကို မကျေနပ်သည်ကလွဲ၍ ကျန်သည့်အခါများတွင် စုအပေါ် ချစ်ခင်ဟန် ပြတ်တံသည်မို့ စုရင်ထဲက ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။

"ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လား မမမြတ်"

စုက သူ အသိချင်ဆုံးသော အရာကိုသာ မေးသည်။ မမမြတ်ကို နှောင့်နှေးမေးနိုင်သည့် စားစရာတခုခုကို စဉ်းစားသော်လည်း ဘာမျှမမြင်။ အိမ်မှာ အသင့်ရှိတာဆို၍ အမေဝယ်ထားသော သရက်ပြား မရမ်းပြားအထုပ်များသာရှိသည်။ လမ်းထိပ်မှာ ကြုံရည်ဆိုင်ကို သတိရသည်။ သို့သော် ညိုညစ်သောအရောင်ရှိသည့်ကြုံရည်ကို မမမြတ် သဒ္ဓါမလား။

"ကောင်းတယ်ဆိုပါတော့ စုရယ်၊ လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပင်စင်တင်ထားတာကလဲ ကျပြီလေ"

စုသည် အပ်ချည်အသစ်တပ်ပြီးမှ အပ်ကို အသာ ချပေးလိုက်သည်။ ကလေးအကျီချုပ်နေသည့် အစသည် စု၏ဘလောက်စီအကျီဟောင်းတထည်ကို ဖျက်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

"ဖေဖေက မမမြတ်ကို လွှတ်လိုက်တာလားဟင်"

စုက လိုရင်းကို မေးသည်။

"ဟုတ်တယ် စု၊ သူ့သမီးတယောက် ဘယ်လို့နေတယ် ထိုင်တယ်ဆိုတာ သူ အမြဲပဲ သိချင်နေတယ်လေ၊ စုကိုယ်ဝန် ဘယ်နှလရှိပြီလဲ"

မမမြတ်က စု၏ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကိုကြည့်ရှုင်း မေးသည်။ စုဝတ်ထားသော
ဘလောက်စိအင်္ကျီသည် အောက်နားက ကြယ်သီးနှစ်လုံးတပ်မထားပေ။

"ခြောက်လထဲမှာ မမမြတ်"

"အိုဂျီနဲ့ အပ်ပြီးပြီလား"

မမမြတ်က ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ လူတန်းစားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်ဝန်ကို
သားဖွားပါရဂူဖြင့် အပ်ပြီးပြီလား သိချင်ပုံရသည်။

စုကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ စုမှာ ၄၄ ၃၂
ကျပ်ပေးပြီး မိုက်ကို မအပ်နိုင်။ တခေါက်ကို နှစ်ဆယ်အစိတ်ပေးချီလည်း
တပတ်တခါ သွားမပြနိုင်။ အားဆေးကိုတော့ နေမင်းက ဝယ်ပေး၍
မှန်မှန်စားပြစ်၏။

"သားဦးပဲ စုရယ်၊ ဂရုစိုက်မှပေါ့၊ အဲဒါတွေ စိတ်မချလို့ ဖေဖေက လွှတ်လိုက်တာ"

"စု နေကောင်းပါတယ် မမမြတ်၊ ဆေးရုံအပြင်လူနာဌာနမှာ မှန်မှန်သွားပြပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ စုရယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့အပ်ထားတော့ ဆေးရုံတက်တဲ့အခါလည်း
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရတာပေါ့၊ အခက်အခဲရှိလဲ သူတို့ကိုယ်တိုင်
လာကြည့်ပေးတယ်"

စုက သည်အကြောင်းကို မပြောစေချင်တော့။

"ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေကလည်း ဂရုစိုက်ပါတယ် မမမြတ်၊
မှန်မှန်သွားမပြရင်တောင် သူတို့ကပဲ ဆွဲနေတာ၊ ဒပ်ဖရင့်မှာ ကိုနေမင်းသူငယ်ချင်း
ဆရာဝန်တွေလဲ ရှိတယ်၊ စုမွေးတဲ့အချိန်ထိ သူတို့ ရှိနေဦးမှာပဲ"

စုက သည်ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးပြတ်စေရန် ပြောလိုက်ရသည်။ စုရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စုကို
နေမင်းက ဂရုစိုက်ကြောင်းလည်း ပြောပြချင်နေသည်။ နေမင်းကို မမမြတ်တို့က
ထည့်တွက်လိမ့်မည်မဟုတ်ဆိုတာ သိ၍လည်း ပိုပြီးပြောချင်သည်။

"အင်းလေ စု နေထိုင်ကောင်းတယ်ဆိုရင်လဲ ပြီးတာပါပဲ။ မမမြတ်တို့ကတော့
တားမရလို့သာ လွှတ်လိုက်ရတယ်၊ စိတ်ပူတယ်လေ။ ကြီးကြီးမေဆီကို
ရောက်တော့လည်း ဘာလို့ လွှတ်လိုက်ရတာလဲလို့ ပြောနေတယ်။ စု
မွေးတဲ့အချိန်ကျရင် သူ ပြန်လာမယ်တဲ့"

"ကြီးကြီးမေ ရိပ်သာမှာ ပြောပြောနေပါစေတော့ မမမြတ်ရယ်၊ စုအတွက်
ပူစရာမလိုပါဘူး၊ ဒီမှာ အမေကလဲ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ စုကို သိပ်ချစ်တာပဲ"

မမမြတ်က စုကို မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်သည်။ စုက အမေဟု သုံးနှုန်းလိုက်သည်ကို
သတိထားမိပုံရသည်။

"အင်းလေ၊ စု အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်၊ အိမ်ကိုလဲ
ခဏတဖြုတ်တော့ လာလည်ပါဦး စုရယ်၊ စုကို အတင်းဆွဲထားတော့ပါဘူး"

စုအိမ်ကို တခေါက်မှ ပြန်မသွားခဲ့။ စုသွားလျှင် အနေအထိုင်ဆင်းရဲ၍ အိမ်ကိုပြန်လာသည်ဟု ထင်မှာစိုးသည်။ တစုံတရာကို မျှော်ကိုး၍လာသည်ဟုလည်း ထင်မှာစိုးသည်။ ဖေဖေကို တွေ့ချင်သော်လည်း ညှိုးနွမ်းသော စု၏အသွင်ကိုမြင်ရလျှင် ဖေဖေစိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးသည်။ မမမြတ်က စုချုပ်လုပ်နေသော ကလေးအကျိစကို မသိမသာလိုလိုနှင့် သေသေချာချာ ကိုင်ကြည့်နေလေသည်။

"စု လာခဲ့ပါ့မယ် မမမြတ်"

"စုရယ် ဒါတွေ ဘာလို့ ချုပ်နေရသလဲ၊ ဇက်ကြောတွေ ဘာတွေ တက်နေပါ့မယ်" မမမြတ်က ကလေးအင်္ကျီများကို ကြည့်ပြီး ပြောပြန်သည်။

"အပျင်းပြေပါ မမမြတ်ရယ်၊ ကလေးအင်္ကျီတွေချုပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရတာလဲ သိပ်ပျော်တာမမမြတ်ရဲ့ ဟင်း ...ဟင်း ..."

စုက မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်လျက်ပြောတော့ မမမြတ်ကလည်း မသိမသာပြီးသည်။ စု၏အကျိစကို ဘာမျှဝေဖန်ခြင်းလည်း မပြုသည့်အတွက် မမမြတ်ကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

"အင်းလေ၊ စုအဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ မမမြတ်ပြန်မယ်နော်"

စုကို ဆွဲကမ်းပြောနေလျှင် စုဘက်က ခိုင်လုံသောအကြောင်းတွေကိုသာ ပြနေဦးမည်မို့ မမမြတ်က လက်လျှော့လိုက်ပုံရသည်။

"မမမြတ်ကို ဘာမှတောင်မကျွေးရသေးဘူး။ ဟော အမေတောင်ပြန်လာပြီ"

အမေသည် ဆွဲခြင်းကြီးကို ဆွဲကာ အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။ မမမြတ်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားပုံရပြီး မျက်နှာလည်း ပျက်သွားလေသည်။ အမေ မျက်နှာပျက်ရခြင်းမှာတော့ စုကိုပြန်ခေါ်မှာစိုး၍ပဲလား၊ စု၏သိမ်ငယ်သောအဖြေစကို မမမြတ်တို့ မြင်တွေ့သွား၍ပဲလားတော့မသိ။

"ဪ ဧည့်သည်ရောက်နေတာကိုး၊ သမီးရေ ... လက်ဖက်လေး သုပ်ပါလားကွယ်၊ အမေ သွားဝယ်လိုက်မယ်"

အမေက ဆွဲခြင်းကို ချပြီး ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။

"စုလည်း စကားပြောကောင်းနေတာနဲ့ ဘာမှတောင် မကျွေးရသေးဘူး အမေ"

"အို အားနာစရာကွယ်"

မမမြတ်က အလိုက်သင့် ပြီးပြရင်း နေရာမှ ထသည်။

"နေပါစေတော့ အန်တီ၊ ခုပဲ ပြန်တော့မလို့ပါ။ ကဲ ပြောပြောဆိုဆို ပြန်ဦးမှ၊ စုနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ လာလည်တာပါ"

"ဪ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါပြီကွယ်၊ နောက်လည်း လာလည်ပါဦးနော်၊

စုဖေဖေကော နေကောင်းရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ်၊ စုကိုတောင် အိမ်လာလည်ပါဦးလို့ ပြောနေရတယ်၊
စုကတော့လေ အနိတ်တို့နဲ့ သိပ်ပျော်နေတာ ထင်ပါရဲ့၊ အိမ်ကို တခေါက်မှ
ပြန်မလာဘူး ဟင်းဟင်း"

မမမြတ်၏ရယ်သံလွင်လွင်လေးက ခပ်ထွေထွေမို့ အမေက မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့်
လိုက်ရယ်ချင်ဟန် ဆောင်နေရရှာလေသည်။ မမမြတ်၏ သည်လိုအချိုးတွေကို
နေမင်းက ကြည့်မရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နေမင်းနှင့် မမမြတ်သည်
ဘယ်တော့မှ အစေးမကပ်ခဲ့။

မမမြတ်သည် သူသားရေအိတ်ကို မက အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သည်။
ခုံမြင့်ဖိနပ်ဖြူဖြူ၏ဒေါက်သည် အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်၏ ကျဲဟနေသော
ဝါးခြမ်းပြားများကြားသို့ ကျုံ့ဝင်နေသဖြင့် ဆွဲထုတ်ယူရလေသည်။

"စုရေ ...လမ်းထိပ်ကို လိုက်မပို့တော့ဘူးလား"

မမမြတ်က ခေါ်ပြန်၏။

"ကဲ သမီးရယ်၊ သမီးအမကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးကွယ်"

စုက မမမြတ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရသည်။

လမ်းထိပ်မှာ ကားကို ရပ်ထားသည်။ ကားက ဖေဖေကား မဟုတ်။
အသစ်ဖြစ်သည်။

"မမမြတ် အလုပ်သွားဖို့တဲ့၊ အဘိုးကြီးက ကားတစင်း ဝယ်ပေးတယ်"

အဘိုးကြီးဆိုသူမှာ မမမြတ်က သူ့ဖခင်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မမမြတ်က
ကားပေါ်မတက်ခင် စုလက်ကို ဆွဲကာ တိုးတိုးပြောသည်။

"စု မငြင်းနဲ့နော်၊ ဖေဖေက ပေးခိုင်းတာ"

အိမ်မှာ အမေမြင်မှာစိုး၍ မပေးခဲ့သော ပိုက်ဆံကို မမမြတ်က စုလက်ထဲ
အတင်းထည့်ပေးလေသည်။ စု ပြန်ပေးလို့မရအောင်လည်း စုလက်ကို
အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

"စု မလိုပါဘူး မမမြတ်"

စု၏မျက်နှာကလည်း မာနရောင်ကြောင့် တင်းနေတော့သည်။

မမမြတ်က စု၏လက်ကို မလွှတ်။

"မမမြတ် သိပါတယ်၊ စု ယူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ဒါပေမဲ့ စု
အဖေတယောက်ရဲ့ စေတနာကို ငြင်းပယ်လို့ ကောင်းမလား"

မမမြတ်က စုရဲ့ လက်ကို ဆက်ခနဲလွှတ်ကာ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်သည်။
စုစိတ်ထဲမှာ ကားတံခါးပေါက်မှနေ၍ ပိုက်ဆံကို ပစ်သွင်းလိုက်ချင်လှသော်လည်း

ဘေးမှာ ကလေးတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေ၍ ချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။
ပြီးတော့ သည်ဝိုက်ဆီက ဖေဖေပေးခိုင်းလိုက်သည့် ဝိုက်ဆံတဲ့။

လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ရသည်။
အိမ်ပေါ်သို့ လေးတွဲစွာ တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲမှနေ၍ အမေသည့် စုကို
လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။ စုက မျက်နှာမသာအသာဖြစ်နေမည်စိုး၍
ဘာမှမဖြစ်သလို အမေ့ကို ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

အမေသည် စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် နောက်ဖေးသို့ ဝင်ပြီး ဟင်းချက်စရာများကို
ပြင်ဆင်နေလေသည်။

စုက လက်ဝါးကို အသာဖြန့်ပြီး ဝိုက်ဆံများကို ကြည့်လိုက်သည်။
ရာတင်ငါးရွက်ဖြစ်၏။ အမေ တလောက ပြောဖူးသောစကားကို
ကြားယောင်လာသည်။

"အရင်းအနှီးကလေးများ ရှိရင် တနေရာတည်းမှာ ထိုင်ပြီး
ချေးရောင်းချင်လိုက်တာကွယ်"

အမေ့ကို ပေးလိုက်ရ ကောင်းမလား၊ အတူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေဆီ
ဗိုက်သွားပြရမည်လား၊ ကလေးမီးဖွားစရိတ် ချန်ထားရမည်လား၊
သည်အကြောင်းကို နေမင်းကို ပြောပြ၍မှ ဖြစ်ပါမည်လား၊ အမျိုးမျိုး
တွေးနေမိသည်။

အိုင်ရင်းပြောသည်မှာ မှန်သည်။ နေမင်းဆီက အချစ်ကလွဲ၍ တခြား ဘာမှ
မျှော်ကိုးစရာမရှိပေ။ စုသည် ရင်ကျက်လာသည်နှင့်အမျှ နေမင်းသည် သူနှင့်အတူ
ရင်ကျက်လာခြင်း မရှိဟု စွဲထင်သည်။ နေမင်းက လက်ရှိ
သူ့ဘဝကိုမကျေနပ်သူသာဖြစ်သည်။ ထိုမကျေနပ်ဖွယ်သော ဘဝထဲမှ
ကျေနပ်စရာဖြစ်လာအောင် လုပ်ယူကြိုးစားခြင်း မရှိသူဖြစ်လေသည်။

စုသည် နေမင်းကို မေတ္တာစေတနာဖြင့် အရင်းခံကာ ချစ်ခဲ့သည်။ စု၏အချစ်သည်
စေတနာသန်စင်သော မေတ္တာမှ အရင်းခံသည်။ နေမင်းသည် စုအတွက် ကိုကိုဦးလို
တမ်းတမ်းတတ စွဲလမ်းခဲ့ရသူလည်းမဟုတ်။ ကောင်းစေချင်သည့်စေတနာ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးချင်သည့် မေတ္တာဖြင့် ချစ်ခဲ့ရသူသာဖြစ်သည်။
နေမင်းကတော့ စု ထင်သလို ပြောင်းလဲမလားခဲ။ အလိုလိုက်သော အမေနှင့်
လွတ်လပ်သော သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ နေမင်းသည်
ပျော်မွေ့နေဆဲ။

"စုတို့ ဒီအတိုင်းနေလို့ ဖြစ်မလား မောင်၊ မောင်လခကလည်း အိမ်ကို
တဝက်တောင်ပြန်ပါမလားဘူး။ နောက်ဆို ကလေးလည်း ရတော့မယ်၊ အမေက
ကျွေးထားလို့သာ တော်သေးတယ်ဆိုရမယ်"

စုက တတ်နိုင်သမျှတော့ ရှင်းပြပါသေးသည်။

ထိုအခါ နေမင်းက သူငယ်ချင်းများနှင့် လည်ပတ်ပြီးပြန်အလာ အမူအရာကလေး
ခပ်ထွေထွေနှင့် စုကို အရေးမကြီးသလို ပြန်ပြောတတ်သည်။

"ဒီအတိုင်းမနေလို့ ဘာများလုပ်ရဦးမှာလဲ စုရာ၊ မောင်တို့အခြေအနေက

ဘာလုပ်ချင်လို့ကော ရမှာလဲ"

"မောင် စာမေးပွဲ ဆက်မဖြေဘူးလား"

စုကိုယ်တိုင်လည်း ဘာလုပ်ရမည်ဆိုခြင်းကို သိသည်တော့မဟုတ်။
ထို့ကြောင့်လည်း လုပ်လို့ရမည်ထင်တာကိုပဲ ပြောပြရသည်။

"ဒီအချိန်ကျမတော့ မောင် စာလည်းပြန်မကျက်ချင်တော့ဘူး၊ စိတ်ကလည်း
ဟုံမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ကျက်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း
ဘွဲ့ရပါပြီတဲ့၊ ဘာဖြစ်လာမှာလဲ"

"ဒါကတော့ မောင်ရယ်၊ မောင်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ ဒီအတိုင်း
နေတာထက်စာရင်တော့ တခုခုကိုဖြစ်မြောက်အောင် ရည်ရွယ်ချက်ထားပြီး
လုပ်ရမယ်မဟုတ်လား"

"စုက မောင့်ကို နိုင်ငံခြားအထိ သွားစေချင်သေးလို့လား"

နေမင်းက မကျေမနပ် ဆိုပြန်သည်။ စုရင်ထဲက စေတနာကို နေမင်း
နားမလည်နိုင်သေးသည့်အတွက် စု ဝမ်းနည်းရသည်။

"မောင့်ကို နိုင်ငံခြား သွားခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်တခုကို တာဝန်ယူနိုင်ဖို့
ပြောနေတာ"

"မောင်က စုကို တာဝန်မယူဘဲ ပစ်ထားလို့လား"

အခြေအနေက တင်းမာလာသည်။ နေမင်း၏ မသိသား ဆိုးရွားပုံတွေကို စု
ပုံကြီးချဲ့ မပြောချင်တော့။ မကျေနပ်သမျှကို ပြောစတမ်းဆိုလျှင်
ရင်ပွင့်ထွက်ရုံသာရှိမည်။

"ပစ်တော့မထားဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမကိုးနိုင်တဲ့ဘဝ"

"စု မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ၊ မင်းရဲ့အိမ်က လိုက်လာလို့ ကိုယ့်ကို အပြစ်တွေ
ပုံချနေတာလား၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ စုကို ဘယ်သူက မကြည်မဖြူဖြစ်နေလဲ၊ ဘယ်သူက
စောကားသလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်က အောက်တန်းစာရေးအလုပ်၊ ဒီအလုပ်နဲ့ ကိုယ်
ထမင်းဝအောင် မကျွေးနိုင်လို့ ဆိုရင်တော့ ကိုယ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အခြေအနေက
ဒီလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ"

နေမင်းက စကားနွှာထိုးသည်ကို စု မလိုလားဆုံး။ ပြဿနာဖြစ်လာလျှင် နေမင်းက
စုအသိုက်အဝန်းကိုသာ အပြစ်ပုံချလိုသည်ကို စုမကြိုက်ပေ။

"စုပြောနေတာ ရှေ့အနာဂတ်အတွက် ပြောနေတာ"

"ရှေ့အနာဂတ်အတွက်လဲ သိပ်တော့ မျှော်လင့်မနေနဲ့ မရွှေစု၊ ခုဟာက
အစကတည်းက မှားခဲ့တဲ့ကိစ္စ"

အစကတည်းက မှားခဲ့သတဲ့လား မောင်ရယ်၊ စုတို့နှစ်ယောက် အလျှင်စလို
လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ မှားမှန်းတော့ စုလည်း သိသားပင်၊ သို့သော် ခုချိန်မှာ
မည်သူ့မည်သူ အပြစ်ဖို့နေလို့ကော ဖြစ်ပါမည်လား။

စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲကနေ လက်တွေ့ဘဝထဲကို ကူးပြောင်းသည့်အချိန်မှာ မျှော်လင့်သလို သာသနာယာယာလှလှပပ ဖြစ်မလာသည်ကသာ နှာကျည်းဖို့ရှိ၏။ ရောက်သည့်နေရာမှာ စုက အရှုံးမပေးဘဲ ရင်ဆိုင်ချင်သည်။ သို့သော် စု ဆယ်တင်ခဲ့ရသော အညံ့တရုဗေဒါပန်းသည် မျောချင်ရာမျောဖို့သာ သိလျက် ဘဝရေဆန်ကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသည့်ဗေဒါသာလျှင် ဖြစ်နေလေသည်။

မောင်နှင့်စကားပြောသည့်မှာလည်း အဆင်မပြေသည့်က များလာသည်။ စုပြောသလို စာမေးပွဲပြန်ဖြေဖို့လည်း စိတ်မကူးသည့်အပြင် လက်ရှိဘဝကိုသာ မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်း အရက်ကို သောက်သောက်သောက်လာသည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ညဥ့်နက်သန်းခေါင် နေတတ်ပြန်သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လောကအကြောင်းမသိသေးတဲ့ ကောင်မလေးတယောက် လူဆိုးလူပေလေး နေမင်းရဲ့ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေရရှာပြီဟု စုပံသပ်ကြသည်။

စုကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ မှီတွယ်နေသော အသွေးအသားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ အနာဂတ်မှာ နေမင်းတယောက် ပြောင်းလဲလာဦးမည်ဟု ယုံကြည်ဆံသာဖြစ်လေသည်။

* * *

ဖေဖေကိုတွေ့ချင်လွန်း၍ အိမ်ကိုလာခဲ့ရသည်။ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သောခြံဝကို ခြေလှမ်းစဝင်မိလျှင် ငယ်စဉ်ဘဝ၏ သာယာကြည်နူးမှုလေးတွေကို လှမ်းဆွတ်မိတော့သည်။ ဪ ဟိုတုန်းကတော့ စုသည် အိမ်ကြီးသခင်၏ ချစ်စဖွယ် သမီးပျိုလေးတပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

"စု"

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခေါ်လိုက်သောအသံက ပုဏ္ဏရိက်ပင်တန်းကြားက ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကိုတိုး"

စုက တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုတိုးသည် စုကို မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည်နေလေသည်။

စုကလဲ မှိုက်ကြီးတကားကားဖြစ်နေသော သူ့အသွင်ကို သူ့ဘာသာ သတိထားမိကာ ကိုတိုးကို ရှက်မိလေသည်။ ကိုတိုး၏အသွင်က ညီမဖြစ်သူကို သနားကရုဏာသက်သည့်အသွင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ အနားရောက်လာသော စုကို ပခုံးလေးသိုင်းဖက်လိုက်သည်။

"နေနိုင်လိုက်တာ မိစု၊ ခုမှ အိမ်ကိုပြန်လာတယ်"

ကိုတိုး၏ယုယမှုကို မြင်ရပြန်တော့ စုရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ စု၏မိသားစုသည် စုအပေါ်မှာ နွေးထွေးဆဲပင် ရှိသေး၏။ သည်မိသားစုကြားမှ ထွက်ခွာခဲ့ခြင်းသည် စု၏ကံအကြောင်းတရားကြောင့်ပင်ဖြစ်တော့၏။

"ဖေဖေရှိရဲ့လား ကိုတိုး"

"ရှိတယ် အိမ်ပေါ်မှာ၊ ကြီးကြီးမေတောင် ရောက်နေတယ်"

"ဟုတ်လား"

ကြီးကြီးမေကို တွေ့ရမှာ ဝမ်းသာသော်လည်း ကြီးကြီးမေကတော့ စုကိုတွေ့ရလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာဦးမည်ကို တွေးကာ ဝမ်းနည်းမိသည်။

"မိစု၊ နင် သိပ်ပိန်တယ်ဟာ"

ကိုတိုးက မအောင်နိုင်မအည်းနိုင် ပြောသည်။ စုသည် မွေးဖွားရက် နီးလာပေပြီ။ သို့သော် သည်ရက်များမှာမှ နေမင်းနှင့်လည်း စကားပြောက အဆင်မပြေသဖြင့် စိတ်ညစ်ရသည်။ ဆေးရုံဆေးတိုက်သွားဖို့ ဖေဖေပေးသည့်ငွေကိုပင် မသုံးချင်ဘဲ သုံးခဲ့ရသည်။ နေမင်းမသိအောင် အမေ အရင်အနီးပြုဖို့ ငွေနှစ်ရာ ပေးထား၏။ ကျန်ငွေကိုတော့ မီးဖွားစရိတ်ချန်ရလေသည်။ အပူအပင်ကင်းသော နေမင်းကို သည်အကြောင်းတွေ ပြောလည်းမပြောချင်တော့။ သည်နေ့ အမိကိုထွက်လာသည့်အကြောင်းကိုလည်း နေမင်းကို မပြောခဲ့။

စုသည် အိမ်ထဲကို လေးကန်သော ခြေလှမ်းဖြင့် ဝင်ခဲ့၏။ ကိုတိုးသည် စုရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနှင့်ကာ တအိမ်လုံးကြားအောင် အော်လိုက်လေသည်။

"ဖေဖေရေ ကြီးကြီးမေ ... မမမြတ်... ဒီမှာ စု ရောက်နေတယ်"

ကြီးကြီးမေသည် လှေကားမှ သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ဆင်းချလာလေသည်။ တရားမမှု၏ အရိပ်အငွေ့ကြောင့် ကြီးကြီးမေ၏မျက်နှာသည် နုနယ်သိမ်မွေ့၍နေသည်။ သို့သော် စုကို မြင်လိုက်ရတော့ ကြီးကြီးမေ၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ရင့်ရော်သွားလေသည်။ ကြီးကြီးမေသည် စုနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် တရားလက်လွတ်ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်ချည်းပင်။

"ဟဲ့ သမီး စု၊ အမလေးကွယ် ငါ့သမီးကိုတွေ့ရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ဘာကြောင့်များ ကိုယ့်အဖေနဲ့ သေအတူရှင်မကွာ မနေသလဲ သမီးရယ်၊ မောင်စိုးလွင်တယောက်လဲ သမီးအတွက်နဲ့ ဘယ်လောက် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေရှာသလဲ"

ကြီးကြီးမေ၏ အေးချမ်းသောမျက်နှာဝယ် သောကရိပ်တို့ ချက်ချင်း ထင်ဟပ်လာကြလေသည်။ စု၏ပခုံးကို တွယ်ဖက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ခဲ့လေသည်။ စုကတော့ ဘာကိုမျှ ပြောဆိုလိုခြင်းမရှိသေး။ ကြီးကြီးမေတို့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစေမည့်စကားမျိုးသာ ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

"ငါ့သမီးလေး ပိန်လိုက်တာ၊ ကြီးကြီးမေမှာ တရားရိပ်သာမှာနေရတယ်ဆိုပေမယ့် သမီးအတွက် တခါမှ စိတ်မပြောင့်ရပါလားကွယ်၊ အင်း တွေးရင်း တွေးရင်း ဒင်းကိုသာ ရှိစေချင်လိုက်ပါရဲ့"

ကြီးကြီးမေသည် စကားတတွတ်တွတ်ပြောကာ စုကိုခေါ်လာလေသည်။ စု၏အမေ့နာမည်ကိုလည်း တ လျက် ညည်းနေပြန်သည်။

"စု ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စု နေကောင်းသားပဲ ကြီးကြီးမေရဲ့"

စုက ဖေဖေရှေ့အထိ ဆက်ပြောနေမှာစိုး၍ အရှေးမကြီးသလို ပြောလိုက်ရသည်။
စုကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ရောလူပါ နှိမ့်နယ်လျက်ရှိသည်မှာတော့
အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သည်ရပ် သည်ပုံသွင်ကို ကြီးကြီးမေတို့
မကြည့်ရက်မည်ဆိုလည်း မကြည့်ရက်စရာပင်။ အိမ်မှာနေတုန်းကတော့ စုသည်
ကလေးငယ်လေးတယောက်လို နနနယ်နယ် လှလှပပ နေနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့
စုသည် လောကဓံကို နှစ်ရှည်လများခံစားခဲ့ရသော မိန်းမကြီးတယောက်လို
ဖြစ်နေလေပြီ။ ကြီးကြီးမေကတော့ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါယမ်းလျက်ရှိသည်။

စုတို့အသံကို နားစွင့်နေခဲ့သော ဖေဖေသည် လှေကားနားသို့ တဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာလျက်ရှိလေသည်။

"အို"

စုရင်ထဲမှာ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဖေဖေရှပ်သွင်သည် စုနှင့်မတွေ့ရသည့်ကာလအတွင်း များစွာ
ကျဆင်းသွားပါလေပြီကော။

"ဖေဖေ"

စုသည် ဖေဖေနားသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းသွားလေသည်။
ခါတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် စုသည် ဖေဖေဆီသို့ အပြေးကွဲလေး သွားရောက်မိမည်ဖြစ်၏။
ယခုတော့ ရင့်ကျက်ခြင်းက စုကို နှေးကွေးစေခဲ့ပြီ။

ဖေဖေသည် မည်သည့်အာမေဍိတ်သံကိုမျှ မပြောဘဲ စုဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။
စု၏မိခင်လောင်းလျာသွင်ပြင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုသည်။ ပြီးတော့ စုမျက်နှာကို
ကြည့်သည်။ စုသည် ရှက်ကြောက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာများ နီမြန်းလာသည်။

အပေါ်ထပ်တွင်ထားသော ထိုင်ခုံအဟောင်လေးများပေါ်ဝယ် ထိုင်မိကြသည်။
ဖေဖေသည် ထိုင်ခုံတခုပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာပင် ဝင်ထိုင်သည်။
ကြီးကြီးမေကလည်း စုကိုဆွဲကာ သက်သက်သာသာရှိစေသော
ကွဲလားထိုင်တလုံးပေါ်မှာ ထိုင်စေသည်။ သူတို့သည် စုကို ဧည့်သည်တယောက်လို
သို့မဟုတ် လူမမာတယောက်လို ပြုစုကြသည်။

"ငါ့သမီး နေကောင်းရဲ့လား"

ဖေဖေအသံက တည်ငြိမ်အောင်ကြီးစားထားမှန်း သိသာသော်လည်း အဖျားမှာ
လှုပ်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ငါ့သမီးဟု ခေါ်လိုက်သည်မှာ မေတ္တာအပြည့်ပါသော်လည်း
အားနည်းလျက်ရှိလေသည်။

"ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေကော နေကောင်းလား"

စုက သာမန်အသံဖြစ်အောင် ကြီးစား၍ပြောသည်။ စုတို့သည် ဟိုးအရင် စု
သည်အိမ်မှာ အရှင်သခင်မလေးအဖြစ်ရှိနေခဲ့စဉ်ကလိုပင် ပုံစံမပျက်အောင်
ကြီးစားဖန်တီးနေမိကြသည်။ သို့သော် လူတိုင်း၏အတွင်းစိတ်သန္တာန်ကမူ
ဖိုးကွယ်၍မရအောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

"အိမ် လူကတော့ နေကောင်းပါတယ် သမီးရယ်"

ဖေဖေစကားက စုသို့သာ ရည်ညွှန်းပြန်သည်။

"သမီးအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေသာ နေကောင်းအောင်နေပါ"

ဖေဖေက အတန်ကြာအောင် ငေးနေသည်။ ပြီးမှ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

"လောကမှာ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြရတယ်၊ ဘယ်သူကမှ အတင်းပြုပြင်ဖန်တီးပေးလို့ မရဘူးဆိုတာ ဖေဖေသဘောပေါက်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သို့သော်လည်း ကိုယ့်သားသမီးတယောက် ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာတင် ဒုက္ခရောက်နေတာကိုတော့ ဘယ်မိဘက လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်မလဲ သမီး"

စုက ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

"စု ဒုက္ခမရောက်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ သမီး ဖေဖေတို့အိမ်မှာလို မဝတ်နိုင်မစားနိုင်သာ ရှိရမယ်၊ ကျွန်တော့ သမီး အဆင်ပြေနေသားပဲ။ ဒီလောက်ကတော့ ဖေဖေရယ်၊ သမီး ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်"

ဖေဖေကသာ ကလေးလေးတယောက်လို ထင်နေဆဲပေမယ့် စုက ရင့်ကျက်စွာ ရှင်းပြနေမိပြန်သည်။

"အေးလေ၊ သမီးမှာ သမီးဘဝ သမီးဖန်တီးမယ်ဆိုတဲ့ မာနလေးရှိနေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ်။ သမီးမေမေလဲ မာနကြီးတဲ့ မိန်းမတယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာငယ်စရာမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဖေဖေက အလုပ်က အနားယူလိုက်ပေမယ့် ဘာမှမလုပ်တတ်တော့တဲ့ အတိုးကြီးတယောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မှော်ဘီဘက်မှာ ဖေဖေ ခြံလေးတခြံဝယ်ထားတာ ရှိပါတယ်၊ ခြံစောင့်ကလဲ ဖေဖေစိတ်ချရတဲ့တပည့်ပဲ၊ ဖေဖေကြပ်မတ်လိုက်ရင် ဖြစ်ထွန်းလာမှာပါ၊ သမီးအတွက် ပူစရာမလိုပါဘူးကွယ်"

ဖေဖေက စု သည်အိမ်မှ ခွာသွားခြင်းသည် ဖေဖေဝင်ငွေမရှိတော့၍ မမမြတ်တို့လုပ်စာ စားရမည်စိုးသောကြောင့်ဟု ထင်ဟန်ရှိလေသည်။

ဖေဖေရင်ထဲက စေတနာတို့ကို စု သိရလေလေ ဖေဖေမေတ္တာကို နားလည်ရလေလေ။ သို့သော် ယခုမှ လောကဓံကို စရင်ဆိုင်စိရှိသေးသည်။ ဖေဖေအရပ်မှ ရုန်းမထွက်နိုင်လျှင် ကောင်းပါ့မလား။

"သမီးအတွက် ဖေဖေပုန်ရတာတွေ များပါပြီ ဖေဖေ"

စု၏အသံမှာ ငိုသံပါလာသည်။ ကြီးကြီးမေက သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက်ရှိသည်။

"တကယ်တော့ စုရေ ... ကြီးကြီးမေ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ညည်းဖေဖေက ညည်း အခုလို နေ့စဉ်လေစေ့အခါမျိုးမှာ မျက်စိအောက် ပိုရှိစေချင်တာ၊ ငါ့ကိုလှမ်းမှာပြီး ညည်းဆဲလွတ်နေတာ၊ မြတ်ကလည်း သူ ခေါ်လို့မရဘူး ပြောတယ်လေ။ ဒါမှာ ကြီးကြီးမေလည်း ရှိတယ်၊ မြတ်လဲရှိတယ်၊ မခင်အေးကလဲ အဖော်ရတယ်။ ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီးတဲ့အထိ နေပေါ့။ ကိုယ့်မိဘအိမ် ခဏတဖြုတ်နေတာပဲ၊

မောင်နေမင်းကိုလည်း ပြောပြ၊ စု မပြောချင် ကြီးမေလိုက်ပြောမယ်၊
ဟုတ်ဖူးလား"

ကြီးကြီးမေက လိုရင်းကွပ်ကွေ့ ရှင်းရှင်း ပြောတော့သည်။ ဖေဖေတို့
ကြီးကြီးမေတို့သည် ခုချိန်ထိ စုကို နောက်ဆံ့တင်းနေသေးသည်။
အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမတယောက်အဖြစ် လက်လွှတ်နိုင်သေးဟန် မတူချေ။

ဖေဖေရှေ့မှာ စုသည် ငြင်းဆန်ရန် အင်အားမရှိပါချေ။ ဖေဖေ စုအပေါ်
မည်မျှသယောဇ္ဈာန်ရှိတယ်ဆိုတာ တနေ့ထက်တနေ့ ပိုသလာရသည်။ အဓိကကတော့
ဖေဖေသည် စုကို သူ့မျက်စိအောက်မှာသာ ထားလိုခြင်းသာတည်း။

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးမေ၊ စု လာခဲ့ပါ့မယ်"

ဖေဖေမျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွားလေသည်။

"ကောင်းတယ်သမီး၊ ဖေဖေလည်း သမီးမွေးတဲ့ မြေးဦးမျက်နှာ
မြင်ရတာပေါ့ကွယ်"

စုမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြင့် နီလာသည်။

ဪ ဖခင်တယောက်၏မေတ္တာသည့် သမီးမိန်းကလေးအပေါ်
နူးညံ့ညင်သာလှသည်နှင့်အမျှ သိုသိပ်နက်နဲ ခိုင်မာခြင်းလည်း
ရှိလှပေသည်တကား။

* * *

စုက အင်္ကျီလေးတွေကို သားရေအိတ်ထဲ ကောက်ထည့်တော့
အမေ့မျက်နှာမကောင်းပေ။

"အေးလေ၊ ကိုယ့်မိဘအိမ်ဆိုတော့ ပိုအားရှိတာပေါ့၊ ဒါပေသိ ဒီမှာလည်း
အမေပြုစုနိုင်ပါတယ်"

အမေက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောရှာသည်။ တကယ်တော့ သည်အိမ်မှာ စုတယောက်
အစားအသောက် အနေအထိုင် ဆင်းရဲတာ၊ အမေကလည်း ဈေးကို ဂရုစိုက်ပြီး
ပိုရောင်းနေရ၍ စုက အိမ်အလုပ်တွေကို အမေမရှိခိုက် ဖလုပ်နေရတာ
အမေအသိပင်။

စု သူ့အိမ်ပြန်ပြီး မီးဖွားမယ်ဆိုတာ သူ့အတွက် ပိုပြီးကောင်းမွန်မည်ကို
အမေနားလည်သည်။ သားကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် ချွေးမကို အမေ ချစ်နိုင်ခဲ့သည်။
သို့သော် သားကို အလိုလိုက်ခဲ့မိသဖြင့် ချွေးမ? အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန်
ကျေပွန်အောင် ဦးဆောင်စေနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက်မူ အမေ စိတ်မကောင်းပေ။

"စု သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးမေကလည်း သိပ်စိတ်ပူတတ်တော့
သူ့မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေစေချင်တယ် ဆိုလို့ပါ"

စုက မိန်းမချင်း နားလည်နိုင်သည်မို့ ကြီးကြီးမေကိုသာ လွဲချလိုက်သည်။ ဖေဖေက
စိတ်မချဟု ဆိုလျှင် အငွေ့ငယ်တမျိုးပေါက်သွားမှာ စိုးရသည်။

စုရဲ့ ကလေးကလည်း အလွန်ထားကျိုင်းသည့်ပုံစံ ပေါ်နေသည်။ စု၏ကိုယ်ဝန်က လုံးဝန်းပြီး ရှေ့သို့ ချွန်ထွက်နေပြီ။ သားဦးကို မွေးရမည့်အတွက် စုမှာ အားတက်လျက်ရှိသည်။ ဖေဖေတို့ ကြီးကြီးမေတို့အနားမှာ နေရမည့်အတွက်လည်း အင်အားတမျိုးရှိသည်ပင်။ သို့သော် နေမင်းကို ဖေဖေတို့က ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမပြု။ သားဦးလေးမွေးရမည့်အချိန်မှာ မိမိ၏လင်ယောက်ျားအား အနားမှာ ရှိစေချင်သည်မှာ မိန်းမသားတိုင်း၏သဘာဝပင်။ သို့သော် စု အခြေအနေက ပြီးပြည့်စုံခြင်းမရှိ။

"အေးလေ၊ ဆရာဝန်မှန်းထားတဲ့ရက်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှေ့လကုန်လောက် မွေးမှာပဲ၊ တက်စာတွေ မစားနဲ့နော်၊ ဝမ်းပျော့မယ့်အစာကို စား၊ စုရဲ့ကြီးကြီးကလည်း အပျိုကြီးဆိုတော့ မသိမှာစိုးလို့ မှာရတာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ စု ဂရုစိုက်ပါ့မယ် အမေ"

စုက သူ့အဝတ်အစားအချို့နှင့် ကလေးအင်္ကျီလေးများကို အပြီးသတ်ထည့်ကာ သားရေအိတ်ကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ အမေသည် သူ၏သေတ္တာအဟောင်းထဲမှ အဝတ်အချို့ကို ထုတ်ယူလာလေသည်။

"ရှေ့ သမီး၊ ဒါလေးတွေကလေ ကလေးအနီးလုပ်လို့ရတယ်၊ ပြည်သူ့ဆိုင်က ပေးတုန်းက အမေ သိမ်းထားတာ"

ပိတ်ဖြူစလေးများဖြစ်၏။ အချို့မှာ ဝါလျက်ရှိပြီး စုက တယုတယ လှမ်းယူလိုက်သည်။

"မွေးပြီဆိုရင် အကြောင်ကြားလိုက်မယ်၊ အမေ လာခဲ့နော်"

"ကောင်းပြီသမီး"

စုက အမေ့ကို ထိုင်ကန်တော့သည်။

"အေး ...အေး၊ ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေကွယ်။ နေဦးလေ ၊ နေမင်းလိုက်ပို့မှာ မဟုတ်ဘူးလား"

"သူက ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာမယ်မသိဘူး အမေရဲ့"

"ကိုယ်တယောက်တည်းတော့ မသွားပါနဲ့၊ သူ မလာလဲ အမေ လိုက်ပို့ပါ့မယ်"

နေမင်းနှင့်စုသည် သိပ်ပြီးတော့ ပြေလည်ကြသည့်တော့မဟုတ်ပေ။ စုက ဖေဖေတို့ဆီ ပြန်မည့်အကြောင်းပြောတော့ နေမင်းက ထုံးစံအတိုင်း မကျေနပ်။ စုက အကျိုးအကြောင်းခိုင်လုံအောင် ရှင်းပြရသည်။ သားကိုမျက်နှာမြင်ပြီးလျှင် ချက်ချင်းပြန်လာမည်ဆိုသည့်အကြောင်း။

"စု လာချင်တဲ့အခါမှ လာခဲ့ပါ။ မောင်ကတော့ စုအတွက် အမြဲ အသင့်ပဲ"

နေမင်း၏ခွင့်ပြုချက်က ဒေါသစွက်လျက်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် စုသည် သူ စမိခဲ့သောဘဝမှာ သည်လိုပဲ ပြေလည်ခြင်းတဝက် မပြေလည်ခြင်းတဝက် ရောစွက်လျက်ရှိသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်၍နေပေပြီ။

စုကို အမေက စိတ်မချ၍ နေမင်းအလာကို ထိုင်စောင့်နေသည်။

ယခုမှ ရုံးဆင်းချိန်ကို ကျော်ရုံသာရှိသေးသည်။ နေမင်း ရောက်မလာနိုင်သေး။
နေမင်း၏အိမ်ပြန်ချိန်သည် မည်သည့်အခါမျှ မှန်းဆ၍ရကောင်းသည်မဟုတ်ပေ။
သို့သော် နေမင်းသည် စောစီးစွာပင် ပြန်ရောက်ခဲ့ချေ၏။။

"သားရေ၊ စုကို လိုက်ပို့မယ်မဟုတ်လား"

အမေက ပြေလည်စေချင်၍ သားဖြစ်သူကို မျက်နှာချိုသွေးကာ ချောသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စောစောပြန်လာတာ၊ တော်ကြာ
ယောက္ခမကြီးက သူ့သမီးကို တယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တယ်လို့
ပြောဦးမယ်အမေ"

နေမင်းစကားက အနှောင့်အသွားတော့ ကင်းလှသည်မဟုတ်ချေ။

စုသည် နေမင်းကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူတို့ဘဝသည် ဘယ်တော့များမှ
အေးချမ်းသာယာစွာ ပေါင်းစည်းနေနိုင်ကြပါမည်လဲ။

"ရှေ့ စု၊ မင်းအတွက် ဝယ်လာတာ၊ ဒီနေ့ ရုံးက ပိုက်ဆံထုတ်ချေးတယ်လေ"

နေမင်းက ဆေးပုလင်းအချို့ကို စုလက်ထဲသို့ လှမ်းပေး၏။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
အားတိုးဆေး၊ ကလေးဆေးနှင့် ကလေးအကြိုလေး တစ်ခွက်။ စုက ထိပ်စွည်းများကို
တယုတ်ယုတ် လှမ်းယူသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ ခွဲခွာကာနီးမှ အမှတ်တရလား
မောင်ရွယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ပြောမိလေသည်။ စုမျက်ရည်ဝလာသော်လည်း ချက်ချင်း
ပြန်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

"လာ သွားကြမယ်"

စုက အမေကို အကြည့်ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ အမေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"သမီးရေ ဒီအပတ်ထဲမှာ ဆေးရုံတခေါက်သွားရဦးမယ်နော်"

အမေက လှမ်းပြောသည်။

"ပူမနေပါနဲ့ အမေရေ၊ ဟိုကျရင် သူ့အဖေက အကောင်းဆုံးဆရာဝန်ကြီးတွေဆီ
ထပ်ပြခိုင်းဦးမှာပါ"

နေမင်းက ပြန်အော်ခဲ့သည်။

နေမင်းနှင့် စုသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။
လမ်းထိပ်ရောက်တော့ နေမင်းက သုံးဘီးတစ်စီးကို လက်ပြတားသည်။ ကားပေါ်သို့
စုကို ဖေးမ၍ တင်ပေးသည်။ ကားပေါ်မှာလည်း စကားတခွန်းမှ မဆိုမိကြ။ စုက
ကားဘေးမှာ တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်သော ရှခင်းများကို ငေးမောရင်း
လိုက်ပါလာသည်။ ဘဝသည် တရိပ်ရိပ် ပြောင်းလဲပြေးလွှားနေသည်သို့ ရှိသည်။

စုတို့အိမ်ရှေ့တွင် ကားသည် စက်သတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ နေမင်းသည် ကားခကို

ရှင်းပေးပြီး ခြံဝတွင်ပင် ရပ်နေလေသည်။

စုက သားရေအိတ်ကို ကိုင်၍ နေမင်းရှေ့မှာပင် ရပ်နေလေသည်။

"စု အိတ်ကိုသယ်ရတာ လေးတယ်၊ တယောက်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါလား" နေမင်းက တခွန်းတည်းသောစကားကိုသာ ပြောသည်။

"မောင် အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ"

သည်နေရာမှာ စုသည် အိမ်ရှင်၊ နေမင်းက ဧည့်သည်။ နေမင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

"မောင် သွားတော့မယ်"

စုရင်ထဲမှာ တမြွေမြွေ ခံစားရပြန်သည်။ တင်းထားရသည့်စိတ်တွေလည်း ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသည်။

"မောင် စုမွေးရင် ဆေးရုံကို လာခဲ့နော်"

စု၏အသံမှာ အားငယ်ဟန် ပါနေတော့သည်။ အို တလောကလုံးထက် ကိုယ့်လင်ကိုယ့်သားကိုသာ အားကိုးချင်တဲ့ မိန်းမတို့ရဲ့သဘောကို ဘယ်သူမှမသိကြဘူးလား။

"မောင် လာခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်မလာလဲ စုရဲ့မိသားစုက စုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုယူသြကမယ်ဆိုတာ မောင် သိပြီးသားပါ"

"မောင်ရယ်"

နေမင်းသည် စုကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ စုသည် နေမင်း၏အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားမပီသမှုတွေ၊ ပေပေတေတေ လေလေလွင့်လွင့်နေတတ်မှုတွေကို တဒင်္ဂအားဖြင့် မေ့သွားပြန်သည်။ နေမင်းနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာပြန်လေသည်။

"ဟဲ့ သမီးစု၊ အပေါ်ကနေ လှမ်းမြင်လို့ ပြေးဆင်းလာတာ၊ လာ အထဲဝင်လေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ ရပ်နေရတာလဲ"

ကြီးကြီးမေ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အထိ စုသည် နေရာမှာ ရပ်နေမိခဲ့ပင်။ ကြီးကြီးမေသည် စုငေးနေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စုတို့ကို ကျောခိုင်းလျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားနေသော နေမင်း၏ကျောပြင်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

စုသည် ဖေဖေဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြန်လေပြီ။

ဆောင်းဦးလေသည် တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။

◆ အပိုင်း(၁၁) ◆

၈။

စုရဲ့ မေမေဟာ စုကို ဘယ်ကလောက်ချစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ စု မှန်းဆလို့ သိလို့က်ပါရဲ့။ ဖေဖေမေတ္တာကလည်း စုအပေါ် မည်မျှကြီးမားမည်ဆိုတာ စု သိပါသည်။ စု၏သားကိုလည်း စု အတိုင်းမသိ ချစ်ရပါလေသည်။

မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သလို စုသည် သားဦးလေးကို မွေးခဲ့သည်။ သားလေးသည် ထွားလည်း ထွားကျိုင်းသည်။ လှလည်း လှသည်။ အသားလည်းဖြူသည်။ ချစ်စရာ။ စုအတွက် အားရစရာ။ တလောကလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဦးတော့ စု မကြောက်တော့ဘူး။ စုရဲ့သားလေးသည် စုဘဝ၏ အင်အားတရပ်ဖြစ်သည်။

သားကိုမွေးရသည့်အတွက် အတန်အသင့်တော့ ပင်ပန်းခဲ့၏။ သို့သော် နေမင်းပြောသလိုပင် ဖေဖေတို့ကကော ကြီးကြီးမေနှင့် မမမြတ်အဆုံး အားလုံးက အစွမ်းကုန်ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သားကို မွေးရသည့်နေ့က ခံစားရသည့် ရင်ထဲက ဝေဒနာကိုတော့ မမေ့နိုင်တော့။

ဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်သော သား၏ငိုသံကို ကြားရလျှင် ကြားရချင်း သား၏အဖေကို တွေ့ချင်သည့်စိတ်တွေ ရင်ထဲမှာ လျှံတက်လာသည်။ သား၏အသံကို ကြားရလျှင် နေမင်းကော သူလိုပဲ အားတက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်မည်လောဟု စု သိချင်လှသည်။

သို့သော် သားကို မွေးသည့်နေ့က နေမင်း ရောက်မလာခဲ့။ အမေသာလျှင် ညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

"သမီး စု၊ နေကောင်းတယ်နော်"

အမေသည် စု၏နဖူးဆံစတို့ကို သပ်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။ မိဘမောင်ဘွားတွေအကြားမှပင် စုသည် ယောက္ခမကို ပြီးရှင်လိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုခဲ့သည်။ သားကိုချစ်သော မိခင်တို့၏မေတ္တာကို စုသည် လက်တွေ့ခံစားနေရသည်။

"အမေ၊ စု မွေးတာ သူ မသိသေးဘူးလားဟင်၊ သူ အိမ်မှာကော ရှိရဲ့လားဟင်"

စုက မည်သူမျှ မကြားအောင် အမေ့ကို တိုးတိုးမေးသည်။

အမေသည် ကြင်နာစွာဖြင့် ဖြေသည်။

"မရှိဘူး သမီးရယ်၊ မော်လမြိုင်ကို သွားပြန်ပြီ၊ ဒီတခါ အလည်တော့မဟုတ်ဘူး၊ အရောင်းအဝယ်တခုခု လုပ်မယ်ဆိုပြီး သွားတာပဲ"

စုသည် သက်ပြင်းကို ခိုး၍ ရှိုက်ရလေသည်။ နေမင်းသည် ဖြတ်လမ်းကို လိုက်နေလေပြီလား။

"ကျွန်မလေ သူ ပိုက်ဆံမရှာနိုင်တာကို အပြစ်မတင်ပါဘူး အမေရယ်၊ ရသမျှကိုပဲ မသောက်မစား မှန်မှန်လေး သုံးရရင် ကျေနပ်ပါတယ်"

"အမေနှားလည်သပေါ့ သမီးရယ်၊ ကလေးတယောက်ရရင်တော့ သူတည့်ငြိမ်လာမယ် ထင်တယ်"

ကြီးကြီးမေနှင့် မမမြတ်တို့သည် ကလေးကို သွားကြည့်ရာမှ ပြန်လာကြသည်။

"ထွားလိုက်တဲ့ကလေးကြီး၊ စုနဲ့တူလိုက်တာ၊ အသားဖြူပုံရော နှုတ်ခမ်းထူပုံရော" နေမင်း၏အမေသည် ပြီး၍ နားထောင်နေလေသည်။ သူတို့က ကလေးအဖေကို စကားထဲ ထည့်မပြောသည့်အတွက် အမေကလည်း မေ့လျော့ဟောင်ဆောင်နေသည်။

"အင်းပြန်ဦးမှပဲ၊ ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော် အားလုံးပဲ"

"ဪဪ ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ မောင်နေမင်းတယောက်ကော မပါဘူးလား"

ကြီးကြီးမေက မကောင်းတတ်၍ ဧည့်သည်ကိုမေးသလို မေးသည်။

"သားက ခရီးလွန်နေလို့ ဒီနေ့မှပဲ စာရေးလိုက်ရတယ်"

အမေက အားနည်းစွာ ဖြေသည်။

"ဪ အင်း အင်း ရပါတယ်လေ၊ စုအတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့လို့"

"ဟုတ်ကဲ့"

မိန်းမကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာပင် ပြန်သွားရှာလေသည်။

"ဟင်း ... သူသားက တာဝန်ပေါသွားပြီဆိုပြီး လျှောက်သွားနေမှာပေါ့ ကြီးကြီးမေရဲ့၊ မသိရင် ခက်မယ်"

မမမြတ်က မဲ့ခွဲ၍ ပြောပစ်သည်။

ဪ စုမှာတော့ သား၏မျက်နှာကို သေသေချာချာမမြင်မိမှာပင် ရင်ထဲက သောကတွေကို သားဆီ မကူးစက်ရလေအောင် ကြိုတင်မျိုသိပ် သိမ်းဆည်းနေရလေသည်။

* * *

စုတို့အိမ်လုံးသည် ကလေးငယ်၏ရွယ်ရွယ်အပြုံးများဖြင့် ရွန်းလက်တောက်ပ၍နေလေသည်။ ကြီးကြီးမေကလည်း တရားရှိပ်သာကို မေ့မြီတည်း။ ဖေဖေသည်လည်း အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို သတိမရမြီတည်း။ ကိုကိုစိုးနှင့် မမမြတ်တို့ကအစ ကလေးအငယ်မရှိ၍ဆိုကာ ကလေးကို တမမမြီစွာနေကြသည်။ ကိုတိုးကလည်း ကလေးကို မချီတတ် မပိုးတတ်နှင့် ယုယချိပိုးဖို့ ကြိုးစားရသည်မှာ အမော။

မီးမဖွားမီကပင် စုကို တအိမ်လုံးက ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလည်း ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ၊ သို့သော် စုဘဝကား ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိချေတကား။

နေမင်းကတော့ စုရဲ့ အရိပ်ကိုပင် နှိုင်းမလာခဲ့။ အိမ်ကဆင်းသွားဖို့ဆိုသည်မှာလည်း လောလောဆယ် စုမှာ အင်အားမရှိ။ စုသည် မွေးဖွားသည့်ရက်များမှာ များစွာအားနည်းခဲ့သဖြင့် ဆေးရော သွေးပါ သွင်းပေးခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း စိတ်ကသာ ဆောင်နေသော်လည်း လူက နှမ်းခွေလျက်ရှိ၏။ သည်အတွက် ဖေဖေကရော ကြီးကြီးမေကပါ စုကို စိတ်မချနိုင်ကြပေ။

မည်မျှပင် လွတ်လပ်စွာ ကျင်လည်ကျက်စားနေစေကာမူ အချိန်တန်လျှင် ချည်တိုင်ကိုပြန်ချင်တတ်ကြသလို စုကတော့ နေမင်းရှိရာကိုသာ ပြန်သွားချင်သည်။ သူ့သားနှင့် သူ့အဖေ ပျော်ရွှင်မြူးခြင်းကို မိခင်တယောက်၊ မိန်းမတယောက်အနေဖြင့် မြင်ချင်လှသည်။

"သမီးကလဲ ကောင်းကောင်းမမာတော့ ဟိုမှာ ကလေးတဖက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မောင်နေမင်းကလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူးဆို၊ ရောက်ရင် သူ့သား သူ့လာကြည့်မှာပေါ့။ ဒီမှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေစမ်းပါကွယ်"

စုအပေါ် ဂရုစိုက်လှသော ကြီးကြီးမေတို့၏စေတနာကိုလည်း လျစ်လျူရှု၍ မကောင်းပေ။

သားသည်အမေလေး စုကို သူငယ်ချင်းများကလည်း လာရောက်အားပေးကြသည်။

အိုင်ရင်းသည် စုအတွက် လက်ဆောင်တွေ တထုပ်တဖိုးကြီးနှင့် ရောက်လာလေသည်။

"ဓု၊ ယူကလဲ သားတယောက်ရပြီးမှ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ဝိုလှလာသလိုပဲ၊ တကယ်ပြောတာ ယူသားကလေးကိုလဲ ကိုယ် ချီကြည့်ချင်လိုက်တာကွာ၊ ပေးစမ်းပါဦး"

အိုင်ရင်းသည် စု၏သားကို မချီတတ် ချီတတ်ဖြင့် ချီကြည့်လေသည်။

"ဓု၊ ယူဟာလေ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာတင် ကလေးတယောက်အမေဖြစ်သွားပြီနော်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ယူကို အဲသလိုမြင်ရတာ အိပ်မက်လိုပဲ၊ ဘာမှမကြာလိုက်ဘူးလို့ပဲ"

အိုင်ရင်းကတော့ ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောတတ်သည်သာ။

"ဟုတ်မှာပါပဲလေ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းတို့နဲ့နှစ်ရှည်လများ ဝေးကွာသွားတယ်လို့ အောက်မေ့ရတယ်၊ ဘဝချင်းလဲ မတူတော့ဘူးလို့ပဲ"

"ဒါပေါ့ကွာ၊ လူဆိုတာ တချက်ကလေးမှ အတိမ်းအစောင်းခံတာမဟုတ်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် တို့အရွယ်ပဲ"

စုသည် တခါတရံ ရှားရှားပါးပါး လေးလေးနက်နက်ပြောတတ်လေ့ရှိသော အိုင်ရင်းကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

"ဟား ဟား ကိုယ့်စကားကို အံ့သြနေတာလား၊ ထင်သားပဲ။ အဲဒါ ကိုယ့်စကားမဟုတ်ဘူး။ မောင်မောင်က ယူအကြောင်း စကားစပ်မိရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တာ၊ သူက စုကို လာတွေ့ချင်လို့တဲ့"

စုက အပြစ်ကင်းစင်မြဲဖြစ်သော အိုင်ရင်းကိုသာ အားကျစွာ ကြည့်နေမိသည်။

"တို့ကလဲ သူ့ကို တွေ့ချင်ပါတယ်၊ သူ တို့ဆီ လာနိုင်သားပဲ၊ တို့က လူကြီးတယောက်ဖြစ်နေပြီလေ"

"ဟုတ်တယ် စု၊ ယူက တကယ့်မိန်းမကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ ကိုယ့်ကိုလဲ အိမ်က အင်ဂျင်္ဂျီ လုပ်ပေးတော့မယ်ကွ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ"

အိုင်ရင်း၏မျက်နှာ နည်းနည်းတော့ ဝိုင်းသွားသည်။

"မာမီတို့မိတ်ဆွေတယောက်ရဲ့သားပဲ၊ နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှာ လုပ်တယ်၊ မာမီက နိုင်ငံခြားရောက်အောင် ကြံနေတာ ဟင်း ...ဟင်း ..."

အိုင်ရင်း၏အသံသည် ထူးထူးခြားခြား ခန့်သံလေး ပါနေသည်ကို စု သတိထားမိသည်။

"အိုင်ရင်း၊ မင်းအတွက် ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ မင်းဟာ လှလှပပလေး နေတတ် ပြီးတတ်သူဆိုတော့ သူ့အတွက်လည်း မင်းက ဇနီးကောင်းဖြစ်မှာပဲ"

အိုင်ရင်းက ရယ်တော့ ရယ်သည်။ သို့သော် သိပ်တက်ကြွခြင်းမရှိ။

"ညှော်ခံပွဲတွေ ပါတီပွဲတွေကို ကိုယ်က မာမီလောက် ဝါသနာပါတာမဟုတ်ဘူး။ ခုချိန်မှာ ကိုယ်က ဆေးကုဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ သိပ်တော်တဲ့သမားတော်ကြီး ဖြစ်ချင်တယ်"

စုသည် ဘဝကို အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ ရင်ဆိုင်တတ်သောအိုင်ရင်းကို ချီးကျူးမိပြန်သည်။

"မစ်ကီနဲ့ကော တွေ့သေးလား အိုင်ရင်း"

အိုင်ရင်းသည် ငြိမ်သက်နေသည်။ စုရဲ့သားငယ် ငိုနေသည်ကို သဘောကျစွာ ငေးကြည့်နေသည်။ စုက ကလေးကို ယူယူယူယူ အနီးလှပေးသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထည့်သည်။ အကျိုးကို ရဲ့တင်းတင်းလှန့်ချီ နို့တိုက်သည်။ စု လုပ်သမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

"တခါ တခါတော့လည်း သိပ်သတ္တိကြောင်းတာ မကောင်းပါဘူး စုရယ်"

မိန်းမချင်းဆိုတော့လည်း အိုင်ရင်း၏စကားကို စု ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

"မင်း မစ်ကီကို ချစ်နေသေးလားဟင် အိုင်ရင်း"

စုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးလိုက်သည်။

"ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်ခွဲတာဆိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကို ချစ်တယ်လို့ ပြောရင်တော့ ပြောလို့ရမှာပေါ့။ သူကတော့ ကိုယ့်ကို ချစ်ရေးဆိုတယ်"

"ဟယ်...တကယ်"

အိုင်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဘာမှမပြောဘူး၊ ကိုယ်ဟာ မာမီသဘောတူတဲ့လူကို ယူရမယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်က သူ့ကိုချစ်လို့ကော ယူမှာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့ အကြာကြီး အတူတူခင်မင်နေခဲ့လို့ သူ့ကိုချစ်တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုယ်က အချစ်ဆိုတာကို သေသေချာချာ စားလို့မရသေးဘူး။ ချစ်တယ်လို့ ထင်တာပဲရှိသေးတယ်၊ မသေချာဘဲနဲ့တော့ ဘာကိုမှ မလုပ်ချင်ဘူးလေ၊ ထင်သလို လုပ်ကြည့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ စွန့်စားလွန်းရာ ကျမယ်"

ဪ ...ဘာမဆို သေချာမှ လုပ်ချင်သော အိုင်ရင်း၊ သို့သော် သူ့မျက်လုံးတွေ ရှိဝေနေတတ်တာ၊ သူ ငေးနေတတ်တာကို ကြည့်ပြီး အိုင်ရင်းကို အချစ်က နှိပ်စက်လျက်ရှိပြီဆိုတာ စ သိသည်။ စောစောကပင် သိပ်သတ္တိကြောင့်တာလည်း မကောင်းဘူးဟု ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

စုကတော့ အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း ဘာကိုမျှ ထင်မြင်ချက် မပေးရဲတော့ပြီဖြစ်၏။

"မင်းက သိပ်စဉ်းစားတတ်တာပဲနော် အိုင်ရင်း။ စုတော့ ဘာကိုမှ စဉ်းစားချိန်တောင်မရလိုက်သလိုပဲ"

"ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့ တခြားစီဖြစ်မနေဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားကကော မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စကားလုံးပဲလား"

အိုင်ရင်းက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

"ဟား...ဟား၊ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်လဲ ပြောတတ်ပါပြီကွာ၊ ယူကိုကြည့်ပြီး ပြောရတာလေ၊ ယူက စိတ်ကူးယဉ်တတ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ထင်တယ်၊ ယူတို့ အခုလို မပြေမလည်ဖြစ်နေကြတာ နေမင်းက ဆင်းရဲလို့ချည်းတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ယူတို့လက်ထပ်တာ သိပ်စောပြီး ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘဲ ဖြုန်းစားကြီး လက်တွေ့ဘဝထဲ ရောက်သွားလို့"

"ကိုယ် မင်းကိုပဲ ဆရာတင်ပါတယ် အိုင်ရင်းရယ်၊ မင်းဟာ ပေါ့ပေါ့တွေးသလိုလိုနဲ့ အရာရာကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အကွက်ချနေတာပဲ"

အိုင်ရင်းသည် သူ့ဘာသာသူ သဘောကျစွာ ရယ်နေပြန်လေသည်။

သို့သော် လူ့ဘဝသည် အကွက်ချပြီး ရင်ဆိုင်တိုင်းကော အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံခြင်းကို ရနိုင်ပါမည်လော၊ သည်အကြောင်းကိုတော့ စုက ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးလိုစိတ်မရှိတော့ပေ။

စု ဘဝရေဆန်မှာ လှော်ခတ်ရဆဲပင်ရှိသေးသည်။

နေမင်းက သားကို သိပ်တွေ့ချင်သည်တဲ့။ သို့သော် စုဆီကို နေမင်း ရှောက်မလာခဲ့။ အမေကလည်း စုတို့အိမ်ကို မလာခဲ့။ နေမင်းက မောင်မောင်နှင့် ကျော်ကျော်ကိုသာ စုဆီသို့ လွှတ်လိုက်သည်။

"ဟင် မောင်မောင်၊ ဪ...ကျော်ကျော်"

စုသည် သားငယ်ကို ပွေ့ပိုက်ရင်း ဧည့်သည်များကို ထိုင်စေရသည်။ မောင်မောင်သည် စုကို ငေးကြည့်နေသည်။

အပြစ်ကင်း၍ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်နှင့် စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကျောင်းသူလေး စုသည် ယခု သူ့ရှေ့မှာ အကျလျောရလျော့ရ၊ ဆိပ်ပင်ဖုတ်ဖုတ်နှင့် သားသည်အမေလေး ဖြစ်၍နေသည်။

မျက်လုံးများကလည်း ယခင်လို ရွန်းလက်တောက်ပခြင်းမရှိတော့။

သို့သော် မောင်မောင်မျက်စိထဲတွင်တော့ စုသည် သနားစရာပိုကောင်းလာသည်ဟု ကရုဏာတွေး တွေးလိုက်မိသည်။

စုကို သူ ချစ်ရေးဆိုရန် အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးမိဖူးသည်ကို သတိရ၍နေသည်။ စုနှင့်သူသည် ဘာကြောင့် မဆိုဆည်းခဲ့ရသည်ကို တွေး၍မရ။ တကွေ့တနေရာမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ပွတ်ကာသိကာလေး လွဲသွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်မည်။ နဖူးစာဆိုသည်မှာ တကယ်ပင် မှန်လေသလား။

စု၏မျက်လုံးများသည် ညိုမှိုင်း၍နေကြသည်။

"စုမီးဖွားတဲ့အချိန်မှာ သူ ဆေးရုံကိုတော့ လာဖို့ကောင်းပါတယ်၊ စုတို့ဟာ စိတ်ဆိုးရန်ဖြစ်ပြီး ကွဲနေကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဖေဖေတို့ကလဲ စုကို တဦးတည်းသောသမီးမို့ မျက်စိအောက်မှာ ပြုစုချင်လို့ အိမ်ခဏာပြန်ခေါ်တာပါ။ သူ့လာချင် လာနိုင်သားပဲ၊ ဒီလောက်တော့လည်း မရိုင်းပါဘူး၊ ခုတော့ သူက စိမ်းကားလွန်းတယ်။ စုပဲ အမြဲ သူ့ဆီ လိုက်လိုက်သွားရတယ်"

စုသည် မောင်မောင်တို့ရှေ့မှာ ရှင်ဖွင့်မိသည်။ မိန်းကလေးသည် ယောက်ျားသားတို့ရှေ့မှာမှ မျက်ရည်ကျတတ်လေသလား၊ စုမျက်လုံးများ စိုစွတ်လာသည်။

"သူ့အကြောင်းကို စုလဲ သိသားပဲ စုရာ၊ စုကို သူ မချစ်လို့မှမဟုတ်တာ။ သူ စုကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်တွေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ သူ မော်လမြိုင်သွားနေတာလည်း စုတို့အတွက်ပါ။ ခက်တာက သူက စုတို့မိသားစုက သူ့ကို မလိုလားဘူးလို့ပဲ ထင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ ဒီကိုမလာတာ"

ကျော်ကျော်က ရှင်းပြသည်။ မောင်မောင်ကတော့ စုကိုသာ စိတ်မောစွာ ငေးကြည့်နေသည်။

"မလိုလားဘူးဆိုတာကလဲ ဒီလိုရှိတယ် ကိုကျော်ကျော်၊ သူကလဲ လိုလားအောင် မနေဘူး၊ ဖေဖေက အလုပ်ရှာပေးတယ်။ သူက ကောင်းကောင်း မလုပ်ချင်ဘူး။

ပြီးတော့ သူရဲတဲလုခလေးကို သူသုံးတာ သောက်တာနဲ့ တွက်တာပါပဲ။ ဒါတွေကို ဖေဖေတို့ကလဲ ရိပ်မိတော့ ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။ သူ့အိမ် လိုက်နေပြန်တော့လဲ သူက ဘာမှ ဦးဆောင်တာမဟုတ်ဘူး။ အမေကတော့ ကျွေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျိုကျမှာလဲ"

ကျော်ကျော်သည် နေမင်း၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ စုက ရင်ဖွင့်ပြောပြနေရခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ရှေ့မှာ စုဒုက္ခတွေကို ပြောပြရသည်ကိုတော့ ရှက်လည်းရှက် အားလည်းနာမိသည်။

"အင်းလေ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြောပေးပါ့မယ် စုရယ်၊ ခုတော့ သူလည်း အရောင်အဝယ်တွေ ဘာတွေလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်ဆိုတော့ သူတာဝန်ကို သူ နားလည်လာလို့ပေါ့။ အခက်ကတော့ သူ့သားကိုလည်း သူ တွေ့ချင်တယ်၊ စုကိုလည်း ပြန်လာစေချင်တယ်ပေါ့"

"စုဆီကို သူ လာနိုင်ပါတယ် ကျော်ကျော်၊ စုတောင် သူ့ဆီလိုက်သွာသေးတာပဲ၊ စုကို သူကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပါစေနော်"

သည်တခါတော့ စု၏စိတ်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ထားလိုက်မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ စု မီးဖွားပြီးသည်မှာ တလကျော်ပြီ။ နေမင်းက စုဆီ မလာခဲ့။ မျှော်လင့်ခဲ့ရသော စု၏စိတ်ဆန္ဒတွေလည်း အင်အားလျော့ပါးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပုခက်ထဲမှ ကလေးသည် တလူးလူးတလွန်လွန် ဖြစ်လာသည်။ စုသည် ကလေးဆီသို့ ချက်ချင်း ပြေးသွားလေသည်။ စုသည် ကလေးကို ယူယူစွာ ပေ့ချီယူခဲ့သည်။ စုက ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ထည့်ရင်း မောင်မောင်တို့နှင့် စကားဆက်ပြောသည်။

ကလေးက စုရင်ခွင်ထဲမှာ နေရင်းကပင် လူးလွန်၍လာပြန်သည်။ စုသည် ကလေးကို အငိုခံထားလို့ဟန်မရှိ။ အကျိုကို အသာလှစွာ နို့တိုက်သည်။ ကျော်ကျော်သည် စု၏မိခင်စိတ်ကို တွေးကာ အံ့သြနေ၏။

မောင်မောင် မျက်နှာလွဲနေသည်။

* * *

စု မီးဖွားဖို့ အကြောင်းပြု၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ယခု သားကို ဖွားမြင်ပြီးပြီ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်သင့်ပြီလော။

သည်အကြောင်းကို ကြီးကြီးမေကိုပြောတော့ ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းဆန်လေသည်။

"အို....ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရယ်၊ ခုမှ တလ ရှိသေးတာ။ ဒီအချိန်ဟာ သွေးနုသားနုပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီမှာ ကလေးရော လူကြီးပါ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သမီးကလည်း အားက နည်းနေသေးတယ် မဟုတ်လား"

စုကိုပြန်လွှတ်ရန် မည်သူကမျှ မလိုလားကြ။

စုကို အိမ်မှာ အားလုံးက လိုလေသေးမရှိ ပြုစုကြသည်။

နေမင်းဆိုပြန်သွားလျှင်တော့ ကလေးနှင့် နှစ်ယောက်သွား လုံးချာလိုက်ကာ သည်မှာလို အေးဆေးသက်သာ နေနိုင်မည်မဟုတ်ဟုဆိုတာ စုလည်း နားလည်လာလေသည်။

သို့သော် နေမင်းကို စု တွေ့ချင်သည်။ သည်သားသည် နေမင်း၏သား မဟုတ်လား။ သားမျက်နှာကို မြင်ရလျှင် ဖခင်ဖြစ်သော နေမင်းသည် မည်သို့ရှိမည်ကို သိချင်လှသည်။ သည်အကြောင်းကို ဖေဖေကလည်း ရပ်မိပုံရသည်။

"မောင်နေမင်းတယောက်လည်း အိမ်ကို မလာပါလား။ ဖေဖေတို့က သူ့အပေါ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူးကွယ်။ သမီးနဲ့ပတ်သက်တော့လည်း သမက်တော်ရတာပေါ့။ မခေါ်ချင်သာ နေလိုရုံမယ်၊ မတော်ချင် နေလိုမရဆိုတဲ့စကား ရှိသားမဟုတ်လား။ အိမ်ကိုလာပါစေ သမီး။ သမီး နေကောင်းတဲ့အထိ ဒီမှာ နေချင်လဲနေကြပေါ့။"

ဖေဖေက အစွမ်းကုန် လိုက်လျောပြန်သည်။ ဖေဖေဆန္ဒကတော့ သမီးကိုသာ မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လိုက်လျောမည်ဆိုတာ စု နားလည်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေမင်းကိုလည်း စုဆီသို့ အလိုအလျောက် လာခဲ့စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သားကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ကာ စု မျှောခဲ့ရပြန်သည်။

သည်တခါတော့ စုဘက်က တင်းထားရသမျှလေးသည် နည်းနည်းအကျိုးရှိလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြူတွေ ဆိုင်း၍ အုံ့မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေသော တညနေမှာ နေမင်း စုဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ နေမင်း၏ရုပ်သွင်ကို ဟိုးအဝေးကြီးကပင် စု မှတ်မိသည်။ စုသည် သားနှင့်အတူ ခြံထဲက ဒန်းလေးပေါ်မှာ ရှိနေခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က ကွဲတိုးနှင့်အတူတူ ဆော့ကစားခဲ့သော ဒန်းလေးပေါ်မှာ သားကိုပေ့ကာ ထိုင်နေသော စုသည် နေမင်းတယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက် ချကာ လိမ်းပေါ်မှာ တယောက်တည်း လျှောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လေသည်။

သားကိုပေ့ကာ နေမင်းဆီသို့ ပြေးသွားမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ဘားကနဲ ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် စိတ်ကို ပြန်ထိန်းထားလိုက်သည်။ လာပါစေ။ နေမင်း လာပါစေ။ နေမင်းကို စုသည် သည်အတိုင်းပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ နေမင်းသည် ခြံဝမှာ ရပ်သည်။ ချက်ချင်းပင် စုတို့သားအိမ်ကို မြင်လေသည်။

"မောင်"

ဣန္ဒြေဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသည့်မှန်သော်လည်း စုနှုတ်မှ အလိုလို ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။ နေမင်းသည် ရပ်ကြည့်နေလေသည်။ ပြီးတော့မှ ဖြည်းလေးစွာ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ စုသည် နေမင်းအနားရောက်သည်အထိ မမှီနီမသုန် ကြည့်နေမိလေသည်။

စုရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ တဖျပ်ဖျပ်ခါကာ ရွှန်းစိုလာကြသည်။

နေမင်းသည် စုနားသို့ရောက်လာကာ သားကို ငုံ့ကြည့်လေသည်။

နေမင်း၏နဖူးမှဆိပ်ပင်များ စုပါးပြင်ကို လာထိကြသည်။ နေမင်းက ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်တော့ စုမျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

"မောင်၊ ကလေးက မထွားဘူးလားဟင်"

စုတို့သည် ရက်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာခဲ့ကြသည်ဆိုတာကို စုက ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ သာမန်ပြောရိုးပြောစဉ်လို ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ကြားမှ မပြောလည်မှုမှန်သမျှကို စုက ဖုံးကွယ်မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။ နေမင်းသည် စုကို စိုက်ကြည့်သည်။ စုမျက်နှာသည် ပြန်လည်ကြည်လင်စပြုလာသည်။ နေမင်းသည် စုကိုချစ်ခဲ့သူသာဖြစ်လေသည်။ စုကိုချစ်၍လည်း အမျိုးမျိုး အနိုင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စုကလည်း သူ့ကိုချစ်၍ အနိုင်ယူခဲ့သမျှကို ခံခဲ့ရရှာသည်မဟုတ်လား။

"သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မောင့်ကို ပေး၊ မောင် ချီကြည့်ချင်တယ်"

နေမင်းသည် ကလေးကို မချီတတ်ချီတတ်နှင့် ချီကြည့်လေသည်။

"စု အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လားဟင်"

နေမင်းသည် စုမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

စု ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။ သည်အတွက် စုသည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိပေ။

"စုကို လာပြန်ခေါ်တာလား မောင်"

နေမင်းသည် ကလေးကို စုလက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

နေမင်း၏မျက်နှာသည် ပြန်၍တည်သွားသည်။ စောစောက ကလေးကို နူးညံ့ညင်သာစွာ ကြည့်နေခဲ့သော နေမင်း၏မျက်နှာသည် ပြန်လည်တင်းမာသွားသည်။

"ဟုတ်တယ် စု၊ မင်း မောင်နဲ့ ခွဲနေနိုင်ပြီလား ဟင်"

နေမင်း၏အသံက ဩဇာပါလှသည်။ စုအပေါ်ပိုင်စိုးခြင်းရှိလှသည်။ စု ဟန်ဆောင်ထားသမျှတွေသည် တခဏချင်းမှာ အလကားဖြစ်ကုန်သည်။

စုက ကလေးကို တယုတယပွေ့ထားသည်။

"ကြီးကြီးမေက ပြောတယ် မောင်၊ စုက သွေးနုသားနုပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ ဖေဖေကလည်း မောင့်ကိုပါ ဒီမှာ ခဏလှာနေပါစေဦးလားလို့ ပြောနေတယ်။ မောင်ရယ် ဒီမှာ ခဏနေကြရအောင်နော်"

စု၏အသံမှာ အသနားခံဟန် အပြည့်ပါနေသည်။ နေမင်းသည် စုကို မကျေနပ်သလို ကြည့်နေသေးသည်။ သို့သော် စုကိုကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်းတော့ သနားလာပုံရသည်။

စုက အားတက်လာကာ ဆက်ပြော၏။

"နော် မောင်၊ ဒီမှာ ခဏနေကြရအောင်၊ ကလေးက ငယ်တော့ ဟိုအိမ်မှာဆို
စုလည်း ပင်ပန်းမယ်၊ အမေလည်း ပင်ပန်းမယ်၊ စု နေမကောင်းလို့
အားဆေးထိုးနေရတုန်းပဲ၊ သိလား"

နေမင်း ဘာမျှပြန်မပြော။

ကြီးကြီးမေသည် စုတို့နားသို့ ပျာပျာသလဲ ရောက်လာလေသည်။

"ဟဲ့ မောင်နေမင်းပါလား၊ အိမ်ပေါ်တက်ကြလေ၊ ပေး ...ပေး ကလေး
ကြီးကြီးမေကို"

ကြီးကြီးမေသည် ယူယူ၊ ငှာငှာပြောရင်း ကလေးကိုပွေ့ချီကာ အိမ်ထဲသို့
ခပ်သုတ်သုတ်ခေါ်သွားတော့သည်။

နေမင်းနှင့်စုသည် တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

* * *

အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ အဆင်ပြေနေကြပြန်သည်။

ကြီးကြီးမေနှင့် ဖေဖေက စုသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ့ယောက်ျားကို
မပြတ်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်ကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စုကို
ပစ်ထားရကသည်နှင့် နေမင်းကိုပါ အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် ခေါ်ယူကြသည်။
ကလေးကိုလည်း ကြီးကြီးမေတို့ မခွဲနိုင်တော့။

မမမြတ်တို့မိသားစုလည်း ကျောင်းပိတ်၍ သူမိဘများဆီ
တလှည့်သွားနေကြလေသည်။ ကိုတိုးကလည်း စာမေးပွဲအောင်၍
ဗိုလ်သင်တန်းတက်ရန် လုံးပမ်းနေသည်။ အိမ်မှာ စုတို့တတွေချည်း
ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်နေကြသည်။ နေမင်းသည် သူ့အရောင်အဝယ်လုပ်၍
ရသော ငွေအနည်းငယ်ကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိပြုလာသည်။ အိမ်မှာ
သား၏အင်အားဖြင့် ခည်ကား၍နေသည်။

"အင်း... ကြီးကြီးမေလည်း စိတ်က မပြတ်လိုက်ပုံများ ခုလို
မြေးလေးနဲ့တူနေပြန်တော့ တရားအားထုတ်ဖို့ မေ့နေပြန်ရော၊
ဒါကြောင့်လည်း သံသရာက မလွတ်နိုင်တာပဲ။ ညည်းအတွက်သာ
လုံးလုံးလျားလျား စိတ်တုံးတုံးချလို့ရရင် ငါ တခါတည်းသာ စစ်ကိုင်းချောင်
သွားနေလိုက်ချင်ပါရဲ့ မိစုရယ်"

ကြီးကြီးမေက ညည်းညူ၏။

"အိုကြီးကြီးမေကလည်း သွားပါ၊ ဘာမှမပူပါနဲ့ ကြီးကြီးမေရော၊
အချိန်တန်တော့လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်လာမှာပေါ့လို့"

"အေးလေ ဒီလိုသဘောထားနိုင်ရင် ကောင်းမှာ"

"လူဆိုတာ ငါရှိမှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အတ္တ မထားရဘူးမဟုတ်လား ကြီးကြီးမေရယ်"

"အလိုတော် မရွှေ့စု၊ ညည်းကများ ငါ့ကိုပြန်ပြီး တရားချနေလိုက်တာ။ အင်း... ထွေးရင်လည်း ညည်းလိုပဲ အာဂသတ္တိ။ သူတို့ယူတုန်းက မိဘတွေက သဘောမတူပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထွေးရင်က တစ်ကံကလေးမှ မညည်းဘူး။ မောင်စိုးလှိုင် အလုပ်အဆင်မပြေတုန်းကလည်း သူတယောက်တည်း ရုန်းတာပဲ။ သူ သေကနီးတော့လည်း ပြောသေးတယ်၊ လောကမှာ သူ မရှိလဲ သူ့သားသမီးတွေဟာ သူဟာနဲ့သူ နေလို့ဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊ သူ့အဖေကသာ နေရာတကာ အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းတယ်တဲ့၊ အေးလေ ညည်းလဲ ညည်းအမေလိုစိတ်မျိုးနဲ့နဲ့သာပေါ့"

"စု အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ကြီးကြီးမေရယ်၊ စုတို့အတွက် မပူပါနဲ့လို့"

"ဒါပေမဲ့ ညည်းယောက်ျားက ငါ့မောင်လို ဇွဲရှိတာမဟုတ်ဘူးအေ၊ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို ဘယ်လိုပုံပြီး တသက်လုံး ကိုးစားလို့ရမလဲ"

စု တိတ်တိတ်လေး ခိုး၍ သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။

နေမင်းကတော့ ရောက်စကသာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပေပေတေတေနေချင်မဖြစ်သော သူ့အမှုအကျင့်တွေက ပြန်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြ၏။ ရှုံးအလုပ်ကို အထင်မကြီးဟုဆိုကာ ကောင်းကောင်းမလုပ်၊ လက်ထဲမှာရှိသော ငွေလေးမှာလည်း လျှော့ပါးစပြုနေသည်ကို စု သိနေသည်။ နေမင်းသည် ညနေကျလျှင် အိမ်မှထွက်သွားကာ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတတ်သည်။ ဖေဖေက လူစလျူရှုကာ ကြီးကြီးမေက မသိဟန်ဆောင်၍သာ အဆင်ပြေနေခြင်းဖြစ်၏။ ကြီးကြီးမေကလည်း စုနှင့်ကလေးအတွက်ဟုဆိုကာ အရောင်အဝယ်လေးများ ပြန်လုပ်သည်။ စုတို့၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေကုန်ကျစရာမလို။ သားအတွက်သာ စုတို့ငွေကို သုံးရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြေလည်နေခြင်းဖြစ်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးမေ၊ ဖေဖေတို့ ကြီးကြီးမေတို့က အဲဒီလို စုတို့အတွက် ပူပန်ပြီးလိုက်လုပ်ပေးနေလို့ စုတို့ကလည်း အသက်သာခွဲနေမိကြတာပေါ့၊ အားကိုးစရာမရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးလာမှာပေါ့၊ ကြီးကြီးမေရယ်"

"မောင်စိုးလှိုင်သာ စိတ်ပြတ်ရင် ငါ ပစ်ထားကြည့်ချင်ပါရဲ့ မိစုရယ်"

သို့သော် မကြာမီမှာပင် အခြေနေက တမျိုးပြောင်းလဲလာပြန်လေသည်။

မမမြတ်တို့လည်း အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာသည်။

မမမြတ်က ယခင်လို နေမင်းကို ရန်မလုပ်တော့။ မတော့အောင် ရှောင်နေသည်။ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေခြင်းဖြင့် ရန်ကို ငြိမ်းစေသည်။ ရှောင်စရာလည်း သိပ်မလိုတော့ချေ။ နဂိုကပင် အိမ်မကပ်ချင်သော နေမင်းသည် မမမြတ်တို့ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် အိမ်ကိုပို၍ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာလေသည်။ ထမင်းလည်း စားသည့်အခါမှ စားသည်။

မမမြတ်တို့ စုအပေါ် ငြိုငြင်၍မဖြစ်သည်မှာ နောက်တကြောင်းလည်း ရှိသေးသည်။ ဖေဖေသည် ကျန်သည့်သားယောက်ျားလေးတွေကိုတော့ ပညာအမွေလည်း ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။ အလုပ်မရမိလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ကျွေးမွေးခဲ့ပြီ။

ပညာမပြည့်စုံ၍ အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းသော တဦးတည်းသော သမီးလေးစုအတွက် ဖေဖေ စိတ်မပြောင့်။ ထို့ကြောင့် လက်ရှိခြံနှင့်တိုက်ကို တဦးတည်းသောသမီးကိုသာ လွှဲအပ်ကြောင်း ကြေငြာခဲ့သည်။

သည်ကိစ္စကို လာရှိုးမှာရှိသော အကိုကြီးကလည်း သဘောတူသည်။ သူက မိန်းမလေးအရလည်း သူ့ဟာသူ အဆင်ပြေပြီးသား။ ကိုတိုးကလည်း စုအပေါ် ပြိုင်ခြင်းမရှိ၊ သူက ဘာပစ္စည်းကိုမှ မကစောသူမဟုတ်။ သူက စစ်သားဖြစ်ချင်သည်။ နေရာအနှံ့သွားချင်သည်။

ကိုကိုစိုးကတော့ နည်းနည်းတွေးသည်။

သူ့မှာ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်အရ အဆင်ပြေသူဖြစ်သည်။ မိန်းမဘက်ကလည်း ပြည့်စုံသည်။ သို့သော် အကြောင်းတခုကို တင်ပြလာသည်။

စုသည် တဦးတည်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် စုသည် ယခုအခါ တဦးတည်းမဟုတ်တော့။ သူ့မိန်းမကလေး ဖက်လာသည့်သူမိန်းကလည်း ယုံကြည်ကြိုးစားလောက်သူမဟုတ်။ သည်တော့ ကာလတန်ဖိုးအားဖြင့် မနည်းသော သည်အိမ်ကြီးကို လွှဲအပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သင့်တော်ပါမည်လား။

ထိုအခါ ဖေဖေကလည်း သင့်လျော်အောင် စီမံပေးသည်။

စုနှင့်တကွ အခြားသားသမီးတွေ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့်နေရသမျှကာလပတ်လုံး သည်အိမ်ကြီးပေါ်မှာ အတူတကွနေကြ။ သို့သော် နောက်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကတော့ စုသာလျှင်ဖြစ်၏။ ကိုကိုစိုး၏တဦးတည်းသော သားလေးအတွက် ဖေဖေ၏ကားကို ပေးသည်။ မှော်ဘီကခြံကို ကိုတိုးကို ပေးသည်။

ဒါတွေက စု သည်အိမ်မှာ မရှိစဉ်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေသာဖြစ်၏။ စုက ဒါတွေကို စိတ်လည်း မဝင်စား။ ကြီးကြီးမေပြောလိုသော ရင်ထဲမှာ သိထားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ကြီးကြီးမေပြောထားသည့်စကားကလည်း ရှိသေးသည်။

"ဒီအကြောင်းတွေများ မောင်နေမင်းကို မပြောလေနဲ့နော် သမီး၊ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားကို နေရာတကာ ယုံစားလို့မဖြစ်ဘူးကွယု။"

စုကတော့ နေမင်းကို မယုံစား၍ချည်းမဟုတ်။ သည်အိမ်သည် ဖေဖေဖြစ်စေချင်သလို စုတယောက်တည်းနှင့်မထိုက်တန်ဟုသာ ယူဆသည်။ စုက ကိုယ့်ကြမ္မာကို ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ သည်အတွက် စုကို သည်ထက်ပိုပြီး ဖေးမစရာမလိုတော့။ စု၏မိတ်မဲ့မှုအတွက် ကျန်မောင်နှမများက သူတို့၏အခွင့်အရေးကို အဆုံးရှုံးမခံသင့်။ ဖေဖေရှိစဉ် ဖေဖေကိုကြောက်၍ နှာခံကြမည့်ဖြစ်သော်လည်း နောက်တချိန် ဖေဖေမျက်ကွယ်ပြုလျှင် ပြဿနာပေါ်လာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စုက သည်ကိစ္စအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မနေတော့ပေ။ လောလောဆယ် စုဘဝတည်ငြိမ်ရေးအတွက်သာ စိတ်ထဲမှာ ပူပန်ရလေသည်။

နေမင်း၏ အိမ်ပြန်ချိန်တွေက တစထက်တစ ပိုမိုနောက်ကျလာသည်။

သည်နေ့ညမှသည် နောက်တနေ့မနက်သို့ ကူးလာသည်။
နေမင်း၏အကြောင်းပြချက်တွေကလည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေသည်။

"ဒီအိမ်မှာ မောင်က လူပိုပဲ၊ မောင်မရှိလို့လဲ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ မောင်မရှိလဲ
ခု နေလို့ဖြစ်တယ်၊ သားလည်း နေလို့ဖြစ်တယ်၊ မောင်ရှိနေရင်မှ မောင့်အတွက်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာအကြောင်း ရှိသေးတယ်"

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မောင်၊ မောင်ကို ဘယ်သူကမှလဲ ဘာတခွန်းပြောလို့လဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် ခု၊ မောင်သိတာပေါ့၊ ဘာတခွန်းမှ မပြောပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြောစရာလည်း မလိုဘူးလေ၊ မောင်က လူပိုပဲဟာ"

"ခုအတွက်တော့ မောင်ရှိနေသင့်တာပေါ့ မောင်ရယ်"

"ခုအတွက် ဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်မှာ မောင်က ခုအတွက် တရားဝင်ယောက်ျား၊
ကလေးအဖေအဖြစ် လာနေပေးနေပြီပဲလေ၊ ဘာလိုသေးလို့လဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး
မောင့်ကို ဘာဖြစ်စေချင်သေးလို့လဲ"

"ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ယောက်ျားတယောက်ရဲ့ အနားမှာ
ရှိမနေသင့်ဘူးလား၊ မင်းမနေနိုင်လို့ အိမ်က ဆင်းသွားတာ မောင်မသိဘဲ
မရှိပါဘူးစုရ၊ မင်းက ဆင်းရဲတာကို သိပ်ကြောက်တယ်၊ မင်းမိဘတွေကလည်း
မင်း ဆင်းရဲမှာကို သိပ်စိုးတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုယ်က မင်းတို့အိမ်မှာ
အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ဟန်ပြလာနေပေးရတယ်"

"ခု အမေ့လုပ်စာကို စားပြီး မနေနိုင်တာ အမှန်ပဲ မောင်"

နေမင်းက ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျည်းသွားပြန်သည်။

"ဒီလိုစကားမျိုးနဲ့တော့ မင်း မောင့်ကိုမစော်ကားပါနဲ့ ခု၊ ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီကော၊
အစကတည်းက မှားခဲ့တဲ့ကိစ္စလို့ အေး အဲဒီအမှားကို နှစ်ယောက်စလုံး
ခံစတမ်းဆိုရင်တော့ မင်း မောင်နဲ့ နေကိုနေနိုင်ရမယ် ခု၊ မောင် ဒါပဲ ပြောမယ်"

စုနှင့်အဆင်မပြေတော့ နေမင်းက အိမ်ကို ပိုပြီး အပြန်နောက်ကျသည်။

ကြီးကြီးမေသည် စုတို့အခြေအနေကို မသိသော အကဲခတ်လျက်ရှိလေသည်။

"ငါ့သမီးလဲ ဝဋ်ကြီးလှတယ်"

မျက်ရည်စတွေကို သိမ်းနေတတ်သော စုကို ကြီးကြီးမေက စုပ်သပ်၍ပြောသည်။
စုသည် သားကိုရှင်ခွင့်မှာ ပိုက်ကာ နေမင်း၏အိမ်ပြန်ချိန်ကို မျှော်ရသည့်စိတ်ဖြင့်
နွမ်းနယ်၍နေပြန်လေသည်။

ပြန်လာလျှင်လည်း နေမင်းသည် မူး၍နေတတ်ပြန်သည်။ လက်ထဲမှာ ငွေစ
ကုန်ချိန်တွင်တော့ နေမင်းသည် ပို၍ ဆန္ဒပြလာသည်။

"အိမ်ထဲမှာနေပြီး သူများဆီက လက်ဖြန့်ခံနေရတဲ့ဘဝမျိုးတော့
ယောက်ျားတယောက်အနေနဲ့ မောင် မနေပါရစေနဲ့ ခု၊ ဒီလခလေး
တပဲခြောက်ပြားလဲ မျှော်မှန်းမနေနိုင်ဘူး၊ ခု လိုက်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့၊ မောင်"

မော်လမြိုင်ကို သွားတော့မယ်"

စုမှာ တွေ့ဝေရပြန်သည်။ နောက်တော့ မတတ်သာဘဲ ကြီးကြီးမေကို
တိုးတိုးဖွင့်ပြောရသည်။

"သူ့အမေကလည်း ကလေးကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့ ကြီးကြီးမေ၊ ခဏတော့
သွားနေလိုက်ဦးမယ်နော်၊ တလလောက်နေပြီး သမီးပြန်လာပါ့မယ်၊ ကြီးကြီးမေလဲ
စုတို့အတွက် ပင်ပန်းလှပြီ၊ ရိပ်သာမှာ တလှည့်နားပါဦး၊ ဖေဖေကိုလဲ ပြောပေးပါဦး
ကြီးကြီးမေ"

ကြီးကြီးမေသည် ဝတ္တရားကြီးလှသော စုကိုသာ အံ့သြနေလေသည်။

လူဆိုသည်မှာ ကိုယ်တိုင်ခံစားရခြင်းမရှိသမျှ နားလည်ရ ခက်သည်ချည်း။

"ညည်းအဖေကလည်း ကလေးကို သိပ်သံယောဇဉ်တယ်နေတာအေ၊ သူ တွေ့ချင်
ခဏတဖြုတ်သွားလည်ပေါ့၊ ဒီကိုလွှာလဲ ရတာကို၊ ခုဆို ညည်းအဖေက ညည်းကို
မခွဲနိုင်လို့ ညည်းယောက်ျားက အိမ်ကိုပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှပြန်၊ အရက်တွေလဲ
သောက်လိုသောက် လုပ်နေတာတောင်မှ ဘာမှမပြောဘူးမဟုတ်လား၊
မြတ်ကိုတောင် ပြောထားလို့ မြတ်ကလဲ ဘာမှမပြောဘူး၊ ဒီလောက်တောင်
လိုက်လျောနေတာပဲသမီးရယ်"

"စု ခဏလေး သူကျေနပ်အောင် လိုက်နေပါရစေ ကြီးကြီးမေရယ်"

"အလိုတော်၊ သူက ဘာများ မကျေနပ်စရာရှိသလဲ
နောက်ဆုံးတော့ နေမင်းက မော်လမြိုင်သွားဦးမည်ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောကာ
ထွက်သွားလေသည်။

တိမ်လဲကြာသည်။ နှစ်လဲကြာသည်။ ပြန်မလာတော့။
စုဘဝသည် သည်လိုဖြင့် တပတ်ပြန်လည်ရပြန်လေသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၁၂) ◆

၉။

နေဇော်ဦးက မြင်မြင်ရာကို လှမ်းယူဖမ်းဆွဲကာ ဆော့ကစားနေသည်။ စုသည် သူ့သားနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေရသည်။

"နေပါစေ စုရာ၊ ကလေးပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆော့ပါစေ၊ ဒီကောင် ငြိမ်သွားအောင် ဒါကြီး ပေးထားလိုက်၊ ရှေး၊ ဟားဟား"

အိုင်ရင်းက ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားသာ အရိုးခေါင်းကြီးကို နေဇော်ဦးဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ စုက မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း နေဇော်ဦးက အရိုးခေါင်းကို မလန့်ဘဲ သေချာစွာ ကိုင်ကြည့်နေသည်။

"တွေ့လား၊ သဘောကျနေပြီ၊ ကဲ စု၊ ယူပြောစရာရှိတာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောစမ်းပါကွာ၊ နေမင်းအကြောင်းပဲ မဟုတ်လား၊ သူ မော်လမြိုင်သွားတာ လဲလောက်တော့ ရှိပြီဇော်"

အိုင်ရင်းက စုဘက်သို့ လှည့်ကာ စကားဆက်ပေးလိုက်သည်။ နေမင်းနှင့်စု ကူနေသည်မှာ လဲလဲ မကတော့။ သားပင် ယခုလ ၁၀ရက်နေ့မှာ ဇလ ပြည့်တော့မည်။

"စုပြောချင်တာက သူ့အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ စုမေ့ထားတယ်၊ သတိရရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့၊ အတူနေရပြန်ရင်လည်း တမျိုးစိတ်ဆင်းရဲရတာပါပဲ အိုင်ရင်းရယ်"

"အေးလေ ယူအဖြစ်ကလဲ တမျိုးပါပဲ၊ ကဲ အခု စု ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ကိုယ်လဲ စာတွေ များလွန်းလို့ ယူဆီ ခဏခဏ မရောက်တာကွာ၊ ယူက အိမ်မှာရှိနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာနေတာလဲ ပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာ"

စုသည် ပွင့်လင်းသော အိုင်ရင်းကို နားလည်ပြီးသားဖြစ်သည်။

"ကိုယ်လဲလေ အတွေ့အကြုံအရ တော်တော်လေးပဲ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ၊ တခါတခါတော့ ကိုယ့်ဘဝကြီးဟာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ်တွေးမိတယ်၊ ဒါကြောင့် တခုခု လုပ်ဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားနေတယ်"

စု မည်သို့သောအကြောင်းအရာကို ပြောလို၍ စကားကို ပျိုးနေမှန်း အိုင်ရင်း မသိသေး။

"စု၊ ယူ စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေမလို့လားဟင်"

စုက ခေါင်းကို ဖြေးလေးစွာ ခါသည်။

"ဒီအချိန်ကျမှ ကလေးတဖက်နဲ့ ကျောင်းကို ကုတ်ကပ်ပြီး

ပြန်မတက်ချင်တော့ပါဘူး အိုင်ရင်းရယ်"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အချိန်ဆိုတာ နောက်ကျတယ်မရှိပါဘူး စုရယ်၊
ကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေးအမေတွေ တပုံကြီးပဲ"

"ကိုယ့်သားကို အိမ်မှာ မထားခဲ့နိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ စိတ်မချဘူး၊ ဒါကြောင့်
သားကို အနားမှာ သိပ်ပြီး လုပ်လို့ရတဲ့အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေတယ်"

"ယူ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"စာရေးနေတယ်"

"အို ...စာရေးနေတယ်"

အိုင်ရင်းက စုကို အံ့သြစွာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို
တဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

"အင်း ယူဟာ စာပေဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ ကိုယ် မေ့နေတယ်။ အင်းလေ
ယူဝါသနာက အခုလို အထောက်အကူဖြစ်လာတာ ဝမ်းသာစရာပဲ"

စုက သူယူလာခဲ့သော ဗလ္လာစာအုပ်အချို့ကို အိုင်ရင်းလက်ထဲသို့
ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အိုင်ရင်းသည် စု၏လက်ရေးစာမူများကို သဘောကျစွာ
ကြည့်နေသည်။ သို့သော် အိုင်ရင်းစိတ်ထဲမှာ တချို့နက္ခတ်များ စုသည် စာတွေဖတ်ကာ
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလိုပင် ယခုလည်း သူ့စိတ်ကူးယဉ်အပ်မက်တွေကို စာဖွဲ့
ကြိုးစားပြန်ပြီဟုသာ ထင်လိုက်သည်။

"ကိုယ် မောင်မောင်နဲ့တွေ့ချင်တယ် အိုင်ရင်း"

စုက သူ့သားကို လိုက်ဆွဲရင်း ပြောလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အိုင်ရင်း နားမလည်။

"ဘာအတွက်လဲ စု"

"ကိုယ်တို့က အပြင်လောကနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေကြတာ မဟုတ်လား၊
ဘာမှနားမလည်ဘူးလေ၊ မောင်မောင်က ကိုယ့်ကို ကူညီချင်မယ်လို့ ကိုယ်ယုံတယ်၊
ဒီစာတွေ မောင်မောင်ကိုပဲ အပ်ရမှာပဲ"

အိုင်ရင်းက သဘောပေါက်သွားသည်။

"မောင်မောင်က ယူအတွက်ဆိုရင် သိပ်လုပ်မေးချင်နေတာ၊ သူ ကူညီမှာ
သေချာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ် မေးပါရစေဦး၊ ဒါတွေက ကိုကိုဦးနဲ့ဆို ပိုပြီး
ဟန်မကျဘူးလား။ ခုဆိုရင် ကိုကိုဦးက
ထိပ်တန်းစာရေးဆရာတယောက်ဖြစ်နေတာ စု သိတယ်မဟုတ်လား"

စုက ခေါင်းညိတ်သည်။

"စုသိတာပေါ့ အိုင်ရင်းရယ်၊ ကိုကိုဦးကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း
အံ့သြမလားတော့ မသိဘူး၊ ခု ကိုကိုဦး အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတာ
ကိုယ်သိပါတယ်၊ တချို့နတ်နန်းက ကိုယ် စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ သူတယောက်ပါပဲ၊

ဘယ်လောက်ထိ စွဲလမ်းရသလဲဆိုရင် သူ့အတွက်ဆို ကိုယ် ဘာမဆို လုပ်ဖို့အသင့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိုင်ရင်း၊ ခု ကိုယ် သူ့စာတွေကို ဖတ်လို့မရတော့ဘူး။"

အိုင်ရင်းက တကယ်ပင် အံ့သြနေသည်။ စု ကိုကိုဦးကို ဘယ်လောက်အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အိုင်ရင်း အသိဆုံးတည်း။ အိုင်ရင်းကတော့ ကိုကိုဦး၏စာတွေကို ယခင်ကလည်း မဖတ်ဖူး၊ ယခုလည်း ကောက်၍ပင် ကိုင်မကြည့်သဖြင့် ဘာမျှနားမလည်ပေ။ စုကိုသာ အံ့သြနေသည်။

"ယူ စာရေးတယ်ဆိုရင် သူကတော့ ဝမ်းသာမှာပေါ့။"

"ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကိုယ် အားမကိုးချင်တော့ပါဘူး အိုင်ရင်းရယ်၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ အတွေးချင်းလည်း နီးစပ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တခါက မင်းပြောသလိုပဲ၊ မင်းက မမြင်ဖူးတဲ့ ဗေဒပန်းအကြောင်း ရေးချင်တယ်၊ မြင်ဖူးတဲ့နင်းဆိပ်နင်းအကြောင်း ရေးပါလားဆိုတာလေ၊ မင်းက စာကိုဝါသနာမပါပေမယ့် မင်းပြောတာမှန်တယ်။ စု ကိုယ့် ဗေဒပန်းကိုလည်း မြင်ဖူးပြီ၊ ဗေဒပန်းအကြောင်းလည်း သိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အသိချင်း မတူတော့ဘူး။"

စုက အရာရာကို ဘဝနှင့်ယှဉ်၍ တွေးတတ်ပြီဆိုတာ အိုင်ရင်းကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောပြမှ နားလည်နိုင်ပေမည်။ သို့သော် စု သည်အချိန်မှာ ပြောမပြချင်သေး။ အိုင်ရင်းသည် သူ့ လေ့လာနေသော ဆေးပညာလောက် အခြားအရာတွေကို အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားနိုင်မည်လည်း မဟုတ်ပေ။

စုကတော့ ဘဝဆိုသည်မှာ မျှော်မှန်းထားသလို လွယ်ကူခြင်းမရှိဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီးသည့်နောက် အရာရာကို အမြင်တမျိုးဖြင့် ကြည့်တတ်ခဲ့ပြီ။ ထိုအခါ စုရေးသော စာတွေသည် တချိန်က ကဗျာလေးတွေလို နူးညံ့ချင်မှ နူးညံ့ပေလိမ့်မည်။

ယခုဆိုလျှင် အသက်အရွယ်ရော အတွေ့အကြုံပါ ပိုမိုကြီးရင့်လာပြီဖြစ်သော ကိုကိုဦးကတော့ စာအနုအလှလေးတွေ ရေးနေဆဲပင်။

"အေးလေ၊ ကိုယ် မောင်မောင်ကို ပြောပေးပါ့မယ်၊ တွေ့ဖို့တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ကျော်ကျော်ကို ခေါ် ခိုင်းရမယ်။"

"ဒီအကြောင်း ကျော်ကျော်ကို မပြောနဲ့ အိုင်ရင်း၊ ကိုယ်စာရေးတယ်ဆိုတာ နေမင်း မသိစေချင်ဘူး။"

"အို ဘယ်လိုလဲ စု၊ အေးလေ ကိုယ်လုပ်ပေးပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပဲ အိုင်ရင်း၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ တဦးတည်းသော အားအကိုးရဆုံး သူငယ်ချင်းပါပဲကွာ"

အိုင်ရင်းသည် ကလေးချို့ပြီးပြန်သွားသော စုကိုကြည့်ကာ ဝိုင်းနေမိသည်။ စုပေးထားခဲ့သော စာအုပ်တွေကို သေသေချာချာ သိမ်းထားလိုက်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ စုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ဟာ ဘာကြောင့် ကွဲထွက်နေရသလဲ ဆိုတာ တွေးနေမိလေသည်။

"သမီး စု"

သမီးမဟုတ်သော ဧည့်သည်တယောက်သည် စုရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ အမေ။

စုဘဝတွင် အမေမရှိသော်လည်း မိခင်တယောက်လို ကြင်နာမှုပေးနိုင်ခဲ့သော အမေဖြစ်၏။ သူသည် နေမင်း၏အမေဖြစ်၏။ စု၏အမေလည်းဖြစ်ပါ၏။

"အမေ ... အမေ...၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ အမေရယ်"

အမေက သည်အိမ်ကို မည်မျှစွန့်ပြီး လာရတယ်ဆိုတာ စု နားလည်သည်။

"သမီး စု၊ အမေ့မြေးလေးကောဟင်၊ အမေ့မြေးကို မြင်ချင်လိုက်တာကွယ်"

"ရှိတယ် အမေ၊ သမီး ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်"

အိမ်မှာ စုကလွဲလွှင် မည်သူမျှမရှိ။ အနည်းဆုံး ကြီးကြီးမေသာ ရှိနေလျှင်လည်း အမေလှာသည်ကို ကြိုက်မည်မဟုတ်ပေ။ တရားအားထုတ်သော်လည်း အတွက်မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးသော ကြီးကြီးမေက စုကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ့မြေးကိုသော်လည်းကောင်း သူတို့ရင်ခွင်ထဲမှ လာခေါ်ထုတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဆဲပင်ရှိနေလေသည်။

နေဇော်ဦးသည် စုနောက်မှ ခြေကို ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လှမ်းလျက် ပါလာလေသည်။

"အမလေး ငါ့မြေးလေးက ထွားလိုက်တာ၊ လာပါဦးကွယ်"

အမေသည် နေဇော်ဦးကို ဖက်ကာ အဝမ်းမရ နှမ်းရှုပ်လေသည်။ ဪ မြေးအနှစ်ဟု ဆိုသည်မဟုတ်လား။ အမေ သူ့မြေးကို ချစ်ရှာပေမည်ဟူသောစကား စု မျက်ရည်ဝနေသည်။ တကယ်တော့ နေမင်းနှင့်အတူ အမေ့ကိုပါ စု မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့မိသည်။ နေမင်းနှင့် သူ့ဘဝသည် တယောက်တနေရာ နေရလျှင် လွှမ်းမိုးတတ်ဖြင့် ချစ်ရသည်။ အတူနေရလျှင် မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် မုန်းရသောဘဝဖြစ်သည်။

"အမေ တခုခုစားဖို့ သမီး သွားလုပ်လိုက်မယ်"

အမေက စုလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

"နေပစေ သမီး၊ အမေ သမီးနဲ့မြေးကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ လာခဲ့တာ"

အမေသည် တကယ်ပင် မြေးကို ရှုမဝဖြစ်နေလေသည်။ စုသည် နေမင်းစွပ်စွဲသလိုပင် ယောက်ျားဖြစ်သူနောက်သို့ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း လိုက်မနေနိုင်ခဲ့သည်မှာ တရားပါ၏လားဟူ တွေးနေမိလေသည်။ အမေသည်လည်း သူ့မြေးကို ဖေဖေတို့ ကြီးကြီးတို့လိုပင် ချစ်ရှာပေမည်။

"သူကော ဟင် အမေ၊ သူ အမေ့ဆီပြန်လာသေးလား"

စုရင်ထဲက သိလိုစိတ်ကို မဖုံးဖိနိုင်၍ မေးမိပြန်သည်။ အမေက စုကို ရီဝေစွာ ကြည့်သည်။

"တခေါက်တော့ လာတယ်သမီး၊ သမီးတို့ချင်း ဘာဖြစ်ကြသလဲကွယ်"

"ရှင်"

"ဪ.... ရန်များဖြစ်ကြသလားလို့ပါ"

စုက သက်ပြင်းချသည်။

"ရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူးအမေရယ်၊ သမီးကလဲ ဒီမှာနေစေချင်တယ်။ သူကတော့ ထိုးစအတိုင်း ဒီမှာနေရတာ သူ့မျက်နှာငယ်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ သူ မော်လမြိုင်သွားမယ် လိုက်ခဲ့တာ၊ အမေလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သမီး သူ့နောက်ကို ဘယ်လို့လုပ်ပြီး လိုက်ရမလဲ အမေ။ ဒီမှာနေတုန်းကလည်း အရက်ကို တနေ့မပြတ် သောက်နေတာ။ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် လွန်လွန်းနေပြီအမေရယ်၊ သူ ဘာမှ မလုပ်ချင်နေပါ။ လခလေး တရာကျော်နဲ့လည်း သမီး ကျေနပ်ပါတယ်။ သူ့သာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရင် ဖေဖေတို့ကလဲ ကြည်ဖြူကြတာပါပဲ အမေရယ်"

"အမေ နားလည်တယ် သမီး၊ တကယ်တော့ သားလေးတယောက်တည်းဆိုပြီး ချစ်လို့ အလိုလိုက်ခဲ့တာ အမေ့အပြစ်လဲ ပါပါတယ်ကွယ်၊ ခုလဲ သူ ဟိုမှာ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ကြားလို့ အမေ လိုက်သွားမလို့"

"ဟင် သူနေမကောင်းဘူး၊ ဟုတ်လား အမေ"

အမေက ခေါင်းညိတ်သည်။

စု တင်းထားရသည့် စိတ်တွေကလည်း အရည်ပျော်လှလှ ဖြစ်လာသည်။

"သမီးတို့ချင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင် အမေ ဝမ်းသာပါပြီကွယ်၊ သူက သမီးနဲ့ အပြီးအပိုင် ပြတ်စဲခဲ့ပြီလို့လို့ ပြောလို့ အမေ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ၊ သူ စီးပွားမဖြစ်သရွေ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်မလာဘူးတဲ့"

"အဲဒါ သူ့မှားတာပဲ အမေ၊ သူ ဒီလိုနေနေသမျှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စီးပွားကကော ဖြစ်မှာလဲ၊ စီးပွားမဖြစ်ချင်နေပါ၊ သမီးပြောသလိုပဲ သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရင် သမီး ကျေနပ်ပြီးသားပါ"

"သမီးသဘောကို အမေ နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ သမီး သူ့ဆီ ဘာမှာဦးမလဲကွယ်၊ အမေ သွားတော့မယ်"

အမေနှင့်စု အလွမ်းသယံနေစဉ် မမမြတ်ပြန်ရွှေ့လာသည်။ အမေသည် မမမြတ်နှင့်တွေ့ရသည်ကို အတော်လေးပဲ ကသိကအောက် ဖြစ်နေရှာလေသည်။ မမမြတ်ကလည်း အမေ့ကို သာမန်မျှသာ အသိအမှတ်ပြုပြီး မသိကျိုးကျံနေသည်။ မလိုလားသည့်အသွင်က မမမြတ်မျက်နှာမှာ အထင်သားပေါ်လွင်နေသည်။

အမေသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပြန်သွား၏။ မြွေးကိုလည်း တဝကြီး နမ်းသွားသည်။ စုသည် အမေ့ကို ခြံဝအထိ ကလေးချီလျက် လိုက်ပို့၏။

"အမေ သူ့ဆီ ဘယ်တော့သွားမှာလဲဟင်"

"အရောင်းအဝယ်ကိစ္စလေး မပြတ်သေးလို့၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာရင် သွားမယ် သမီး၊ သူ့တို့မှာ တော်တော်နေမကောင်းဘူးလို့ သူ့ဦးလေးက စွာရေးတာ၊ ငှက်ဖျားမတယ် ဆိုလားကွယ်၊ တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့သားပဲ သမီးရယ်"

"သမီး သူ့ဆီ လိုက်ခဲ့ချင်လိုက်တာ"

စုအသံက တိုးတိတ်လှသည်။

အမေ ကြားမည်မထင်ချေ။

* * *

"ဟင်းထင်သားပဲ၊ ဒီမိန်းမကြီးလာရင် စု ဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ၊ စုကို ဘယ်လက်လွှတ်ခံနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလောက်တော့လည်း ပါးမှာပေါ့"

မမမြတ်က စုဘက်က စေတနာပါသယောင်ဆိုသော်လည်း သည်လိုရင့်ရင့်သီးသီးပြောတာတွေ စုက မခံနိုင်ပေ။

"ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မမမြတ်ရယ်၊ သူလည်း သူ့မြေးကို တခါမှမမြင်ဖူးတော့ မြင်ချင်တာပေါ့။ စုက ဖေဖေတို့မကြိုက်မှာစိုးလို့ သူ့အိမ်ကိုတောင် တခါမှ မသွားခဲ့ဘူး မဟုတ်လား"

ဖေဖေက စုကို ကြည့်နေသည်။ ကြီးကြီးမေကတော့ ခိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် နားထောင်နေလေသည်။ ကိုကိုစိုးက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာလှူနေသည်။ ကိုတိုးကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်သင်တန်းကို တက်နေပြီ။

ယခု အိမ်မှာ စုအတွက် ပြဿနာတက်ကြပြန်ပြီ။

ဖေဖေ၊ ကြီးကြီးမေတို့၏ သားသမီးကိုဖြေချိန်တန်လျက် ဖြေလွှတ်မပေးချင်သော စိတ်ဆန္ဒနှင့် စု၏ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးချင်သောသတ္တိတို့ အားပြိုင်ကြပြန်လေပြီ။

စုဘဝသည် သည်အသိုက်အမြုံထဲက လွတ်အောင် မပျံသန်းနိုင်သရွေ့ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဆိုတာ စု ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ သည် အသိုက်အမြုံထဲမှာ စု မိသားစုကို ပေါင်းစည်းဖို့လည်း ကြိုးစားခဲ့ဖူးပြီ။ သိုသော် မပြတ်နိုင်သော ချည်မျှင်တွေဖြင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်ချိသော နေခဲ့ရသည်မဟုတ်လား၊ ယခုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းလို့လှပြီ။ မိမိဘဝ၏ အခက်အခဲများကြားမှာ မိမိဘာသာ လူးလာကူးခတ်ပစ်ချင်သည်။

"ဖေဖေကလဲ သမီးကို သွားလည်ခွင့်ပြုခဲ့သားပဲ သမီးရယ်၊ ခုလဲ သမီးတို့ချင်း ဘာပြဿနာဖြစ်တယ်မှမသိတာ၊ မောင်နေမင်းကို ဖေဖေတို့က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ နေခွင့်ပြုခဲ့သားပဲ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ သူလဲ ဝင်ငွေမရှိဘဲ ဘယ်နေချင်မလဲ၊

ဒါကြောင့် အရှောင်းအဝယ်လေး လုပ်ရအောင် သွားရင်း ဟိုမှာ
နေမကောင်းဖြစ်နေတာ သမီး သိလျက်နဲ့ လိုက်မသွားလို့ ကောင်းပါ့မလား ဖေဖေ"

စုသည် ယခင်ကလောက်တော့ ဖေဖေကို ရှက်၍ မနေတော့ပေ။ စုကို
ဖေဖေတို့ကသာ ကလေးဟု ထင်မှတ်ဆဲဖြစ်သော်လည်း ဘဝအရတော့ စုသည်
ကြီးရင့်ခွဲရပြီ မဟုတ်ပါလား။

"ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ စု၊ ဟိုမှာ သူက အလုပ်အကိုင် ဟန်ကျနွေတယ်လို့
ပြောတာမှမဟုတ်တာ၊ ကလေးတဖက်နဲ့ သူများရပ်ရွာမှာ ဘယ်လိုလုပ်နေမလဲ၊
ကြီးကြီးတို့က လက်လွှတ်စပယ် လွှတ်လိုက်နိုင်ပါ့မလားကွယ်၊ စဉ်းစားစမ်းပါဦး၊
ကလေးအတွက်ကလဲ ရှိသေးတယ်"

သူတို့နှင့် စကားအရ အနိုင်ယူနေ၍ မဖြစ်တော့သည်ကို စု သဘောပေါက်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စု ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်"

စုက ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောလိုက်သည်။ လင်သားတယောက်
နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ကို သိပါလျက် မသိကျိုးကျွံမနေသင့်ဟု စုက
ယူဆသည်။

"သူ သွားချင်သွားစမ်းပါစေ ဖေဖေရာ၊ ဖေဖေတို့လဲ နေရာတကာ
လွှတ်ပို့နေတာကိုး၊ သူလဲ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ နေချင်မှာပေါ့၊ ဖေဖေတို့က
ကိုယ့်သားသမီးချစ်တာပဲ သိတယ်၊ သူတို့မှာလဲ သူတို့ခံစားချက်နဲ့သူတို့
ရှိဦးမယ်ဆိုတာ မတွေးတော့ဘူး"

ကိုကိုစိုးက မနေသာဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောလေသည်။

"အို ကိုစိုးကလဲ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက အားကိုးလောက်ရင်တော့ ဘယ်သူက
တားမလဲ၊ ခုဟာက"

ကိုကိုစိုးက မမမြတ်ကို မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

"ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းကို ဝင်ဝင်မပြောပါနဲ့လို့ ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ မြတ်"

ကိုကိုစိုးက မမမြတ်ကို အော်သည်။

"ကဲပါ ကိုကိုစိုးရယ်၊ စုအတွက်နဲ့တော့ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့၊ မမမြတ်ကိုလဲ စွ
တောင်းပန်ပါတယ်၊ စုအတွက် အားလုံးလဲ စိတ်ဆင်းရဲကြရတယ်။ စုကို
ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ စုအတွက် ဘာကိုမှ မပူပန်ကြပါနဲ့တော့။ စုဘဝကို စုဘာသာ
ဖန်တီးပါရစေတော့"

စုသည် သားကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ကာ အားလုံးကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

"ကဲ မရွေ့စု၊ ညဉ့်ယောက်ျားဆီ ညည်းလိုက်ချင်လိုက်သွား၊ ကလေးကို ထားခဲ့၊
ကလေး ဒုက္ခရောက်နေမယ်၊ ကလေးပါရင် ညည်းလဲ ကံသိမယ်"

နောက်ဆုံးတော့ ကြီးကြီးမေက ယတိပြတ်ပြောသည်။

ဘယ်နည်းနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စသည် သည်တခါ အပြီးအပိုင် ရုန်းထွက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်လိုက်လေသည်။

* * *

၁၀။

စုတို့ဘဝဟာ အစကတည်းက မှားခဲ့တာ မှန်ပါတယ် မောင်ရယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ စုလည်း သတ္တိနည်းခဲ့သလို မောင်လည်း ပျော့ညံ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရမယ်။ မောင်သာ အိမ်ထောင်တခုကို တာဝန်သိသန့် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် စုတို့ဘဝဟာ သည်လိုမကြာခဏပြိုကွဲနေမယ် မထင်ပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော စုတို့အတွက် အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်။ စုတို့အသက်တွေလည်း ငယ်ရွယ်ပါသေးတယ်။ စုတို့ ဘာမဆို လုပ်လို့ရသေးတယ်။ သည်အကြောင်းတွေကို မောင်နားလည်သဘောပေါက်အောင် ပြောပြချင်တယ်။ မောင် စုကိုချစ်တယ်လို့ စုယုံတယ်။ အချစ်ရှိတဲ့ စုတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဟာ တော်ရုံနဲ့တော့ မပြိုကွဲနိုင်ပါဘူး။ စုလည်း သားသမီးကို ဆင်းရဲမှာစိုးတဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့ အရိပ်အောက်က ထွက်ခဲ့မယ်၊ မောင်လည်း အိမ်ထောင်တခုကို ယောက်ျားပီပီ ဦးဆောင်မယ်ဆိုရင် စုတို့ဘဝဟာ ပြန်ပြီးသာယာနိုင်လာပါသေးတယ်။ အသစ်က ပြန်စကြရအောင် မောင်ရယ်။

အမေက မော်လမြိုင်ကို သွားနှင့်ပြီ။

စုတယောက်တည်း မောင့်နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ရပြန်၏။ မရွေရာလှသော စုတို့၏ဘဝကို တည်ငြိမ်စေချင်လှပြီ။ သည်တခါ မောင်နှင့် ဆုံးတူကောင်းဖက် လိုက်နေခြင်းဖြင့် စုအပေါ် မောင်က နားလည်ကာ ညာတာလာလိမ့်မည်ဟု စု ထင်သည်။

မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်တွေ တစ်ပိရိပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ဘဝ၏အလှည့်အပြောင်းလေးများကို တွေးကာ စိတ်ထဲမှာ စာတွေ စီနေမိသည်။ လူ့ဘဝကြီးသည် ထင်သလောက် သာယာကြည်နူးစရာမကောင်းသလို နေချင်စရာမကောင်းလောက်အောင်လည်း အကျည်းတန်သည့်မဟုတ်သေး။ ရောက်ရာနေရာမှနေ၍ ဇွဲရှိရှိနှင့် ကျော်လွှားနိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

ကလေးတွေ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ အရွယ်ကောင်းသည့်ယောက်ျားတွေ၊ လူပုနယ်သည့်မိန်းကလေးတွေအားလုံးပဲ ဘဝကို ကျရာနေရာမှ ရုန်းကန်နေကြသည်။ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိလျှင် သည်အကြောင်းတွေကို ဝတ္ထုရှည်တပုဒ် ရေးချင်သေးသည်။ မောင်နှင့်တူနေရင်း အရွယ်တူလူငယ်တွေရဲ့ ဘဝထဲကို တိုးဝင်ကြည့်ဦးမည်။ ထိုအခါ စုရဲ့စာတွေလည်း ဆယ်ကျော်သက်ကလို နူးညံ့မနေလဲ တနည်းတဖုံ ရင့်ကျက်နေနိုင်လိမ့်မည်ထင်သည်။

အေးအေးဆေးဆေးတွေမှ သည်အကြောင်းတွေကို မောင့်ကိုပြောပြရဦးမည်။

* * *

အမေသည် စုကို မုတ္တမဘူတာမှာ လာကြိုနေသည်။ အမေသွားမည့်ရက်ကမှ အမေထံသို့ ပြေးပြီး စုလိုက်လာမည့်အကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက်ရသည်။ နေမင်းကိုပါတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ပို၍စိတ်ပူသွားသည်။

"သူ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေသလား အမေ"

"သက်သာနေပါပြီ၊ ကလေးရော မပါဘူးလား သမီး"

အမေက မြေးကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ မေးသည်။

"မပါဘူး အမေ၊ ကြီကြီးမေက လမ်းမှာ ကလေးနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေမှာစိုးလို့တဲ့"

အမေ့မျက်နှာ မကောင်းလှ။

"အေးလေ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ငါ့သမီးလည်း ဒုက္ခကြီးလှပါတယ်"

စုက စိတ်လေးလေးဖြင့်ပင် အမေ့နောက်က လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

မော်လမြိုင်မြို့၏မြစ်ကမ်းကို မျက်နှာပြုထားသော အိပ်ခန်းလေးတခန်းမှာ နေမင်းကို တွေ့ရသည်။ နေမင်းသည် စုလာမည်ကို သိပြီးသား။ သို့သော် သူ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တယောက်ကပြေးလိုက်၊ တယောက်က လိုက်လိုက်နှင့် အမြဲတမ်း တယောက်ကိုတယောက် စိန်ခေါ်နေကြလေသလား။ သူတို့ရင်ထဲမှာ ရံဖန်ရံခါ အမုန်းသည် ပေါက်ဖွားတတ်ချေ၏။

"ကလေးရော စု"

နေမင်းက အေးစက်စွာ မေးသည်။

"မောင် နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ စု ကမန်းကတန်း လာခဲ့ရတာ၊ ကလေးကို စိတ်မချလို့ ဖေဖေတို့က မထည့်လိုက်ဘူး"

နေမင်း၏ရုပ်သည် များစွာ ကျဆင်းနေသည်။ မျက်လုံးများသည်လည်း နှိုက်နေသည်။ သူတယောက်တည်း မည်သည့်အခြေရှိခဲ့သည်ကို စု ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် စောစောက အားတင်းထားသည့် စိတ်တွေ လွင့်ပျောက်ကုန်သည်။

"ဘာလို့ စိတ်မချရမှာလဲ စု၊ မောင်က ကလေးအဖေပဲ စု"

နေမင်းက သားကိုတွေ့ချင်သည်ကို စုက နားလည်သည်။ သို့သော် နေမင်း၏အတွေးများမှာ ရောစွက်နေသောသံသယက စုကို နာကျည်းစေသည်။

"လမ်းမှာ စိတ်မချလို့ မထည့်လိုက်တာပါမောင်၊ မောင် နေကောင်းရင် ရန်ကုန်ပြန်မှာပဲမဟုတ်လား၊ စု လာခဲ့တာ အမောဖြေပါရစေဦး"

နေမင်း ဘာမျှမပြောတော့။ စုမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

စု၏မျက်နှာသည် နှိမ့်နယ်ခြင်းကြောင့် ဖျော့တော့နေသည်။ သို့သော် ယခင်ကလို အားငယ်သည့်အသွင်သဏ္ဌာန်ကို မမြင်ရတော့။

"စု၊ မင်း မောင့်ဆီကို ခဏလာတာလားဟင်"

"စု မောင်နဲ့တူတူနေဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ စု ဘယ်လောက်ကြာကြာ တူတူနေနိုင်မယ်ဆိုတာ မောင့်အပေါ် ပဲ တည်ပါတယ်၊ မောင် အခု အရက်တွေ ပိုသောက်နေလား"

နေမင်းက မချီပြီး ပြီးသည်။

"စု မင်းကို မောင် နှိပ်စက်ခဲ့ပေါင်းများပြီ။ ဒီအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီတခါလည်း စု မောင့်နားမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ မောင်သိတယ်"

စုဆုံးဖြတ်ခဲ့သမျှတွေကို ပြောပြချင်သော်လည်း ပြောမထွက်နိုင်သေး။

နေမင်းသည် စု ရောက်လာပြီးချိန်မှစ၍ ယခုမှပင် ပထမဆုံး စုကို ကြင်ကြင်နာနာကြည့်ကာ စုလက်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။
နေမင်း၏လက်များ အေးစက်လျက်ရှိသည်။

* * *

"အမေပြန်မယ် သမီး၊ သမီးတို့ ဒီမှာ အဆင်မပြေရင် ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ကြပါ။ အမေတယောက်တည်းရှိတာပဲကွယ်၊ မင်းတို့ အမေနဲ့ ဆွေးတူကောင်းဖက် နေနိုင်ပါတယ်။ ခုဆို အမေ အရောင်းအဝယ်လည်း မဆွေးတော့ဘူး။ စုလည်း အိမ်မှာနေရင်း အမေ့ကို ကူနိုင်တာပဲ၊ ဒီမှာနေရင် နေမင်း ပိုပျက်စီးမယ်"

အမေက စုကို တိုးတိုးမှာသည်။

နေမင်းက လွယ်လွယ်နှင့် အဆင်ပြေမည်ထင်သော်လည်း သူထင်သလို ပိုက်ဆံက ရှာ၍လွယ်သည်မဟုတ်။ ငွေပင်ငွေရင်းများများနှင့်လုပ်ကိုင်သူတွေကို ကြည့်ကာ ကိုယ်ကိုင် တနေ့ ကြီးပွားနိုးနှင့် လုပ်ကိုင်သည်မှာ ဘာမျှ အပေါ့ယာမရှိလှ။ သူတပုဒ်၏လက်ဝေခံဘဝမှာ လုပ်ကိုင်ရင်း တနေ့ထက်တနေ့ မိမိကိုယ်သာ ပျက်စီးနေသည်ကို စုက မြင်သည်။

နေမင်းက အရက်ကိုသာမက ဆေးကိုပါ စွဲချင်နေပြီ။ သည်အကြောင်းကို စု ရိပ်မိတော့ ယူကျုံးမရပြန်တာ ငိုကြွေးပစ်လိုက်မိလေသည်။ စု မျှော်လင့်ခဲ့သော ရည်မှန်းချက်အဆောက်အအုံကြီးလည်း တစစပျက်ကွဲသွားသည်။ သည်အကြောင်းကို အမေကလည်း ရိပ်မိသည်။ နေမင်းကို ချောမော့ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ပါအောင် ခေါ်ခဲ့ရန် အထပ်ထပ်မှာသည်။

"အမေရယ်၊ သူ့ကို သမီး ပါအောင် ခေါ်လို့ရပါ့မလား"

"သူတယောက်တည်းပစ်ထားရင် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ် သမီးရယ်၊ အလိမ္မာသုံးပြီး ခေါ်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာ စားဝတ်နေရေး အားလုံးအဆင်ပြေအောင် အမေ စီစဉ်ထားပါ့မယ်"

စု နေရိမ်ရသော်လည်း အားက မရှိ။

နေမင်းက စီးပွားရေးကို အကြောင်းပြကာ အိမ်မကပ်သည်က များလေသည်။ ရန်ကုန်မှာထက်စွာလျှင်တော့ စုလက်ထဲမှာ ငွေမြင်ရသည်။ သို့သော် နေမင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲပြန်သည်။

"ဒီမှာ သူများအိမ်မှာနေရတာလည်း အားနာတယ် မောင်ရယ်၊ ရန်ကုန်ပြန်ကြရအောင်၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်တာချင်းတူတူ ရန်ကုန်မှာလည်း လုပ်စားလို့ရပါတယ်။ အမေကလဲ ပြန်လာခဲ့ဖို့ မှာသွားတယ်"

"ရန်ကုန်မှာ သုံးဖို့သာ လွယ်တယ်၊ ရှာဖို့မလွယ်ဘူး ခု"

"ဒီမှာလည်းတာထူးသလဲ မောင်ရယ်၊ မောင်ရှာသလောက် သွေးကြရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မောင် ဘယ်လောက်ထိ ပျက်စီးနေပြီဆိုတာ ခု သိပါတယ်"

ခု ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပြောချလိုက်သည်။

နေမင်းသည် စုကို တွေ့၍ကြည့်နေသည်။ နေမင်းမှာ အင်အားချိနဲ့ချိလည်းနေပြီ။ ကြည့်ရုံနှင့်လည်း သိနိုင်လောက်သည်။

"လောကမှာ ကိုယ်မျှော်မှန်းတိုင်းလည်း ဖြစ်တာမဟုတ်တာ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ခု၊ ကိုယ်ပျော်သလိုပဲ နေမယ်။ ခုအတွက် ကိုယ် ပိုက်ဆံရှာပေးမယ်၊ ဒါဆိုရင် ပြီးရောမဟုတ်လား"

"မောင် မှားနေပြီ"

နေမင်းမှာ အချို့သောလူငယ်များလို အဆင်မပြေသည့် လောကကြီးကို အပြစ်ပုံချပြီး တကိုယ်တည်း လွတ်လမ်းကို ရှာနေပြီဆိုတာ စု နားလည်သည်။ သည်အဖြေသည် လူ့ဘဝတွင် လိုအပ်သော အဖြေမဟုတ်ဘဲ မိမိဘဝကို နှစ်သက်နှစ်မေသည့် လမ်းကြောင်းဆိုတာ နေမင်းနားလည်အောင် စု ရှင်းပြချင်သေးသည်။ သို့သော် နေမင်းက စု စကားစလျှင် စုနှင့်ဝေးရာသို့ ရှောင်နေလေသည်။

စု ထင်ထားခဲ့သောဘဝကို ပြန်လည်စတင်ရေးသည် မျှော်လင့်သည်ထက်ပင် ဝေးနေပြန်သည်။

* * *

"စုရယ် ညည်းကိုကြည့်ရတာ ငါ သနားလှတယ်၊ သူလည်း ငါ့တူပါပဲအေ၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းလို့ မိဘအခြေကြီး အနေကြီးမိန်းမတယောက်က ဒီလောက်ဒုက္ခခံပြီး အတူပေါင်းနေတာများ ငါအံ့တယ်"

နေမင်းဦးလေး၏မိန်းမ အဒေါ်လှက မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ညည်းညူသည်။

"ကျွန်မလဲ သူ့ကို ရန်ကုန်ပြန်လိုက်ဖို့ ပြောနေတာပဲ အဒေါ်ရယ်၊ သူက ဒီက မခွာချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်"

"သူကတော့ ဘယ်ဆရာချင်မလဲအေ၊ ဒီမှာက ပိုက်ဆံကို လွယ်လွယ်ရှာ လွယ်လွယ်သုံးနေကြတာ မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ မြတ်သွားလိုက်၊

ကောသောင်းသွားလို့ကံနဲ့ ညည်းလဲ တယောက်တည်းနေရတာ များတာပဲ၊ ဟိုမှာ ကိုယ့်သားလေးလဲ ရှိဆုံ၊ အဒေါက် မနေစေချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်"

"ကျွန်မနားလည်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်"

မော်လမြိုင်မှာ အနေကြာလာသည့်တိုင် အခြေအနေက တိုးတက်ခြင်းမရှိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဦးလေး၏အခန့်ကျဉ်းလေးထဲဝယ် ဦးလေးတို့မိသားစုနှင့် ကပ်နေရသည်။ နှစ်ယောက်စာ အိုးခွဲ စားသော်လည်း အိုးခွက်ပန်းကန်ဝယ်ပြီး ထားစရာမရှိသဖြင့် အရောရော အနှောနှောပင်ဖြစ်ရသည်။ တအိုးတအိမ် သီးခြားနေဖို့ကျတော့လည်း မတတ်နိုင်ပြန်။ နေမင်းက ရှာကြံပေးသော ငွေမှာ စားစရိတ်ကြီးမှုကြောင့် မစုမနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ နေမင်းက အချို့ကြီးကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော်လည်း ဘယ်သောအခါမျှ ရနိုင်မည်မသိ။ ငွေရှင်ကြေးရှင်တို့၏ အခိုင်းခံဘဝမှ မည်သို့လျှင် သူဌေးဖြစ်ကြံ၍ ရပါမည်နည်း။

အဆိုးဆုံးကတော့ နေမင်းကိုယ်တိုင် ပျက်စီးရခြင်းပင်။ နေမင်းသည် သူတကိုယ်တည်း လွတ်မြောက်မှုကို ရှာရင်း သူ့ဘဝကိုလည်း သူ ပျက်ဆီးနေသည်။ စုဘဝကိုလည်း ပျက်ဆီးနေသည်။

စုက နေမင်းကိုဖျောင်းဖျနိုင်မည့်နေ့ကို စောင့်ဆဲ စုအခြေအနေကသာ ပြောင်းလဲလာသည်။

"နေလို့ထိုင်လို့လည်း မကောင်းဘူးအဒေါ်ရယ်၊ ဘာမှလည်း စားလို့မရဘူး"

နေမင်းက ခုရီးထွက်နေပြန်တော့ စုက အဒေါ်ကိုပင် တိုးတိုးတိုင်ပင်ရသည်။ စုဘဝမှာ မိန်းမသားတဦးကတော့ အနားမှာ အမြဲရှိနေသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရလေသည်။

"ညည်းဟာက ရိုးမှ ရိုးရဲ့လားအေ"

"ရက်လွန်တာတော့ တလလောက်ရှိပြီ အဒေါ်ရေ"

"ဒါဆိုရင်တော့ ညည်း ကလေးရှိနေတာ သေချာပါပြီအေ"

"ဒုက္ခပါပဲအဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မ ကလေးနဲ့ဆိုရင်တော့ ဒီမှာနေလို့မဖြစ်ဘူး"

"ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့အေ၊ ကိုယ့်မိဘအရိပ်လောက်တော့ ဘယ်နေရာမှ မအေးချမ်းပါဘူး၊ ငါလဲ သမီးတယောက်ရှိပါတယ်၊ ခု သံဖြူရေပိမှာလေ၊ မအေးနဲ့ ဒိုးတူပေါက်ဖက် လုပ်စားပါ ဆိုတာ မနေနိုင်ဘူး။ ယောက်ျား ယူသွားတယ်၊ ဟော ခုတော့ ကောင်မ သူယောက်ျားခိုင်းစားလို့ ဖားနေတာပဲ၊ အဲဒီဘဝမှာပဲ ပျော်နေလေရဲ့အေ"

အဒေါ်သည် မွန်သွေးစပ်ပြီး ရိုးလည်းရှိသေးသည်။ ပွင့်လည်း ပွင့်လင်းသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဦးလေးကိုချစ်ပြီး အရိပ်ကြည့်နေသူဖြစ်လေသည်။

"အဒေါ်က သူများသာပြောတယ်၊ အဒေါ်လည်း ဦးလေးကျတော့ ဆွေပစ်မျိုးပစ်နဲ့ယူလာပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာပဲ မဟုတ်လား"

အဒေါ်သည် ဆေးပေါ့လိပ်စွာနေရာမှ တံတွေးသီးအောင် ရယ်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်အေ၊ ငါက နဂိုကတည်းက လက်လုပ်လက်စားသမား၊ သူ့ကို ဘာမှ တာဝန်မပေးချင်ဘူး၊ သူ့လခနဲ့ ဘယ်လောက်မှာလဲအေ"

ဦးလေးသည် လခစားတယောက်မို့ သူများတကာတွေလို အရောင်းအဝယ်မလုပ်ပေ။ အဒေါ်က ဦးလေးမသိအောင် သူ့ဘာသာ ကုန်ကူးသည်။ ဦးလေးသိလျှင် သူ့အလိုပ်ရာထူး ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမည် စိုးသောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

"အဒေါ်ကလဲ ကိုယ်ယောက်ျားကို ချစ်ရင်ချစ်တယ်လို့ ပြောပါနော်"

"ဒါပေါ့၊ ချစ်ရတာပေါ့။ ညည်းကိုလဲ မချစ်နဲ့လို့မပြောပါဘူး၊ ချစ်ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်နေမင်းက ပေလွန်း တေလွန်းလို့အေ၊ ညည်းကို သနားလို့ပါ"

လူဆိုသည်ကား ကိုယ်ခံစားဖူးမှ ကိုယ်သိခြင်းမှာ မေ့တာတည်း။

နေမင်းကို လူဆိုးလူတေလေးဟု လူတကာက သတ်မှတ်ခဲ့သည်ပင်။ ဒါကို စုမသိခဲ့ချီ မဟုတ်ပါဘဲ သူ့ကို ချစ်မိခြင်း သို့မဟုတ် သနားကရုဏာသက်မိခြင်းကပင် စုကို မမျှော်လင့်သော ဘဝအပြောင်းအလဲကို ဖန်တီးစေခဲ့ခြင်းမဟုတ်လား။ နေမင်းကို သူ၏နူးညံ့သောမေတ္တာဖြင့် ပြုပြင်ချစ်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည့်ကတော့ စု၏အမှားသာဖြစ်၏။ သည်အမှား၏ဒဏ်ကို မည်မျှခံရဦးမည်မသိ။

"ကျွန်မကတော့ ဗိုက်ထဲကကိုယ်ဝန်ကို အကြောင်းပြပြီး သူ့ကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်ရမှာပဲ အဒေါ်ရယ်"

"ညည်းမလဲ ဒုက္ခများလှတဲ့အထဲ ကလေးက ထပ်မွေးရဦးမယ်၊ နုနုလေးရှိသေးတာ ဆေးစားပစ်ပါလား"

"အို အဒေါ်ရယ်"

စုသည် တန်တန်ယင်ယင်ဖြင့် အော်လိုက်မိလေသည်။ စုမှာ သည်အခြေအနေမျိုးထပ်ကြုံရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ သို့သော် စုသည် ချစ်ရင် အသွေးအသားထဲ ရောက်လာသောသန္ဓေသားကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့မဆိုးထားနှင့် တိမ်းပါးသွားမှာကိုပင် စိုးလှသည်။ တလောကလုံး၏အခက်အခဲတွေကို တယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရပါစေဦးတော့၊ အသွေးအသားကိုတော့ ဖျက်ဆီးဖို့ စိတ်ကူးထဲပင်မထည့်မိ။

"ငါက ညည်းသနားလို့ ပြောမိတာပါအေ၊ လကလဲ နုသေးတယ်ဆိုတော့ အေးလေ ဒါက ထားလိုက်ပါ။ ညည်းယောက်ျားနဲ့တော့ ဒီမှာ တာရှည်နေဖို့ စိတ်မကူးနဲ့။ ခုတောင် သူ့ဦးလေးက ကြည့်လို့မရတော့ဘူး။ ငါက ကောင်မလေး သနားပါတယ်၊ မပြောပါနဲ့လို့ ပြောထားရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မနားလည်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်"

စုမှာတော့ မထွေးနိုင်မအန်နိုင်ဖြစ်ရပြန်သည်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဖန်တီးတော့မည်ဟု ကြွေးကြော်ပြီးထွက်လာသည့်မှာ နှစ်ကြိမ်ပင်ရှိခဲ့ပါပကော၊ သည်ပိုသည်နည်းဖြင့် အိမ်ကိုတော့ မပြန်ချင်တော့။

တခုပဲရှိသည်။ နေမင်းကို အပါခေါ်ပြီး အမေ့ဆီ ပြန်ရပေမည်။

* * *

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာ ဆိုသောစကားသည် စုအတွက် ရွှံ့လွန်းနေမည်လားမည်။ နူရာဝဲစွဲ လဲရာ သူခိုးထောင်းဟုသာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း နှိုင်းလိုက်ချင်တော့သည်။

"မောင်"

"ခု ...ပြောလေ"

နေမင်း၏မျက်လုံးများသည် ရီဝေမွေးစင်းနေကြသည်။ စုကိုကြည့်သော မျက်လုံးများသည်ပင် အားပျော့လျက်ရှိပြီ။ စုသည် အသံမထွက်အောင် ရင်ထဲမှာ ရှိုက်ငိုနေမိသည်။

"ညနေက ဆရာဝန်ဆီသွားတယ် မောင်၊ ခု ထင်တော့ ထင်သား"

"ဘာလဲ ခု၊ ခုမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါ ဆန်းလား ခုရာ"

"မဟုတ်ဘူး မောင်၊ ကိုယ်ဝန်က ဂုဏ်ထူးတောင် ရောက်နေပါပြီ။ ခု နေ့မကောင်းလို့ သွားပြတာ အသည်းရောင်နေတယ်တဲ့၊ ခုမျက်လုံးတွေလဲ ဝါနေတယ်ဆို၊ မောင် သိတိမထားမိဘူးလား"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ပြစ်မိန်း ခု၊ အို ဟုတ်တာပေါ့။ ဆရာဝန်က ဘာဆေး ပေးလိုက်သလဲ ခု"

နေမင်းသည် စုမျက်နှာကို ခုမူပင် သေသေချာချာ ကြည့်တော့သည်။ ခါတိုင်းနေ့တွေမှာ သူ့ဖွဲ့မှာ ကြည့်ဖို့လည်း အချိန်မရ။ အရှေ့က အဝယ်အတွက် ပြေးလွှားနေရသည်။ ကျန်သည့်အချိန်မှာလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ချမ်းသာရာမှာ မွေ့လျော်နေတတ်သည်။

"ဆေးတော့ ပေးလိုက်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးက အနားယူရမယ်တဲ့"

"ဟုတ်တာပေါ့ ခု၊ ကောင်းကောင်းအနားယူလေ၊ မောင်လဲ အပြင်မထွက်တော့ဘူး"

နေမင်းဆီက ထိုသို့သော အချစ်ကလေးတွေဖြင့် စု အမြဲတမ်း နှစ်သိမ့်နေခဲ့ရသည်။

"စုလေ ရင်ထဲမှာ နေလို့မကောင်းတာလဲ ကြာပြီ မောင်ရယ်၊ ခု ရန်ကုန်ကို သိပ်ပြန်ချင်တယ်၊ ပြန်ကြရအောင် မောင်ရယ်။ ကိုယ်က လူမမာကြီးဖြစ်နေတော့ သူများအိမ်မှာနေရတာ ပိုပြီးအားနာတယ်"

စု အိပ်ရာထဲမှာ ခွေခွေနေခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။ ယနေ့မှ အဒေါ်က 'ဟဲ့ ခု၊ ညည်းလဲ ဒါလောက်ဖြစ်နေတာ ဆရာဝန်လေး ဘာလေး ပြပါဦးလားဟဲ့' ဆို၍သာ ပြခြင်းဖြစ်သည်။

"စုကလဲကွာ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ချည်း ပြောနေတာပဲ။ စိတ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ဒါမှာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲကွာ။ ငွေရှာရတာလဲ အဆင်ပြေတယ်။ တခါလောက် အဆင်ပြေရင် အိမ်လေး ဘာလေးနဲ့ နေရမှာပါကွာ"

"အဲဒီတခါ မရောက်ခင် မောင် ဘယ်လောက်ပျက်စီးနေပြီလဲဆိုတာ ပြောပါဦး"

"စုကလဲကွာ၊ ယောက်ျားပဲ။ ဒါလောက်တော့ ရှိတာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာနေလဲ မောင် ဒီလိုပဲနေတာပဲ"

"သူများရပ်ရွာမှာ သိပ်အားငယ်တယ်မောင်ရယ်၊ ခု နေမကောင်းတော့ ပိုဆိုးတယ်။ မောမောနေတာလဲ ကြာပြီ၊ ပြန်ပါရစေ မောင်ရယ်၊ ပြန်ရအောင်ပါ"

နေမင်းမျက်နှာ နည်းနည်းမာသွားသည်။

"စုက အရေးဆိုရင် စုအဖေကိုပဲ အားကိုးတာကိုး"

"ဖေဖေတို့ဆီပြန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ အမေ့ဆီကို ပြန်မှာပါ။ အမေကလဲ စုတို့ကိုပြန်လာခွဲဖို့ ခဏခဏ စာရေးခေါ်နေတာ မောင်အသိပဲ၊ မသွားခင်ကလဲ စုကို တယ်ယ မှာသွားတာ"

နေမင်း သက်ပြင်းချသည်။

"စု သိပ်ဆန္ဒနေရင် မောင် လိုက်ပို့ပါ့မယ်"

"ဟင့်အင်း၊ မောင်လိုက်ပို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ပါ လိုက်ခွဲရမှာ"

"အင်းပါလေ၊ မောင်လိုက်ခွဲပါ့မယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား"

"တခါတလေတော့လည်း စုပြောတာကို လိုက်လျောဦးမှပေါ့ မောင်ရယ်"

* * *

၁၁။

စု၏အိမ်အပြန်သည်လည်း လှပသည်ဟု မဆိုနိုင်ပြန်ချေ။ စုရွှေဂါက တနေ့တခြား ဆိုးရွားခဲ့၏။ အသားတွေရော မျက်လုံးတွေပါ ဝါထန်လျက်ရှိပြီ။ လူကလဲ အင်အားနည်း၍နေပြီ။ စု၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် အနိုင်နိုင်သယ်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အမေသည် စုတို့ကို ဘူတာရုံမှာ လာကြိုနေသည်။

"ဟဲ့ သမီး စု၊ အိုနေမကောင်းဘူးဆိုတော့ တော်ရုံလား အောက်မေ့တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်၊ ဟိုမှာ ဆေးမကုဘူးလား"

အမေက စုကို ဖေးမတွဲကူရင်း ယူကျုံးမရ မေးသည်။

"အဲဒါ နေပါဦးလို့ တားတာ မရဘူး အမေရာ၊ အမေ့သမီးက ရန်ကုန်ပဲ အတင်းပို့ခိုင်းနေတယ်"

စုမှာ အခြေအနေကိုပင် ရှင်းပြဖို့ အင်အားမရှိတော့။

"စု ဆေးရုံတက်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် အမေရယ်"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အိမ်မှာ ခဏနားပြီးရင် ဆေးရုံသွားပြလိုက်ရင်ကောင်းမယ် သမီး"

အိမ်ရောက်တော့ တင်းထားသမျှစိတ်တွေ လျော့ချလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ စုလည်း ဖုံးဖုံးလဲတော့သည်။

"သမီးအိမ်ကို သွားပြောလိုက်ရမလား ဟင်၊ တော်ကြာ အမေတို့တာဝန်ဖြစ်နေမယ်ကွယ်"

စုမှာ အင်အားလည်း ကုန်ခမ်း၍နေသည်။

"မပြောပါနဲ့ အမေ၊ သိပ်စိတ်ပူနေကြမယ်၊ ဆေးရုံကိုသာ သွားမယ် အမေ၊ ဗိုက်ထဲက အောင့်တယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သွားကြတာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ သားရေ ... စုကို ဆေးရုံသွားပြကြရအောင်"

နေမင်းသည် စုကိုကြည့်ကာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေလေသည်။

"နေမကောင်းရတဲ့အထဲ ခရီးကလဲ ပန်းတာကိုး စုရယ်၊ နေကောင်းအောင် ကုပြီးမှ လာမိကြရင်ကောင်းမယ်"

"စုအခြေအနေကို စု သိပါတယ် မောင်ရယ်။ ဟိုမှာနေလို့ စု ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရောဂါပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ စုကို ဆေးရုံသာ ပို့ပေးပါ။ ဗိုက်ထဲက သိပ်အောင့်တယ်"

စုကို ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားကြရသည်။ စု၏အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ဆေးရုံက အတွင်းလူနာအဖြစ် လက်ခံထားလိုက်သည်။ စုကို ဆေးရုံရံတင်ပေးရောက်သည်အထိ ပို့ဆောင်ပြီးသောအခါ နေမင်း ဝိုင်းနေသည်။

"မောင် စိတ်မကောင်းပါဘူး စုရယ်။ ဒီအခြေအနေအထိဖြစ်ရတာ မောင့်ကြောင့်ပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ သူဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်တာပါ၊ တော်ကြာ နေကောင်းသွားမှာပဲ။ မောင် အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေနော်၊ မော်လမြိုင်ကို ပြန်မသွားပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ စု နေကောင်းရင် အမေနဲ့အတူတူ လုပ်ကိုင်စားလို့ရပါတယ်"

နေမင်းသည် စုကို ယူကျုံးမရစွာ ကြည့်နေသည်။ ယခုတော့ စုကို သူ သနားလည်းသနားသည်။ စုကိုလည်း သူ ချစ်သည်သာ။ နေမင်းက စုတယောက်တည်းကိုသာ ချစ်ဖူးလျက် ထိုအချစ်ကိုလည်း ရအောင်ယူခဲ့သည်။ စုသည် သူ့ကိုချစ်လွန်း၍ သူ့လုပ်သမျှကို ကြည်ဖြူခဲ့သည်။ စုနှင့် သူ့ကြားတွင် ကွာဟချက်မှာ အသက်အဝန်းပင်ဖြစ်သည်။ စု၏အသက်အဝန်းက နေမင်းကို

မနစ်မြဲနိုင်သည့်နည်းတူ သူကလည်း စုတို့အသိုက်အဝန်းမှာ မပျော်ပိုက်နိုင်ပေ။
သူ၏လေလေလွင့်လွင့်နေချင်သော အကျင့်တွေက စုကို
နှိပ်စက်ခဲ့ခြင်းသာတကား။

"စု မင်းနေကောင်းအောင် နေပါ။ မောင့်အတွက် မပူနဲ့"

နေမင်းသည် ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်၍ ပြောသည်။ စုက ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင်
ပြုံးပြသေးသည်။

"မောင့်သာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေမယ်ဆိုရင် စု ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်။ မောင်
အရက်နည်းနည်းပါးပါးသောက်တာလဲ စု ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်
အချိန်မရှိ အချိန်ရှိ သောက်နေတာမျိုး၊ ပြီးတော့"

"စုရယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ မြန်မြန်နေကောင်းအောင် လုပ်ပါကွာ၊ မောင်
ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်"

"တကယ်လားဟင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာမောင်ရယ်၊ စု ဆေးရုံက ဆင်းရင်
သားကိုခေါ်ပြီး အမေ့အိမ်မှာ အတူတူနေကြမယ်နော်"

နေမင်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ စုလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ နမ်းလိုက်သည်။

စု၏အပြုံးသည် ပို၍တောက်ပလာလေသည်။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၁၃) ◆

"ဒီလူနာ ဒပ်ဖရင်ပြောင်းရမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ"

စုရောဂါက တခုမပျောက်ခင် နောက်တခုဆင့်၍ လာခဲ့သည်။ ညကစ၍ သွေးတွေ ဆင်းနေခဲ့သည်။ ဆရာမတွေ ရုတ်ရုတ်သံသ အရေးတကြီး ရွှေ့ပြောင်းဖို့ စီစဉ်နေကြသည်။

စု သိလိုက်ပါပြီ။ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှသားကို ပစ်လိုက်ရပြီ။

အရေးပေါ်လူနာတင်ကားပေါ်မှာ စု သတိရတချက် မရတချက်ဖြင့် ပါသွား၏။ မောင် ဘယ်မှာလဲ၊ မောင်လဲ သိမှာမဟုတ်၊ အမေလည်း သိမှာမဟုတ်။ ခုတော့ စုတယောက်တည်း။ ဖေဖေကော၊ ဖေဖေကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ၊ ကြီးကြီးမေရယ် စုဒုက္ခတွေက မကုန်သေးပါဘူး။

မျက်လုံးတွေက ပြာဝေနေသည်။

သား ...သားကော... သားဘယ်မှာလဲ၊ မေမေ့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။ ရင်ထဲက သားလေးတွေ ကြွေကျသွားပြီသားရယ်၊ မင်းအတွက် ညီလေးတယောက် ဆုံးရှုံးသွားပြီ၊ မနုဗြောဘူးလားဟင်၊ မနုဗြောဘူးလား မောင်ရယ်။

စုက ကယောင်ကတမ်းတွေ ညည်းတားနေသည်။ စု၏ဝိညာဉ်သည် လေထဲမှာ လွင့်မျောသွားသလို ခံစားရသည်။ ကောင်းကင်မှာ ပျံဝဲနေသည်။ ပြီးတော့ စုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းကို ပြန်ဝင်လာမလိုလို့နှင့် တိမ်တိုက်တွေကြားမှာ ပြေးလွှားနေလေသည်။ စုသည် သူ၏ဝိညာဉ်ကို လိုက်ဖမ်းရင်း မောနေသည်။

မိုးရေထဲတွင် သံလွင်မြစ်ကမ်းနားမှာ တယောက်တည်းထိုင်ပြီး စာတွေ ရေးနေပြန်သည်။ ရေးပြီးသားစာရွက်တွေသည် လေထဲမှာ လွင့်လွင့်သွားသဖြင့် မနည်းကြီး ပြန်ပြန်စုစည်းနေရသည်။ ရွတ်တသမျှစာရွက် အပိုင်းအစလေးတွေကို စုပြီး ကုန်ပြီးကို သွားပေးမိသည်။ ကုန်ပြီးလက်ထဲမှ အိုင်ရင်းက လူသွားသည်။ မောင်မောင်က သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။ နောက်တော့ စုကိုယ်တိုင် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် စာရွက်တွေကို ဆုတ်ဖြုတ် သံလွင်မြစ်ထဲ မျောလိုက်မိသည်။

ရထားကြီးတစင်း ဆွိုက်လာသည်။ စုက ရထားပေါ် ပြေးတက်၏။ မောင်က နောက်က အတင်းလိုက်ဆဲသည်။ ရထားက ထွက်ခွာပြန်ပြန်ပြန်။ စု ရထားမမီတော့။ နောက်တော့ မောင်က ရထားပေါ် ရောက်နှင့်နေပြီး စုကိုလက်ပြဲကာ ရထားလည်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။ စုက မောင်ရေ မောင်ရေ ...ဟုခေါ်ကာ နောက်က လိုက်သည်။

တီးတီးတိတ်တိတ်အသံများကို ကြားရ၏။ သိစိတ်ကို လိုက်လံ စုစည်းနေရသည်။ မကြာမီ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တကယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အစစ်နှင့် တူတူလာ၏။ အသံတွေက ပီပြင်လာသည်။ မေဆေးအရှိန်သည် မပြယ်တတ်သေး၊ ထမင်းလုံးတစ္ဆေမြောက်ပြီး ပြန်နိုးလာသလို မောဟိုက်နေသည်။

"ပေးရှင့်က သိပ်အားနည်းနေတာ၊ မလုပ်မဖြစ်လို့သာ လုပ်ပေးရတယ်၊ ဟော ...သူ

သတိရလာပြီ"

အသံတွေက တိုးတိတ်သွားပြီး ဘီးလိုမသံ ကြားရသည်။ သူ့ကို တနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားတာ သိနေသည်။ ညင်ညင်သာသာဖြင့် အိပ်ရာတခုပေါ်သို့ ချပေးလိုက်တာ သိသည်။

မျက်လုံးများကို မဖွင့်ချင်သေး။

ကမ္ဘာလောကကြီးကိုကြည့်ရမှာ ကြောက်နေသည်။

* * *

"စုရယ် ...စုမဟုတ်လား ဟင်"

လက်ကလေးတဖက်က စုကို ညင်ညင်သာသာ လာရောက်ဆွပ်ကိုင်လိုက်သည်။ စု မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခိုးရိမ်အံ့သြမှုဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော မျက်နှာလှလှလေးတခုကို မြင်ရသည်။

"အိုင်ရင်း"

စုက တနှယ်ယှက်လှဲစွာ ပြန်ခေါ်လိုက်ပြီး တဆက်တည်းမှာပင် ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ငိုရှက်လိုက်မိသည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ စုရယ်၊ ကိုယ်လဲ စုနဲ့တူတယ်လို့ ကြည့်နေမိတာ၊ နာမည်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ ပွဲသေချာသွားတယ်၊ စုကို မော်လမြိုင်မှာပဲလို့ ထင်နေတာကွယ်၊ ဒီနေ့ ဒီမှာ လာလေ့လာရင်း စုကိုတွေ့ရတယ်"

စုက ဆက်လက် ငိုရှက်နေသေးသည်။ အိုင်ရင်းလက်မောင်းကိုလည်း တင်းတင်းဆုပ်ထားဆဲရှိသည်။

"စုဘဝဝဋ်ကြွေးပါပဲ အိုင်ရင်းရယ်၊ စုလေ နောက်ထပ်သားလေးတယောက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရပြီ"

အိုင်ရင်းကတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော စုကိုကြည့်ကာ မသက်မသာ သက်ပြင်းချမိသည်။ သည့်ကြားထဲမှာ စုက သားလေးကို တမ်းတနေနိုင်သေးသည့်အတွက် ကရုဏာဒေါသဖြစ်မိပြန်လေသည်။

"စုရယ်... မင်းမှာ ရောဂါတွေလဲ စုံလို့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ နေမင်းကော"

အိုင်ရင်းသည် ဆရာဝန်လောင်းတယောက်၏စောင့်စည်းမှုကိုပင် မေ့ပြီး အပြစ်တင်မိပြန်သည်။

"သူလေ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပါလာပါတယ်၊ ကိုယ် ဒီဆေးရုံရောက်နေတာ သူ့ သိမှာ မဟုတ်သေးဘူးကွယ်၊ မော်လမြိုင်မှာ နေကတည်းက နေမကောင်းဖြစ်နေတာ၊ တနေ့ကပဲ ပြန်လာကြတယ်"

"စုရယ် ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ၊ ဟိုမှာ ဆေးရုံမတက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ဟိုမှာ ဆေးရုံတွက်နေရင် ရန်ကုန်ကို တော်တော်နဲ့ ပြန်လာရမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုလဲ ခေါ်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အတင်းပြန်ခဲ့တာ"

စုပြောသည်ကို ရွှေရေလည်လည် နွှားမလည်သော်လည်း သိရသမျှကိုဆက်စပ်၍ အခြေအနေကို အိုင်ရင်းနားလည်လိုက်သည်။

"ဒါဆို စုအိမ်ကလဲ မသိသေးဘူးပေါ့"

စုက ခေါင်းခါပြသည်။ မျက်ရည်များကို သွေ့ခြောက်သွားအောင် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

"သွားမပြောပါနဲ့ အိုင်ရင်းရယ်"

"မပြောလို့ဖြစ်မလား စု၊ ယူဟာက...."

အိုင်ရင်းသည် စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ စုအခြေအနေသည် ပေါ့သေးသေးမဟုတ်သည့်ကို အိုင်ရင်း မှန်းဆမိသည်။ တကိုယ်လုံး ဝါထိန်ပြီး အားကလည်း နည်းလျက်ရှိသည်။ သားအိမ်ကလည်း ခြစ်ထားသေးသည်။ တခြားတာဝန်ကျဆရာမများ ရောက်လာ၍ အိုင်ရင်း တေးဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။

* * *

စု မျှော်လင့်သလို ဖေဖေက အပြေးအလွှား ရောက်မလာခဲ့။

"မမမြတ်ရယ် ... ဖေဖေက စုကို စိတ်ဆိုးနေသလားဟင်"

"ဖေဖေက စုကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ စုအသိပါကွယ်"

တကယ်တော့ ဖေဖေက စုကို ဒင်း ဒီလိုဖြစ်နေတာ ငါ့မြင်ရရင် ငါ့ပိုစိတ်ဆင်းရဲမယ်ဟုဆိုကာ အံ့ကြိတ်၍နေခဲ့သည်ကို မမမြတ် ပြန်မပြောချင်တော့။

"သားကော မမမြတ်ရယ်"

"နေကောင်းတယ် စု၊ စကားလည်း သိပ်တတ်တာပဲ၊ ဆေးရုံကို ခေါ်လာလို့မကောင်းဘူးလေကွယ်"

စုက ပြုံး၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ပါးချိုင့်လေးများသည် ပါးလျားသော ပါးပြင်ပေါ်မှာ ယခင်လို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်မရှိတော့ပေ။ စုထံမှ တက်ကြွသော အလှအပကိုလည်း ရှာမတွေ့တော့။ စုကို သေသေချာချာကြည့်မိလျှင်ပင် မမမြတ်၏ဒေါသက နေမင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခုတင်ခြေရင်းမှာ ခပ်တွေ့တွေ့ရပ်နေသော နေမင်းကိုလည်း မကြည့်မိအောင် ရှောင်နေလိုက်သည်။ နေမင်းကလည်း မမမြတ်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် နေနေသည်။ အမေကတော့ ခုတင်တေးမှာ စိတ်လေးစွာ ထိုင်နေသည်။

"သားကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ မမမြတ်ရယ်"

"နေကောင်းတော့ တွေ့ရမှာပါ။ စု သားအတွက် မပူပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုကိုစိုးကလဲ

ကလေးအငယ်မရှိလို့ သားကို သိပ်ချစ်နေတာ၊ ကိုကိုကြီးကလဲ
တလောကပြန်လာလို့ ကစားစရာတွေ ဝယ်လာလိုက်တာ တပုံကြီးပဲကွယ်၊ သား
သားနဲ့ လက်ပေါက် မ်ချဘူး"

"သားကို စောင့်ရှောက်ကြတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမမြတ်ရယ်"

"စုသာ နေကောင်းအောင် နေနော်၊ ကြီးကြီးမေလဲ သိရင် ရိပ်သာက
ပြန်ပြေးချလာမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်"

"သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့ မမမြတ်၊ ကြီးကြီးမေ အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေတော့၊
စုက ခဏခဏ စိတ်ဒုက္ခပေးနေတာ၊ စု ငရဲကြီးလှပြီ"

"စုလိုအပ်တာအားလုံး ပို့ပေးမယ်နော်၊ နေကောင်းအောင်ကြိုးစားပါ စုရယ်"

မမမြတ်က အမေ့ကိုပြီးပြီး နေမင်းကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားသည်။

"သမီးရယ်၊ သမီး ဒီလိုဖြစ်ရတာ အမေတို့အပြစ်ပါကွယ်၊ သမီးဘာသာ မိဘအိမ်မှာ
အေးအေးချမ်းချမ်းနေရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး"

အမေက ညည်းညူသည်။

"အို အမေကလဲ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ စု နေကောင်းသွားမှာပါ။ စုအတွက်
လိုအပ်တာအားလုံး ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောသွားတာ ကျွန်တော်တို့သားအိမ်ကို
ရဲသွားတာဗျ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ စုကို ကုပါ့မယ်"

"မောင်ရယ်၊ စု တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘာကိုမှ စိတ်ထဲမှာ အထင်မလွဲပါနဲ့၊
တကယ်တော့ အားလုံးဟာ စုကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ကြရတာ"

"ကွယ် သမီးနေမကောင်းတာ သားက ဘာမှ စိတ်ညစ်အောင်မပြောပါနဲ့"

နေမင်းသည် စုကို စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

စုများ တခုခု ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်....။

နေမင်းရင်ထဲမှာ ချောက်ချားလာသည်။

"စု... စု မြန်မြန်နေကောင်းလာရမယ်၊ မောင် ပြုစုပါ့မယ် စုရယ်၊ စု
မောင့်ဒဏ်တွေကို ခံလာခဲ့ရတာ၊ မောင့်ကြောင့် စု ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကြုံရတာ"

စုက နွမ်းလျသောအပြုံးကြားမှ နေမင်းကို ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူစွာ ကြည့်သည်။

"မောင်ရယ်.... စုတို့မှာ အချိန်တွေအများကြီးရှိသေးတာပဲ"

စုက အားမလျှော့သောစကားကို ဆိုဆဲ။ နေမင်းသည် စုလက်မောင်းကို
တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထား၏။

* * *

"ကြည့်စမ်း မောင်မောင်၊ သူ ဘယ်သူလဲ"

အိုင်ရင်းက မောင်မောင်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါ်လာခဲ့သည်။

မောင်မောင်သည် မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည့်သူဖြစ်သည်။

မောင်မောင်မိန်းကလေးရှေ့မှာ ဘာမျှမပြောချင်၍ သူငယ်ချင်းတယောက် ဆေးရုံတက်နေတာ သွားကြည့်ကြရအောင်ဟု လက်တံခေါ်ခွင့်ရင်းဖြစ်သည်။ မောင်မောင်က ဘယ်သူလဲဟု မေးသော်လည်း အိုင်ရင်း ဘာမျှမပြော၊ မပြောဘဲနှင့် မောင်မောင်ကို ပြုချင်သည်။ မောင်မောင် စုအပေါ် မည်သို့သဘောထားရှိခဲ့သည်ကို အိုင်ရင်း ကောင်းစွာသိသည်။

မောင်မောင်သည် စုကို ငိုကြွေးနေမိသည်။ အခုက သူငယ်ချင်းလူမမာကို သတင်းသွားမေးမည်ဆိုတော့ မစိတ်လား ဟု ထင်မိသည်။ ယခုတွေ့ရသော မိန်းကလေးသည် မည်သူနည်း။ ပုံသဏ္ဌာန်က ဖျော့တော့လှသည်။ အခြေအနေက ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ သို့သော် အိုင်ရင်းက ခေါ်လာသည်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်စရာတယောက်တည်းသာရှိသည်။ မောင်မောင်စိတ်ဝင်စားသည့် မိန်းကလေးဆို၍လည်း သည်အသိုက်အဝန်းမှာ တယောက်တည်းရှိသည်။ စု... စု မဖြစ်ပါစေနဲ့။

"စု လားဟင်"

စုမှန်း သိပြီးဖြစ်ပါလျက် သေချာအောင် မေးမိပြန်သည်။

စုသည် ဖျော့တော့စွာ အိပ်နေသည်။ အသံကြား၍ မျက်တောင်များကို တဖျတ်ဖျတ် ဖွင့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးများကို မြင်ရတော့ စုဆိုတာ ပိုပြီး သေချာသွားသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ စုပဲ"

စုသည် သူတို့ကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းများ တုန်လာကာ မျက်ရည်တွေ ဝလာသည်။

"မောင်မောင်"

စုက လေသံလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

"စု နေကောင်းလား"

မောင်မောင်အသံက လူမမာထက်ပင် တိုးနေပြန်သည်။

စုက ခေါင်းကို ဖြေးလေးစွာ ခါလိုက်သည်။

မောင်မောင်သည် သူမေးမိသော မေးခွန်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိလေသည်။

"မောင်မောင် အိုင်ရင်း ... မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်"

"ကိုယ်တို့ဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါကွာ၊ လာရမှာပေါ့၊ မင်းနေကောင်းအောင်လဲ တို့ ဆုတောင်းနေကြတယ်။ မစ်ကီနဲ့မြနွယ်တို့တောင် ကိုယ်ပြောလိုက်လို့ လာကြလိမ့်မယ်"

မြမြနွယ်အသံကြားတော့ မောင်မောင့်မျက်နှာ နည်းနည်းပျက်သွားသည်။

"ကိုယ့်အတွက် ဒုက္ခများနေပါ့မယ်ကွာ"

"မများပါဘူးကွာ၊ ဧည့်ချိန်ဆို လူများလွန်းလို့ ကိုယ် မောင်မောင့်ကို ခေါ်သွင်းလာတာ"

တကယ်တော့ အိုင်ရင်းက နေမင်းနှင့်မောင်မောင့်ကို ဆုံမပေးလိုခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်မောင်တယောက်တည်း စုကို တွေ့စေချင်သည်။

"ဪ ခုရဲ့ဝတ္ထုလေး ရှုမဝမှာပါတာ စု သိပြီးပြီလား"

စုမျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ရွှင်လန်းသွားသည်။

"မသိဘူး မောင်မောင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ စုလေ မော်လမြိုင်မှာလည်း စာတွေအများကြီး ရေးခဲ့သေးတယ်။ မောင်မောင်ကို ပြရဦးမယ်"

"အေး ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောကြတာပေါ့၊ စု နားဦး"

တာဝန်ကျဆရာမတယောက် အနားသို့ ရောက်လာသည်။

"ဟေ့ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ စကားဒင့်တွေလား၊ လူမမာ သိပ်အားနည်းနေတယ်၊ စကားအကြာကြီး မပြောရဘူးနော်"

အိုင်ရင်းသည် စုနား ကပ်ကာ နှုတ်ဆက်ရင်း သူပြောချင်နေသော စကားတခွန်းကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သေးသည်။

"နောက်နေကျမှ ကိုယ် တခေါက်လာခဲ့မယ်။ မစ်ကီကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ ကိုယ်လေ မာမီပေးစားတဲ့လူကို မယူနိုင်ဘူးလို့ အပြတ်ပြောလိုက်ပြီ သိလား၊ မစ်ကီကဲ့ပဲ ကိုယ်ယူတော့မယ်"

စုသည် အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်မှန်း အိုင်ရင်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် စု စိတ်ချမ်းသာစရာ အကြောင်းတရပ်အနေဖြင့် ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ကိုယ်ဝမ်းသာတယ် အိုင်ရင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဘဝကတော့ သာယာမှာပါကွယ်"

အိုင်ရင်းသည် စု၏ဖျော့တော့သော မျက်နှာလေးကို ငုံ့၍ မွှေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်သည် စုကို ငေးကြည့်နေသည်။

စုသည် ယခင်က စု မဟုတ်တော့ချေပြီတကား။

* * *

ကိုကိုဦးက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချစ်စရာ စွဲမက်စရာ မျက်နှာကလေးနှင့် စာအရေးအသားလည်း ကောင်းသည့် ကောင်မလေးတယောက်၊ မိတ်ဆက်စာတွေများစွာထဲမှာ သူမ၏စာလေးကို ထူးထူးခြားခြား သတိထားမိရာမှ နောက် ရင်နှိုးသောမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကောင်မလေးနှင့် သူသည် ချစ်သည်ဆိုသည့်စကားတွေကို ရှောင်ကွင်းလျက် ချစ်သည့်အကြောင်းတွေကို အပြန်အလှန်ရေးခဲ့ကြတာ သတိရသေးသည်။

သူလက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ကောင်မလေးက သူ့ကို စွဲလမ်းနေခဲ့သေးတာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ စာနာစိတ်ဖြင့်သာ သူ့ မထိန်းသိမ်းခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သည်ချစ်စရာကောင်မလေးသည် သူ့ကို မည်မျှလိုက်လျောလိမ့်မည်မသိ။

တလောက ခရေဆိုသည့် ကလောင်နာမည်လေးကို မဂ္ဂဇင်းတအုပ်မှာ မြင်လိုက်သည်။ သူ့ခရေမှန်း မသိပေ။ ထင်လည်းမထင်မိ။ ဪ ...ခုတော့ ခရေတပွင့် ကြွေရှာပြီပဲ။

နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော ကိုကိုဦးကို မည်သူကမျှ မမှတ်မိ။ ကိုကိုဦးရဲ့ကားက နောက်ဆုံးက ပါလာခဲ့သည်။

ဖေဖေသည်လည်းကောင်း၊ ကြီးကြီးမေသည်လည်းကောင်း သမီးငယ်၏ကံကြမ္မာကိုသာ ယိုးမယ့်ဖဲ့၍ တရားနှင့်နိုင်အောင် ဖြေနေရသည်။ သူတကာတွေ တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချိန်မှာ မပျော်နိုင်ခဲ့တဲ့သမီး။ သူတကာတွေ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေ ရှုန်းရှုန်းလက်နေချိန်မှာ သူက ဘဝကို ကျောခိုင်းသွားသည်။ ဘဝကို စောစောစပြီး စောစောသိမ်းသွားသည်။

အကိုသုံးယောက်သည် တယောက်တည်းသော ညီမလေးအတွက် နှုတ်တသဖြစ်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ ကိုတိုးက ချစ်ရသောညီမအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရခြင်း၊ ကရုဏာဒေါသဖြစ်ရခြင်းဖြင့် ဒေါသတွေ ဆူဝေနေသည်။

မမမြတ်သည်မူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထား၏။

နေဇော်ဦးသည် မမမြတ်၏ရင်ခွင်ထဲမှာ ခပ်အေးအေး လိုက်ပါလာသည်။

'မေမေ သေသွားပြီ... ဟုတ်လား ကြီးကြီး'ဟု မနေက ခပ်သက်သက် မေးသည်။ နောက်တော့ ဧည့်သည်တွေ ရုတ်ရုတ်သသဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး မီးရောင်တွေ ထန်ထန်လင်းလင်းနေသည်ကို သဘောကျကာ အမိရှေ့က မိုးကာကြီးအောက်မှာ ဆော့ကစားနေလေသည်။

အမေကတော့ ချစ်လှတဲ့သမီးတယောက်ကို ဝတ္တရားကျအောင် မပြုစုလိုက်ရလို့ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ရသည်။ စုရဲ့ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း ကြားမှာလည်း ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့ဆိုသလို ဖြစ်နေရရှာသည်။

အိုင်ရင်းကတော့ မစ်ကိုလက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငွ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ အချစ်ကို ဦးစားပေးတာ စုရဲ့ အမှားလားကွယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းမတယောက်ရဲ့ဘဝတာ

အိမ်ထောင်ဖက်ယောက်ျားရဲ့ အကောင်းအဆိုးအပေါ်မှာ တည်မှီသလား။
မကျေမနပ်နှင့် မေးခွန်းတွေများစွာ ထုတ်နေမိသည်။ စုဟာ ဘာမှ
အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘဲ ဘဝထဲကို စောစီးစွာ ခုန်ဆင်းလိုက်လို့ ဒီလို
နှိမ့်ကြွေသွားရလေသလား။ စုဘဝနှင့်ရင်းပြီး ရေးထားတဲ့
လက်ရေးစာမူလေးတွေ သူ့ဆီမှာ ကျန်ရစ်သည်။ ခရေကတော့ ကြွေနှင့်ပြီကော။

မောင်မောင်သည် သူ့ဘေးက ကောင်မလေးကို စုအကြောင်းတွေ
ပြောပြခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရသည်။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည့်အကြောင်း၊
သူကဗျာလေးတွေ ဝတ္ထုလေးတွေ ဖတ်၍ကောင်းသည့်အကြောင်း။
မောင်မောင်ဘေးက ကောင်မလေးက သိန်းပါတယ်နော်ဟု သံယောင်လိုက်ပြီး
စုရဲ့ အသုဘကို သူလည်း လိုက်ပို့ချင်လိုက်တာတဲ့။ မောင်မောင်က
စုရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို တယောက်တည်းလိုက်ပို့ချင်သည့်ဆန္ဒ
မပြည့်ဝတော့သော်လည်း ခပ်အေးအေးပင် သဘောတူလိုက်ရသည်။
ယောက်ျားတန်ဖိုး မျက်ရည်မဝဲဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အဖော်ကောင်မလေးကိုပင်
ကျေးဇူးတင်ရသေးတော့သည်။

စုရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပါခြင်းမရှိသူတယောက် ရှိသည်။

သူက နေမင်း။

သူ့ရင်ထဲက ဝေဒနာ၊ သူ့ခံစားမှု၊ သူ့နောင်တတွေကို မည်သူကမျှ မှန်းဆ၍မသိနိုင်။

သူသည် စုနှင့်အဝေးဆုံးဖြစ်မည်ထင်ရသော နေရာတွေသို့ တယောက်တည်း
လျှောက်သွားနေလေသည်။

မိုးမိုး(အင်းလျား)
ဩဂုတ် ၁၆၊ ၁၉၈၁။

Myanmar Books

